

MUSTAFA ISLAMOĞLU
Ce înseamnă Islamul?

Asociația Musulmanilor din România

www.asociatiamusulmanilor.ro

office@asociatiamusulmanilor.ro

Mustafa Islamoğlu, Islam nedir?

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ISLAMOĞLU, MUSTAFA

Ce este Islamul? / Mustafa Islamoğlu

Traducere de Cherim Enghin - Constanța, ediție tipărită

2016

ISBN ISBN 978-973-0-18730-4

MUSTAFA ISLAMOĞLU

*CE ÎNSEAMNĂ
ISLAMUL?*

Traducere de Cherim Enghin

Ediția II

Cuprins

Prefață traducere în limba româna	11
CE ÎNSEAMNĂ ISLAMUL?	14
Introducere	14
BAZELE ISLAMULUI ȘI ALE CREZULUI	23
Ce este Islamul și cine sunt musulmanii?	23
Ce nu este Islamul?	26
Islamul nu poate fi restrâns la conștiință	26
Islamul nu poate fi restrâns la o ideologie	27
Islamul nu poate fi restrâns la politică	27
Este adevărat că Islamul a început cu profetul Muhammed?	28
Cum devine cineva musulman?	29
Ce este religia în viziunea Islamului?	31
Care este scopul religiei?	32
Ce este credința și cine este credinciosul?	32
Care sunt bazele crezului în Coran?	34
Cine este Allah? Care este semnificația termenului Allah?	34
Care este deosebirea dintre conceptul de Dumnezeu din Iudaism, Creștinism și Islam?	38
Cum este descris Allah în Coran? Care sunt principalele Lui caracteristici menționate în Coran?	40
Ce este Monoteismul?	42
Care este diferența dintre dogma monoteistă din Islam și dogma trinității din Creștinism?	44
Ce înseamnă „a fi robul lui Allah” în Islam?	46
Ce implică crezul în îngeri?	47
Care este conceptul de înger în Islam?	47
Cine este Satana conform Coranului?	48
Ce înseamnă crezul în Cărți?	50
Ce este revelația?	51
Prin ce mijloace este primită revelația?	52
Care sunt obiectivele revelației?	53
Care este valoarea practică a revelației?	53
Ce este Coranul?	55

Cel fel de carte este Coranul?	56
Care sunt principalele teme cuprinse de Coran?	58
De ce Coranul trece de la o temă la alta?	59
Este Coranul Cuvântul lui Allah?	60
Care sunt măsurile care au fost luate pentru protejarea Coranului?	63
Cum a fost transmisă revelația coranică generațiilor viitoare?	66
Versetele și capitolele din Coran au o ordine anume?	67
Care este locul rațiunii în Islam?	68
Puteți să ne dați exemple de versete din Coran cu privire la rațiune?	69
Care este relația dintre rațiune și revelație?	70
Cum privește Coranul Noul Testament și Vechiul Testament?	72
În Coran sunt menționați Creștinii și Evreii? Cum?	72
În ce constă crezul în profeți și ce câștig îi aduce omului?	73
Care este valoarea practică a crezului în profeți?	74
Ce este profeția, cine este un profet?	75
Care sunt caracteristicile profeților?	75
Ce nu poate face un profet?	76
Cine este profetul Muhammed?	77
Când, unde și cum a primit profeția pentru prima oară?	79
Anii grei ai chemării din Mekka	80
Care este conținutul primelor revelații?	83
Care au fost primele reacții față de profeția profetului Muhammed?	86
Cum îl prezintă Coranul pe profetul Muhammed?	88
De ce Coranul subliniază natura omenească a profetului Muhammed?	89
Care este misiunea principală a profetului Muhammed?	90
Pentru cine a fost trimis?	91
Știind că în Mekka profetul Muhammed era iubitor de pace, de ce în Medina locul păcii a fost luat de luptă?	91
De ce profetul Muhammed este ultimul profet?	94
Musulmanii îl adoră pe profetul lor?	95
Care este aspectul practic al modelului profetului Muhammed?	95
Ce semnifică termenii <i>sunnah</i> și <i>hadis</i> ?	96
Cum putem deosebi între acțiunile profetului Muhammed care sunt	97

inspirate de Divinitate și cele care sunt inspirare de tradițiile umane locale?	
Profetul Muhammed se trage din descendenții profetului Ibrahim?	98
Care este motivul pentru care profetul Ibrahim are un statut important în Islam?	99
Se pomenește despre profetul Muhammed în sursele creștine?	99
Dacă un musulman nu îi acceptă pe profetul Iisus și pe profetul Moise nu se mai consideră că este musulman. De ce?	102
La ce concluzie vom ajunge atunci când vom compara mamele profetilor Muhammed și Iisus în Coran?	103
De ce profetul Iisus este menționat în Coran prin formula „Iisus, fiul Mariei”?	104
Ce spune Coranul în legătură cu crucificarea lui Iisus?	105
Ce spune Coranul în legătură cu sfârșitul lui Iisus, fiul Mariei?	107
În Islam este necesar crezul în Viața de Apoi?	108
Care este semnificația crezului în Viața de Apoi?	109
Care este obiectivul crezului în Viața de Apoi?	111
Ce este pedeapsa și răsplata din Viața de Apoi – Iadul și Raiul – conform Coranului?	112
Ce spune Coranul despre salvarea eternă?	114
OMUL ȘI EXISTENȚA	116
Ce spune Islamul cu privire la începutul și sfârșitul existenței?	117
Care este ordinea Om-Divinitate-Natură în viziunea Coranului?	118
Cum este privită natura și celelalte creaturi?	119
Sunt considerate aspecte negative și dizgrațiate, din perspectiva Islamului, această lume și cele lumești?	120
De ce Coranul îl avertizează pe om de „pasiunea de înmulțire”?	121
Cine este omul din perspectiva Coranului?	121
Care este scopul creației omului?	123
Care este valoarea omului?	123
Cum îl prezintă Coranul pe om?	124
Ce așteaptă Allah de la om?	125
Cum a venit pe lume primul om conform Coranului?	125
Ce înseamnă „insuflarea spiritului” de către Allah?	129
Ce spune Coranul despre spirit și trup?	130
Există vreo deosebire clară între spirit și trup?	131

De ce Allah a cerut îngerilor să se prosterneze în fața omului?	131
În Coran se pomenește de primul păcat?	132
Conform Coranului, nou-născuții poartă primul păcat?	133
Care este scopul creării morții și a vieții pentru om?	134
Ce este firea omului?	134
Care este relația dintre fire și crez?	136
Care sunt limitele responsabilității omului?	137
Bunătatea este de la Creator, iar răutatea este de la creație	137
Care este responsabilitatea omului cu privire la călăuzire și rătăcire?	139
Care este conceptul de destin în Islam?	140
Care este relația dintre voință și destin din perspectiva Coranului?	145
Exemple din perioada Profetului în legătură cu această înțelegere	146
Care este criteriul de superioritate al oamenilor, unii față de ceilalți, în viziunea Islamului?	152
Cum privește Islamul multitudinea raselor și a culorilor?	152
Cum privește Islamul diversitatea credințelor? Cel care nu crede în Islam n-are dreptul la viață?	153
RUGĂCIUNILE ȘI ACTELE DE ADORARE ÎN ISLAM	154
Care este diferența dintre conceptul de adorare în Islam și în celelalte religii?	154
Ce este adorarea? Care este diferența dintre supunere și actele de adorare?	155
Care sunt actele de adorare concrete în Islam?	156
De ce nu există preoți în Islam?	158
Care este punctul de vedere islamic despre preoție?	158
Care este punctul de vedere islamic în privința curățeniei?	159
Ce este rugăciunea (salah)?	161
De ce îndeplinesc musulmanii rugăciunea?	162
Cum se îndeplinește rugăciunea?	163
Unde poate fi îndeplinită rugăciunea?	172
Care este statutul moscheii în Islam?	172
De ce este ziua de vineri specială în Islam?	173
Ce este Rugăciunea de Vineri?	174
Ce este <i>Khutba</i> (predica)?	175

Care este perspectiva islamică cu privire la templele și lăcașurile de cult ale altor religii?	175
Ce este <i>ezan</i> -ul (chemarea la rugăciune a credincioșilor) și <i>iqama</i> (chemarea de început a rugăciunii)?	176
Ce este <i>Iqama</i> ?	177
Care sunt timpurile de rugăciune?	178
Cine trebuie să împlinească rugăciunea?	179
Pentru cine este împlinită rugăciunea?	180
Rugăciunea a început cu profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?	180
Ce este <i>zekat</i> -ul (dania)?	182
Ce înseamnă a da caritate (<i>infaq</i>) în Islam?	183
Trebuie urmată vreo moralitate în dăruire?	185
Există vreo relație între a face caritate și interzicerea dobânzii?	187
De ce i se cere celui bogat să împartă ceea ce deține cu cel sărac?	188
Care este relația dintre danie și rugăciune?	190
Cine este îndreptățit să primească dania?	190
Din ce se poate dărui dania și din ce nu se poate?	191
Ce este postul în Islam?	192
De ce <i>Ramadan</i> -ul, care este luna de naștere a Coranului, trebuie întâmpinat și petrecut lăsând corpul flămând?	193
De ce-și petrec musulmanii luna de <i>Ramadan</i> ținând post?	193
Care este timpul de începere și timpul de terminare al postului?	195
A fost postul instituit de profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?	195
Ce fac cei care nu pot ține post?	195
Care sunt sărbătorile musulmanilor?	196
De ce <i>tekbir</i> -ul este un aspect comun a Rugăciunii de Sărbătoare și a celei de Înarmorantare?	197
Ce este <i>hajj</i> -ul și ce este <i>umra</i> ?	198
Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a împlinit pelerinajul? În ce mod?	204
Din ce motive este <i>Kaaba</i> atât de importantă și de valoroasă?	206
Cine a fost chemat să viziteze <i>Kaaba</i> ?	209
Ce este kurban (sacrificarea animalelor)?	210
Sacrificiul (<i>kurban</i> -ul) a început cu profetul Muhammed?	212

Care este obiectivul sacrificiului?	214
Ce este <i>Jihad</i> -ul?	214
<i>Jihad</i> -ul este echivalentul „luptei”?	216
Ce înseamnă „a porunci cele bune în comun acceptate și a opri cele rele în comun acceptate”?	217
Există misionarism în Islam așa cum există în Creștinism?	219
Ce înseamnă chemarea în Islam? La cine și la ce este chemat omul?	220
Cum se realizează chemarea la Islam?	221
Care este statutul Evreilor și Creștinilor conform Coranului?	222
Coranul face o chemare specială pentru Evrei și Creștini?	222
FAPTELE INTERZISE ÎN ISLAM	224
Ce este <i>Șirk</i> -ul (politeismul) în Islam?	224
Ce cuprinde de fapt termenul <i>șirk</i> ?	226
De ce este politeismul interzis în Islam?	227
Ce este nedreptatea (<i>Zulm</i>) în Islam?	229
Ce este necredința în Islam? Cine este considerat ca fiind necredincios?	230
Ce este ipocrizia și cine sunt ipocriții?	231
Care este sentința în Islam pentru omucidere și crimă?	232
Care este pedeapsa pentru omucidere în Islam?	233
De ce este interzisă consumul cărnii de porc în Islam?	234
De ce interzice Islamul consumarea alcoolului și a altor substanțe care provoacă dependență?	237
Care sunt criteriile pe care Islamul le are în vedere în interzicerea consumului anumitor alimente?	239
De ce este Coranul așa de meticolos când vine vorba de mâncare?	241
Ce este sacrificarea în numele lui Allah în Islam?	243
Ce este adulterul în Islam?	244
Care este pedeapsa pentru adulter?	245
Ce spune Coranul despre homosexualitate?	246
Care este punctul de vedere islamic cu privire la calomnie?	247
Care este verdictul pentru bârfă?	247
De ce interzice Islamul dobânda (<i>riba</i>)?	248
De ce definește Coranul dobânda ca fiind „un război împotriva lui Allah”?	249

De ce interzice Islamul jocurile de noroc și pariurile?	250
Se practică spovedania în Islam?	251
Ce este căința (<i>teube</i>) și ce este cererea iertării (<i>istigfar</i>) și cum se îndeplinesc?	252
Cine iartă păcatele conform Islamului?	253
Sunt păcatele omului iertate dacă acesta crede în profeția lui Muhammed?	255
Este adevărat că toată lumea, inclusiv profeții, vor fi trași la răspundere pentru faptele lor?	255
FAMILIA ȘI VIAȚA SOCIALĂ	256
Care este statutul femeii în Islam?	256
Permite Islamul lovirea soției?	257
Care este natura relațiilor dintre bărbat și femeie?	261
De ce femeile musulmane își acoperă întreg trupul?	263
Care este statutul familiei în Islam?	265
Care este părerea islamică cu privire la poligamie?	268
Care este punctul de vedere islamic asupra altor religii?	269
Care este punctul de vedere islamic cu privire la conviețuirea cu reprezentanții altor religii?	271

Prefață traducere în limba română

Decizia de a traduce unele titluri publicate de către autori turci, am luat-o încă înainte de a pleca la Istanbul în vederea continuării studiilor. Am luat această decizie pentru a face cunoscute și vorbitorilor de limba română, aparițiile despre Islam din această parte a lumii, atât de prezente și de dinamice astăzi pe arena internațională.

Într-o vineri, în timp ce mă aflam la rugăciune, renumitul predicator, Musfata Islamoğlu, a anunțat publicarea unei cărți noi, despre care a spus că reprezintă rezultatul unui proiect de prezentare corectă a Islamului, ce a durat trei ani de zile. De fapt, cred că această carte se poate considera rodul cercetărilor și studiilor de zeci de ani pe care le-a făcut autorul în domeniul islamologiei.

Am ales să traduc această carte, din convingerea că ne va ajuta să înțelegem mai bine Islamul în aceste vremuri în care, după părerea mea, o bună parte a musulmanilor n-au înțeles religia lui Allah/Dumnezeu sau altfel spus au perceput-o într-un mod deformat. În acest sens, se pot observa fel de fel de ideologii în cadrul comunității musulmane, unele delăsătoare, iar altele

exigente, care nu fac decât să denatureze și să denigreze imaginea Islamului. Astfel, în timp ce unii au făcut ca expresia „Allahu Ekber” să fie lipsită de adevărata ei semnificație și prin urmare să rămână o formulă care nu are nici un fel de efect asupra vieții noastre, ceilalți au făcut din aceasta, un slogan al terorii și al violenței. Fără îndoială că în această situație, singura soluție este să ne întoarcem la sursa Islamului de bază, care este Coranul și la trăirea lui, care este însăși viața profetului Muhammed, cel mai bun exemplu pentru noi.

Cu toate că tema lucrării de față pare una ordinară, cred că trebuie să tratăm conținutul ei cu maximă seriozitate și să cugetăm la ideile dezbătute în aceasta, tocmai pentru că multe dintre aspectele deja întipărite în mințile noastre au fost prezentate într-o manieră nouă. Această carte nu numai că abundă în informații despre Islam, ci ne învață și metodologia corectă de abordare a Coranului și a relației dintre acesta și Sunnah/hadisuri. Mai mult, lucrarea de față delimitează Islamul produs de trăirile oamenilor, conjuncturale, de Islamul pur și autentic izvorât din Coran și din practica lui care nu este alta decât tradiția profetică.

Iată că după câteva luni de eforturi, cartea este gata și urmează să fie publicată. Ca urmare, nu pot decât să-i aduc laude Bunului Allah Care m-a ajutat să finalizez această lucrare și să le mulțumesc

tuturor celor care au participat la realizarea acestui proiect.

Aspecte cu privire la metoda urmată în traducere:

Traducerea acestei lucrări în limba română a fost făcută din limba turcă și din limba engleză, în sensul că rezultatul traducerii din turcă a fost comparat rând cu rând cu traducerea ei din limba engleză.

În ceea ce privește traducerea versetelor, am folosit în mare parte traducerea sensurilor Coranului realizată de Liga Islamică și Culturală, iar acolo unde traducerea nu a fost compatibilă, am recurs la traducerea sensurilor Coranului din limba turcă, realizată chiar de autor.

Vreau să mulțumesc cu această ocazie celor care m-au ajutat să concretizez această lucrare. Soției mele, Melek Cherim, domnilor Dan Michi, Iuner Molagea și doamnei profesoare Selma Bolat, care au corectat și revizuit traducerea. Fie ca Bunul Allah să primească această faptă modestă și să le lumineze calea cititorilor prin aceasta.

Enghin Cherim
Istanbul, 27/07/2014

CE ÎNSEAMNĂ ISLAMUL?

Introducere

Ce este Islamul și cine este musulmanul? Cine este Allah? Care este diferența dintre conceptul de divinitate din Coran și conceptul de divinitate din religia mozaică și cea creștină? Care este diferența dintre crezul în unicitatea divinității și crezul în trinitatea din Creștinism? Cine este Satana din perspectiva Islamului? Cine este Muhammed? Cum putem deosebi între acțiunile lui Muhammed ca profet și acțiunile sale ca om, respectiv între atitudinile sale care fac parte din tradiția profetică și cele care fac parte din obiceiurile conjuncturale? Cum este explicată apariția vieții în Coran? Se pomenește în Coran despre primul păcat? Ce ne spune Islamul despre crezul în destin? Există în Islam categoria de călugăr? Care sunt principalele ritualuri de adorare? Ce ne spune Coranul despre homosexualitate? Coranul poruncește ca femeia să fie bătută? De ce femeia poartă văl? De ce Profetul a fost poligam?

Cartea pe care o aveți în mână cuprinde răspunsul la aproximativ 200 de întrebări precum cele de mai sus. Aceste răspunsuri au la bază Coranul. De aceea cartea a fost numită „Islamul din perspectiva Coranului”. Pentru că, fără îndoială, Coranul este sursa numărul unu a Islamului. Fiecare musulman crede că sursa Coranului este divină și crede fără a avea niciun fel de dubiu că este o revelație. Coranul îi transmite profetului Muhammed: „Tu nu știai mai înainte ce înseamnă Cartea și ce înseamnă credința” (Șura 42: 52). Însuși profetul Muhammed a învățat religia și credința din Coran. Ca urmare, cele mai credibile și cele mai corecte răspunsuri la toate întrebările despre Islam, care s-au adresat până acum și care se vor adresa de acum încolo, sunt cele care au la baza Coranul.

Dacă la întrebarea „Ce este Islamul?” nu se răspunde „din perspectiva Coranului”, ci se răspunde din perspectiva musulmanilor, vor rezulta mai multe detalii și ca atare vor ieși la iveală mai multe diferențe și deosebiri. Prin urmare, acele diferențe vor conduce la apariția unor diviziuni și mai profunde. Pe scurt, cu cât ne îndepărtăm mai mult de sursă, cu atât se vor diversifica și mai mult percepțiile și opiniile.

Întrebarea „Ce este Islamul?” a început să fie din ce în ce mai răspândită în întreaga lume. Iar răspunsul la aceasta a ajuns să fie unul dintre

subiectele globale care atrage din ce în ce mai mult curiozitatea lumii. În plus, astăzi răspunsul la această întrebare constituie o cerință globală. În situația în care nu se va răspunde corect și cum se cuvine la această cerință, piața publicațiilor va fi acoperită cu răspunsuri și explicații false și eronate. De altfel, acestea au și început să-și facă apariția în Occident și să contribuie la creșterea și răspândirea fenomenului de islamofobie. Răspândirea acestuia o putem lega de două cauze principale:

1. Musulmanii nu au suficientă știință și cunoștințe în ceea ce privește propria lor religie și ca urmare, o practică și o reprezintă greșit.

2. Cei care nu sunt musulmani nu au cunoștințe corecte despre Islam sau nu pot ajunge la acestea.

La întrebarea „De ce trebuie să acumulăm cunoștințe corecte despre Islam?” se pot da mai multe răspunsuri. Iată câteva dintre ele:

1. Islamul este religia a cel puțin o pătrime din populația de pe glob. Cu timpul, vrând-nevrând, fiecare se apropie mai mult de „celălalt.” Secolul nostru este secolul întâlnirilor. Cei care nu sunt musulmani interacționează într-un fel sau altul cu musulmanii care sunt fie prieteni sau rude, fie clienți sau asociați, fie vecini sau aliați, fie imigranți

sau turiști. Producerea sau prevenirea ciocnirilor din zonele de conflict, care sunt într-o continuă creștere, depinde într-o măsură și de cât de mult se cunosc aceste părți diferite.

2. Islamul este nelipsit din agenda globală, din pricina numeroaselor evenimente al căror subiect sau obiect sunt musulmanii. Fie că vrem sau nu, fie că ne face plăcere sau nu, fie că suntem musulmani sau nu, a cerceta Islamul în această lume globalizată, în care tehnologia și comunicațiile au progresat atât de mult, este o necesitate intelectuală și o cerință a cetățeniei globale. Mediile care au prejudecăți în ceea ce privește Islamul, folosindu-se de conflicte cu substrat politic sau social, răspândesc aceste prejudecăți prin mass-media. Prin urmare, acest fapt dă naștere la generalizarea prejudecăților. Răspunsul la această întrebare depinde de alegerea noastră, a celor care împărțim acest loc de găzduire ce poartă numele Pământ. Oare fenomenul de globalizare va ameliora boala marginalizării reciproce dintre diferitele culturi și civilizații sau o va adânci?

3. Ignoranța este un lucru negativ. Căci omul este dușmanul a ceea ce nu cunoaște. Din perspectiva Coranului, Islamul este denumirea care s-a dat pentru adevărurile comune din toate timpurile omenirii. Adică Islamul este cealaltă denumire a valorilor neschimbate ale omenirii.

Coranul, prin apelurile „O, Fiii lui Adam!” și „O, familie a omenirii!” se adresează întregii omeniri. Conform aceleiași surse, Islamul, „calea supunerii”, este religia tuturor profeților trimiși omenirii. De aceea, Islamul a fost definit ca fiind religia întregii omeniri de-a lungul istoriei. Islamul și musulmanii sunt o bucată de neignorat a istoriei umane. Ca urmare, este necesar să studiem Islamul care reprezintă religia unei părți importante a omenirii, într-un mod corect, din prima lui sursă.

În această carte s-a acordat prioritate întrebărilor care încep cu „de ce?”, „pentru ce?”, „cum?”. Cu mici excepții, fiecărei porunci sau interziceri menționate în Coran, i-a fost dată și justificarea sau explicația logică. Aceasta situație nu este însă valabilă și în cazul celorlalte texte religioase. Astfel, pășind pe urmele Coranului, am încercat să răspundem la fiecare întrebare care începe cu „de ce?” sau „pentru ce?”.

* * * * *

Etapa scrierii propriu-zise a cărții reprezintă ultima verigă din lanțul eforturilor depuse. Ceea ce s-a realizat până la această etapă, a necesitat cel puțin la fel de mult efort precum aceasta din urmă. În primul rând, s-a realizat o comisie formată din

voluntari din diferite continente. Această perioadă de pregătire a durat trei ani. În cei trei ani s-au adunat întrebările nemusulmanilor din întreaga lume cu privire la Islam, din America și până în Japonia, din Europa și până în India, apoi s-au extras și s-au clasificat pe categorii. Astfel, prima carte a proiectului „Ce este Islamul?” a luat naștere în urma unui proces destul de greoi.

Chiar dacă nu vom pomeni numele tuturor celor care au participat la acest proiect colectiv și care merită să fie menționați, nu vom putea trece mai departe până ce nu vom aminti câțiva dintre ei: Dr. Şakir Yücel, Bilgin Erdoğan, Kadir Gündüz, Dr. Murat Güzel, Dr. Oktay Altun de la Universitatea Delaware din SUA, Prof. Dr. Fatih Aydoğan de la Universitatea Pennsylvania; din Europa Prof. Dr. Enan Arslan din cadrul Universității Viena; din Anglia Dr. Nurdan Özyılmaz și Muhammed Özyılmaz, cel care ne-a ajutat cu realizarea paginii web a proiectului (<http://a-zislam.com/>). De asemenea, îi mulțumim doamnei Dr. Perviz Asaria care face parte din echipa de traducere. Le mulțumesc departamentului Ar-Ge și celui responsabil de proiect din cadrul Fundației Akabe din Turcia. În ultimul rând, țin să mulțumesc din suflet organizației umanitare internaționale „Yardım Eli” care a promis că va traduce cartea în principalele limbi ale lumii, o va răspândi și o va

trimite celor ce o doresc. Tot acestora le mulțumesc și pentru numeroasele acțiuni de binefacere rămase neștiute pe care le-au făcut și le vor face în continuare.

Acest proiect se adresează către voluntari și se bazează pe voluntariat. Credem că proiectul „Ce înseamnă Islamul?” va găsi sprijin de la o mulțime de voluntari, fie ele persoane sau instituții și organizații.

* * * * *

Obiectivul nostru este să iluminăm întunericul ignoranței care a orbit ochiul minții și al inimii, pentru că întunericul este un mediu ideal pentru cei care vor să-și ascundă identitatea după ce comit dezastre și crime. Acest mediu al ignoranței, la rândul său, duce la micșorarea fluxului binelui din lume, situație care-i întristează pe cei înzestrați cu rațiune, voință și conștiință.

Coranul spune că:

„Să piară cei care au pierit având dovadă vădită, și să rămână în viață cei care au rămas în viață având dovadă vădită.” (Anfal 8: 42)

De asemenea Coranul mai spune că:

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” (Yunus 10: 99)

În prezent, omenirea din toate timpurile se confruntă cu cel mai dramatic salt, cu cea mai intensă răsturnare socială și cu cea mai interesantă reorganizare.

În această lume, Islamul nu are dușmani, ci are necunoscători. Atitudinea dușmănoasă a unora nu este îndreptată spre Islam, ci spre musulmani. Iar cauza acestui fapt este că musulmanii sunt cei care nu au reușit să-și reprezinte credința într-un mod corect. Musulmanii și Islamul nu sunt același lucru, cum Islamul tradițional care a fost scos la iveală de musulmani nu este același lucru cu Islamul propriu-zis. De asemenea, nici civilizația islamică, elaborată de mâna omului în decursul istoriei, nu este același lucru cu Islamul. De aceea, această carte pe care o ținem în mână, va aborda întrebarea „Ce este Islamul?”, ținând cont de aceste diferențe subtile.

Cel care este de partea Islamului, să facă acest lucru având o dovadă clară, iar cel care este împotriva Islamului, de asemenea să o facă deținând o dovadă clară. Indiferent de alegere, să acționeze conform ei, într-un mod conștient. Un alt obiectiv al acestui proiect este de a veni în

ajutorul celor care vor să cunoască Islamul, pentru că omul este dușmanul celor pe care nu le cunoaște.

Închei prin a-mi exprima dorința de a trăi într-o lume în care pacea universală să fie predominantă, în care deosebirile să se considere o bogăție, în care bazinele diferitelor credințe și blocurile diferitelor culturi să nu se marginalizeze și să nu se demonizeze reciproc.

Mustafa Islamoğlu
Martie 2014, Istanbul

BAZELE ISLAMULUI ȘI ALE CREZULUI

Ce este Islamul și cine sunt musulmanii?

„Islamul” este denumirea sistemului de crez, iar „musulman” este numele dat individului legat de acest sistem de crez. Cu alte cuvinte, musulmanul este individul care se supune lui Allah, bazându-se pe o alegere conștientă.

Islamul înseamnă „religia celor care se supun necondiționat lui Allah”. Termenul „Islam” derivă din trei rădăcini:

1. *Silm*: Pace.
2. *Teslimiyet*: Supunerea necondiționată lui Allah/Dumnezeu.
3. *Selamet*: Salvarea eternă.

Definiția care cuprinde cele trei rădăcini laolaltă spune că Islamul este calea supunerii necondiționate lui Allah, ce garantează pacea în această lume și salvarea în Lumea de Apoi.

Islam înseamnă literalmente „pace”, iar musulmanul este acel „voluntar al păcii” care învie această pace în interior și în exterior.

Islamul nu este al celor care au luat pradă adevărul, ci este calea celor care s-au predat adevărului.

Islam este denumirea valorilor neschimbate ale omenirii; este calea care deține în cadrul ei adevărurile comune ale omenirii din toate timpurile; este modul de viață acceptat de Dumnezeu (Ali Imran 3: 19), este religia de care Dumnezeu este mulțumit (Maide 5: 3).

Islamul este denumirea sistemului cuprinzător a regulilor de comportament, crez, ritualurilor de adorare și relațiilor interumane (Baqara 2: 208). Prin urmare, fiecare drept-credincios trebuie să pună în practică Islamul într-un mod cuprinzător (Baqara 2: 85).

Islamul îl pune pe Creator în centrul conștiinței omului. Islamul admite că omului i s-au dat din partea Creatorului, rațiunea, voința și conștiința; este calea celor care acceptă că omul deține voința de a alege într-un mod liber între bine și rău.

Islamul nu este una dintre religii, ci este denumirea șirului de valori și adevăruri comune tuturor generațiilor omenirii, la care au chemat toți profetii (Hajj 22: 78).

În cel mai larg sens al cuvântului, Islamul este denumirea sistemului prin care Allah guvernează Universul (Fussilet 41: 11). Dacă în Univers „cosmosul” este suveran și nu „haosul”, acest fapt este indicatorul unei ordini și a unui sistem extraordinar. Iar într-un loc unde se

menționează de „cosmos” și de „sistem” nu poate fi vorba decât de armonie. Armonia tuturor creaturilor din Univers se percepe ca supunerea/islamul lor față de Allah (Rahman 55: 6).

Musulmanul este persoana care în mod conștient și cu voință liberă se supune lui Allah pentru a dobândi pacea și liniștea atât în lumea interioară cât și în lumea exterioară.

Musulmanul este acea persoană care crede într-un singur Dumnezeu și împlinește poruncile Lui fără ezitare și fără a interoga.

A fi musulman înseamnă a pune „ceea ce voiește Allah” în locul a „ceea ce voiește propriul suflet”.

A fi musulman nu înseamnă să rătăcești undeva, ci să te întorci la tine însuși, să te regăsești.

Toți cei care-și fac din Islam un mod de viață, care înseamnă calea de supunere necondiționată lui Allah, se numesc musulmani. Allah i-a denumit musulmani pe toți, din toate timpurile, care au crezut în El cu sinceritate și au îndeplinit poruncile Lui (Hajj 22: 78).

A fi musulman nu se consideră un privilegiu al omului pentru Allah, ci dimpotrivă îndurarea lui Allah pentru om (Hujurat 49: 17).

Ce nu este Islamul?

Islamul nu poate fi restrâns la crez.

Islamul cuprinde reguli de crez, însă în același timp cuprinde și reguli de viață tocmai pentru că el este un sistem care cuprinde toate aspectele vieții. Islamul se pune în practică ca un întreg și un mod natural de viață. Așa cum am mai menționat, Islamul îl poziționează pe Creator în centrul conștiinței omului. Cu alte cuvinte, Islamul este o viziune universală, concentrată pe crezul într-o Singură divinitate și punerea în practică a poruncilor Lui. Islamul afirmă că omului i s-au dat din partea Creatorului, rațiune, voință și conștiință și admite că omul deține voința de a alege între bine și rău. Având aceste particularități, Islamul nu se adresează doar la sfera crezului, ci și la sfera manifestărilor omului din această viață. Islamul nu cuprinde doar principiile crezului, ci și regulile de comportament. Islamul este atât crez, cât și fapte. Prin urmare, obiectivul lui nu este doar conservarea crezului, ci și șlefuirea comportamentului (Leyl 92: 5-7).

Islamul nu poate fi restrâns la conștiință

Un Islam fără conștiință este precum o sămânță fără pământ. Însă Islamul nu poate fi

restrâns doar la a avea conștiință. Căci acest lucru ar însemna o limitare. Islamul conferă dinamism conștiinței, rațiunii și voinței omului. Islamul solicită ca omul să treacă la acțiuni, să fie activ și ca urmare să multiplice binele, precum Coranul i-a cerut încă de la început profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „O, tu omule (bun) care ești culcat! Ridică-te și fă-i să se ridice și pe alții”. (Muddesir 74: 1-2)

Islamul nu poate fi restrâns la o ideologie

Islamul deține o ideologie particulară, proprie, pe care și-o autogenerază. Însă Islamul nicidecum nu se poate restrânge la ideologie. Căci ideologiile sunt noțiuni seculare. Iar Islamul consideră secularismul ca fiind „o îndepărtare de naturalețe”. Căci ideologiile nu cunosc noțiunea de „Viață de Apoi”. Însă Islamul consideră Viața de Apoi ca fiind permanentă și nu această viață.

Islamul nu poate fi restrâns la politică

Islamul deține o politică cu caracteristică proprie ce și-o autogenerază. Principiile elementare ale acestei politici sunt:

1. Adevăr/ Unicitate

2. Dreptate
3. Îndurare
4. Competență
5. Consfătuire

Însă restrângerea Islamului la politică este o nedreptate față de acesta, căci politica are ca obiectiv interesul/ beneficiul, în timp ce Islamul are ca obiectiv binele și bunavoința. Politica focalizează câștigul, în timp ce Islamul susține munca ce aduce câștig. Politica focalizează succesul în această viață, în timp ce Islamul este drumul prin care se ajunge la succesul etern din Viața de Apoi.

Este adevărat că Islamul a început cu profetul Muhammed?

Profetul Muhammed nu este fondatorul Islamului. Conform Coranului, Islamul are aceeași vechime ca omenirea (Hajj 22: 78). Pentru că Allah este Unul Singur și pentru că și omenirea este una singură, tot astfel sarcina/ misiunea/ revelația/ învățătura care i s-au dat omului sunt tot unice. Din acest motiv și religia care este acceptată de Allah, începând de la primul profet și până la ultimul profet, este tot una singură (Maide 5: 3). Este posibil ca unele aspecte ce țin de ritualurile de adorare și de cele interzise/ permise să fie diferite și să fi fost

locale datorită particularităților unei anumite perioade și a unei anumite societăți, însă principiile crezului nu au suportat niciun fel de schimbare.

În Coran toți profeții, începând cu Noe, Avram, Moise și Iisus, fiul Mariei, au fost numiți musulmani. Pentru că toți profeții au fost oameni care s-au supus lui Dumnezeu, fără a avea vreo rezervă sau vreo condiție și au îndeplinit poruncile Lui fără a le negocia.

Cum devine cineva musulman?

În Islam nu există nicio autoritate, biserică, organizație, categorie de preoți care să fie autorizată să primească o persoană la Islam în numele lui Allah. Aderarea la Islam se realizează printr-un acord verbal dintre om și Allah, fără intermediar și fără reprezentant. Pentru a îmbrățișa Islamul este de ajuns ca omul să aleagă calea de supunere lui Allah prin liberul arbitru.

Intrarea pe poarta Islamului se realizează prin depunerea a două mărturii: *Esheduen la ilahe illallah ve eshedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu/* „Mărturisesc că în afară de Allah/Dumnezeu nimeni/ nimic nu este demn de a fi adorat, iar Muhammed este robul și trimisul Lui”.

Mărturisirea reprezintă, fără îndoială, o noțiune fundamentală în Islam. Însuși Allah este

Martor asupra unicității Sale (Ali Imran 3: 18). Cu toate acestea, Allah a voit ca și omul să fie martor la acest fapt. Scopul acestui lucru este de a-l onora pe om, de a-l face să se simtă că este valoros în fața Lui.

Prima dintre cele două mărturisiri reprezintă crezul în existența Creatorului Etern și Absolut care este Allah, în Unicitatea Lui și în faptul că El nu are vreun egal sau vreun seamăn printre creaturi. Iar a doua reprezintă crezul în faptul că toți profeții, inclusiv profetul Muhammed, sunt atât oameni cu însușiri umane, cât și trimiși care au primit mesajul de la Allah. Cel care a pășit, prin aceste două mărturisiri, pe poarta edificiului Islamului este ghidat de două surse al căror rol este de a-i arăta noului musulman cum trebuie să ducă în continuare o viață de drept-credincios:

1. Coranul, care constituie cadrul teoretic al trăirii pe această lume.
2. Modelul profetului Muhammed care este un „exemplu viu” al trăirii după Coran.

Cele două elemente nu sunt, în fond, două surse paralele, pentru că, de fapt, denumirea de „tradiție profetică” - care s-a dat mai târziu modelului practic al profetului Muhammed- constă în ceea ce Profetul a învățat din Coran. Din această perspectivă, „tradiția profetică” nu este echivalentul Coranului, ci reprezintă practica Coranului. Ca

urmare Coranul este, fără îndoială, singura sursă a Islamului.

Obiceiul ca mărturia de credință să aibă loc în fața unei colectivități de musulmani nu reprezintă o ceremonie de „intrare” în Islam, ci este rezultatul dorinței celui care devine musulman de a se face cunoscut și celorlalți membri ai comunității musulmane.

Ce este religia în viziunea Islamului?

În viziunea Islamului, religia este un mod de viață și un întreg set de legi pe care Allah le-a transmis omenirii prin intermediul revelației. Religia este ghidul creaturii valoroase ce poartă numele de „om”, harta drumului și un șir de valori și principii.

Islamul este singura religie acceptată de Allah/Dumnezeu. Căci Creatorul îl cunoaște cel mai bine pe omul pe care l-a creat. Cu siguranță că îndrumarul de utilizare a unui lucru este scris cel mai bine de cel care l-a creat. Omul are nevoie de un ghid și de o hartă care să-i arate calea. Religia este ghidul omului, iar Cel care poate să scrie cel mai bine acest ghid este însuși Creatorul lui.

Care este scopul religiei?

Scopul religiei este de a-l face pe om să trăiască într-o stare de pace și prietenie cu Domnul său, cu sine însuși, cu ceilalți oameni și cu mediul înconjurător pentru a dobândi fericirea atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Religia realizează acest obiectiv prin patru căi:

1. Prin a-l face pe om să-și folosească potențialul corespunzător scopului creării.

2. Prin a-l face pe om care a fost creat având o minte activă, voință și conștiință, să dobândească o responsabilitate morală.

3. Prin a-l scăpa pe om de la a fi sclavul propriilor pasiuni și vicii, prin intermediul unui sistem de valori.

4. Prin a-l învăța pe om despre propriul statut în față lui Allah, valoarea lui față de lucruri și responsabilitatea lui față de ceilalți oameni.

Ce înseamnă credința și cine este credinciosul?

Credința înseamnă să te încrezi în Allah, iar credinciosul este cel care se încrede în Allah. Rezultatul firesc al acestei încrederi este să te supui

lui Allah printr-o alegere conștientă. Islam este denumirea acestei supuneri totale și necondiționate.

Unul dintre numele sublime ale lui Allah în Coran este *El-Mu'min* (Cel care se încrede). Allah s-a încrezut în om și ca urmare El dorește ca și omul, la rândul lui, să se încreadă și să creadă în Allah. De altfel, existența omului este un rezultat al încrederii pe care Allah o are în acesta.

Din (religia) are ca rădăcină termenul *deyn* (împrumut). Atunci când Creatorul l-a creat pe om nu a luat niciun fel de răsplată de la el. Prin urmare omul îi este dator lui Allah încă de la naștere. Însă Creatorul nu voiește ca omul să-i plătească vreo datorie. De altfel, acest lucru nici nu este posibil. Căci fiecare suflare nouă pe care omul o ia reprezintă o altă datorie față de Allah. Iar datoria nu se plătește cu datorie. Realizarea faptului că omul îi este dator lui Allah și acționarea conform acestei conștiințe este considerată suficientă pentru ca datoria lui Allah să fie plătită. Mai mult, celui care își recunoaște datoria față de Allah i s-a promis darul divin, adică viața eternă în Paradis.

Omului i s-a cerut să se încreadă în această promisiune dată de Allah și să creadă în toate mesajele divine pe care El le-a trimis. Căci crezul omului în Allah reprezintă o recunoaștere modestă a încrederii pe care El o are în om.

Care sunt bazele crezului în Coran?

Întregul conținut dintre cele două coperti ale Coranului tratează subiectul crezului. Bazele crezului au fost enumerate în Coran de mai multe ori, unele după altele. (Baqara 2: 177, 284-285; Nisaa 4: 136). Bazele crezului care au fost astfel evidențiate sunt:

- Crezul în Allah
- Crezul în Îngerii Lui
- Crezul în Cărțile Lui
- Crezul în Trimișii Lui
- Crezul în Lumea de Apoi

Cine este Allah? Care este semnificația termenului *Allah*?

Allah este numele dat în limba arabă pentru Dumnezeu, Creatorul Absolut al acestui Univers.

Termenul „Allah” a derivat de la rădăcina *El-ilah* care înseamnă „Dumnezeul Absolut și Etern”. Toate versiunile etimologice ale cuvântului Allah (anagrama) au în comun semnificația termenului „iubire”.

Allah este Singurul Creator fără pereche și seamăn, Absolut și Etern, Cel Care creează. El este Unul Singur, iar cei creați sunt nenumărați.

El este Allah, Unicul, în permanență Unic, Absolut Unic. El este Cel Care nu descrește și nici nu crește. El este Cel Care nu este tată și nici fiu. Nimic nu-i este Lui asemănător și echivalent (Ihlas 112: 1-4).

El este Cel a Căruia existență este absolut necesară. El este Cel Care a creat Universul din neant, Cel Care îl conduce, Cel Care stabilește ordinea din univers, Cel Care stabilește legile. Allah este Singura existență desăvârșită și fără de cusur. Iar în afară de El nimic și nimeni nu este desăvârșit. El este sursa iubirii, a îndurării și a milei fără de limite (Baqara 2: 143).

Mila Lui a cuprins toată existența (Araf 7: 156).

El este Cel Care a considerat mila ca o sarcină absolut necesară pentru El Însuși (An'am 6: 54).

El este Cel Ce a creat existența din neant, Cel care a stabilit pentru creația Sa un scop și Cel Care a înzestrat existența cu o putere pentru a putea atinge acest scop (Taha 20: 50).

El este Primul ce nu are început și este Ultimul ce nu are sfârșit (Hadid 57: 3).

El este Cel pe Care nicio viziune și nicio imaginație nu-L poate cuprinde, Cel Care cuprinde orice fel de viziune și gând uman, El este Cel Care are putere peste toate, Cel Care are știință despre toate (Araf 7: 103).

El este Cel în afara Căruia nu există nicio altă divinitate. Numai El este Cunoscătorul a tot ceea ce nu poate fi perceput și a tot ceea ce poate fi perceput. El este Îndurător în esența Lui și este Îndurător în manifestările Lui. El este Allah, în afara Căruia nu există alt Dumnezeu; Stăpânul Absolut al existenței, sursa sacralității, este izvorul absolut al salvării și fericirii, este Dătătorul de încredere și credință (delimitarea binelui și a răului), este Deținătorul autorității absolute, este Mărețul, este Cel Care își exercită voința în orice situație și condiție, Cel a Cărui măreție nu cunoaște hotare. Lui, Preamăritul și Preaslăvitul, nu-I dăunează cu nimic necredința tăgăduitorilor și nici actele de politeism ale celor care-I fac asociați. El este Creatorul Absolut. El este Cel Care a creat exemplele primelor creații. Tot El este Cel care a realizat proiectarea fără de seamăn a acestor prime exemplare. Toate însușirile frumoase și toate aspectele desăvârșirii sunt numai ale Lui. Tot ce se află în cer și pe pământ acționează în numele Lui. Căci El este Mărețul, Preaînaltul, Cel Care dă cea mai corectă sentință (Hașr 59: 22-24).

El, Cel în afara Căruia nu există divinitate, Cel Absolut Viu, este sursa și baza vieții și a existenței. El nu este supus nici nepăsării și nici adormirii. Tot ce se află în ceruri și pe pământ sunt ale Lui. Fără acordul Lui, Ziua Judecății nu poate

separa pe nimeni de apropiații lui. El știe atât ceea ce omul împlinește la vedere cât și ceea ce ascunde. Fără voia Lui, oamenii nu vor putea percepe nimic din Cunoașterea Lui. Puterea și autoritatea Lui fără de margini a cuprins cerurile și pământul. De altfel, supravegherea lor nu-i aduc nicio îngreunare. El este Singurul Care este Suprem și Măreț (Baqara 2: 255).

El este mai aproape de om decât vena lui jugulară (Qaf 50: 16).

El este Cel Care este împreună cu voi oriunde ați fi (Hadid 57: 4).

El este Cel Care îi este suficient omului, în timp ce omul își este insuficient pentru el însuși (Zumer 39: 36).

El este Cel Care intervine mereu între om și dorințele inimii sale (Anfal 8: 24).

El este Cel a Cărui îndurare nu cunoaște hotare (Zumer 39: 53).

El este lumina cerurilor și al pământului (Nur 24: 35).

El este Cel a Cărei existență este permanentă, în timp ce existența tuturor celor în afară de El este temporară (Rahman 55: 27).

El este Cel Care stabilește legea pentru fiecare lucru (Murselat 77: 23).

El este Cel pe Care omul nu-l prețuiește așa cum merită (An'am 7: 91).

El este Cel Care este tot timpul activ și actual și ca atare intervine asupra vieții (Rahman 55: 29).

El este Cel Care a creat totul cu o măsură și o lege (Qamer 54: 49).

El este Cel a Cărui lumină nu se va stinge niciodată (Saff 61: 8).

El este Cel Care-l răsplătește pe om în funcție de faptele lui cele mai bune (Ankabut 29: 7).

El nu se aseamnă cu niciuna dintre creaturile Sale. Ceea ce își închipuie omul despre Allah nu este Allah pentru că mintea lui este finită și limitată, iar Allah este infinit și etern. Ca atare, ceea ce este finit și limitat nu poate percepe ceea ce este etern și infinit.

Allah este Singurul demn de a fi adorat căci adorarea este numai dreptul Lui. În consecință, adorarea altuia în afara Lui se consideră o atentare la dreptul Lui. Într-un mod logic, a fi robul lui Allah înseamnă a nu fi robul robilor Lui.

Care este deosebirea dintre conceptul de Dumnezeu din Iudaism și Creștinism și Islam?

Conceptul de Dumnezeu din Iudaism este una antropomorfă, adică Îl aseamnă pe Dumnezeu cu omul. Conform conceptului de divinitate din această religie, Dumnezeu se poate transforma uneori în om și poate lua însușiri omenești. De

exemplu, regretă că a creat omul (Facerea 6 : 5-7), a lăsat-o „însărcinată” pe Sarah (Facerea 21: 1-2), se ia la trântă cu Iacov (Facerea 32 : 22-32), își arată Fața omului (Facerea 32: 30), obosește și se odihnește (Facerea 2: 3). Însă în viziunea Coranului, „El este Suprem și Măreț” (Șura 42: 4), „Nimic nu-I poate semăna Lui” (Șura 42: 11), „Ochii nu-L pot vedea pe El însă El poate vedea ochii” (An’am 6: 103). În religia mozaică, Yahova este „dumnezeul național”, al Fiilor lui Israel (Facerea 17: 8), în timp ce în Coran, El este „Domnul (tuturor) oamenilor” (Nas 114: 1) și „Stăpânul (tuturor) lumilor” (Al-Fatiha 1:1).

Conceptul de divinitate în Creștinism este teomorf, ceea ce înseamnă că ființa umană poate pretinde că deține caracteristici divine. În ceea ce privește doctrina trinitară din Creștinism, aceasta se aseamănă cu doctrina trinitară a culturilor vechi politeiste din Egipt, Mesopotamia și India. Acestea pretind că Iisus, fiul Mariei, care este din toate punctele de vedere o ființă muritoare, are o natură divină. Coranul consideră acest lucru o calomnie la adresa lui Iisus, fiul Mariei, care este prezentat drept profet (Maide 5: 117). Coranul respinge categoric ideologia teomorfă în următorul capitol:

„Spune: El este Allah, fără de egal, fără de seamă, Unic. Toți și toate au nevoie de El. El nu are nevoie de nimic. El nu este nici tată, nici fiu. Nimeni

și nimic nu-i este Lui echivalent sau asemănător” (Ihlas 112: 1-4).

Cum este descris Allah în Coran? Care sunt principalele Lui caracteristici menționate în Coran?

„El este posesorul unei îndurări fără de limite în esența Sa și a unei mile infinite în manifestările Sale” (Fatihă 1: 2).

„El este Iertătorul fără limite, Cel Care-și iubește robul foarte mult și Cel Care-și dorește să fie iubit foarte mult” (Buruj 85: 14).

„El este Allah în afara Căruia nu există altă divinitate, Cel Absolut Viu, Sursa și Baza vieții și a existenței” (Ali Imran 3: 2).

„Allah este lumina cerurilor și a pământului” (Nur 24: 35).

„Allah este Cel Care v-a creat pe voi, apoi v-a înzestrat, apoi vă va duce către moarte, iar în final vă va reînvia. Așadar există printre cei pe care voi îi luați ca părtași, vreunul care să facă toate acestea? Laudă Lui ! El este mai presus de ceea ce Îi faceți voi ca asociați !” (Rum 30: 40).

„O, voi familia omenirii! Voi sunteți cei care aveți nevoie de Allah; În ceea ce-L privește pe Allah, El este posesorul bogățiilor infinite, El Își este

suficient Lui Însuși. (Ba din contră) toate se supun Lui aducându-i laude” (Fatir 35: 15).

„Oare Allah nu-i este de ajuns robului, de vreme ce ei te sperie pe tine cu alții în afara Lui?” (Zumer 39: 36).

„Cel care caută onoarea și reputația dăinuitoare, trebuie să știe că Allah este sursa tuturor onorurilor și a reputației. La El se înalță doar vorbele frumoase, iar ceea ce face ca acele vorbe să se înalțe sunt faptele bune” (Fatir 35: 10).

„Adevărurile ascunse ale cerurilor și pământului aparțin lui Allah; orice lucru într-un final are loc așa cum hotărăște Allah. Ca urmare, supune-te doar Lui și încrede-te, bazându-te pe El. Căci Domnul tău nu rămâne în niciun caz nepăsător față de ceea ce ai făcut” (Hud 11: 123).

„Însă cine se supune lui Allah, fiind un om bun și activ, cu toată existența sa, atunci el se fixează foarte bine de o frânghie trainică. Într-un final, fiecare lucru va ajunge la Allah pentru a hotărî rezultatul lui” (Luqman 31: 22).

„Nu este Allah posesorul gloriei și al măreției? El este Cel Care nu rămâne nepăsător față de răutatea cuiva” (Zumer 39: 37).

Ce este Monoteismul?

Monoteismul este principiul de bază al dogmei islamice. Temelia Islamului este crezul monoteist. Tot ceea ce se face în numele Islamului trebuie cântărit în balanța monoteismului.

Rezumatul monoteismul îl regăsim în expresia „Nu există divinitate în afară de Allah”, care înseamnă că Singurul Care merită să fie adorat este Allah. Acestei expresii i s-a dat și denumirea de „Al-Kalimah al-Tawheed (Expresia Monoteismului)”. Această expresie atât de specială, care este cheia crezului islamic, reprezintă, de fapt, un fel de cifru al existenței. De aceea, profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că greutatea spirituală a acestui cuvânt atârână mai greu decât Universul.

Expresia „Nu există altă divinitate în afară de Allah” se compune din două părți. Prima parte este propoziția de negație și are înțelesul de „nu există nicio divinitate”, iar a doua este cea afirmativă și are înțelesul de „există doar Allah.” Polaritatea negativă și pozitivă din această frază cuprinde tot ceea ce este în Univers. De exemplu, această polaritate este reprezentată de neutronul și protonul din particula de atom, de forța centrifugă și cea de atracție ce asigură mișcarea organizată a stelelor și a tuturor corpurilor cerești precum planetele. În ceea ce

privește viețuitoarea, aceasta este reprezentată de moarte și de viață. În ceea ce privește viețuitoarele care respiră, polaritatea se observă în procesul de inspirație și de expirație. În lumea digitală este reprezentată de codurile 0 și 1 care sunt două elemente de bază ale acestei lumi. Pe scurt, întreaga existență este un cor cosmic care proclamă monoteismul prin limbajul stării. Astfel proclamarea monoteismului semnifică apartenența la Univers. Din această perspectivă expresia „nu există altă divinitate în afară de Allah” cheamă la un comportament responsabil față de existența a cărei parte este. Înainte de toate, însă, „nu există altă divinitate în afară de Allah” este o parolă de intrare în monoteism.

Cel care pătrunde în dogma monoteismului prin *la ilahe illallah*, odată cu afirmarea acestei expresii, face următorul angajament față de Allah:

- Allah este sensul existenței. De aceea, deconectarea oricărei ființe/ lucru de la Creatorul său înseamnă ruperea acesteia/ acestuia de sensul și de scopul existenței sale.

- Toate lucrurile relaționează reciproc, fiecare fiind, totodată, în relație cu Unul Singur (Allah).

- Nu există niciun aspect al vieții care să fie independent de Allah și asupra căruia să nu aibă un cuvânt de spus.

- Allah este Unic, iar creațiile Lui sunt nenumărate.

Crezul politeist reprezintă o nedreptate față de adevăr, iar divinizarea creației reprezintă o nedreptate față de creație. Toți tiranii și toți dictatorii sunt produsele celei din urmă in justiții. Conform acestei legi, până și exterminarea sursei necredinței de pe fața pământului este împotriva voinței lui Allah.

„Dacă Domnul Tău ar fi voit, ar fi crezut toți cei care se află pe fața pământului. Oare tu poți să-i forțezi pe ei până ce vor crede?” (Yunus 10: 99).

Care este diferența dintre dogma monoteistă din Islam și dogma trinității din Creștinism?

Monoteismul este opusul trinității.

Dogma monoteistă este baza Islamului, iar dogma trinității este baza Creștinismului.

Monoteismul exprimă unicitatea absolută a lui Dumnezeu, eternitatea și transcendența Lui, faptul că El nu are seamăn sau egal, că El nu se aseamănă cu niciuna dintre creaturile Sale și că El nu poate fi nici fiu, nici tată.

Conform Coranului, dogma monoteistă reprezintă crezul comun al tuturor profeților începând cu primul profet și până la ultimul. În ceea

ce privește conceptul de *trias*, care semnifică „trinitatea”, acesta s-a folosit pentru prima oară de către teologul grec Athenagoras, la aproximativ 150 de ani după Iisus, fiul Mariei. Însă părintele Tertullian (160-220), inspirându-se de la celelalte popoare politeiste, este cel care stabilește acest concept ca bază a crezului.

Conform crezului monoteist, un musulman nu se poate ruga în niciun fel altcuiva în afară de Allah. Acest fapt este valabil și în cazul profetului Muhammed. Conform crezului trinității un creștin se poate ruga la Iisus, fiul Mariei. S-a relatat că profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus Fatimei cu puțin timp înainte să moară, ea fiind singurul lui copil care a trăit după decesul lui: „Fatima, fata mea! Salvează-ți propriul suflet de pedeapsa lui Allah prin faptele bune pe care le faci! Jur pe Allah că în Lumea de Apoi nu voi putea face nimic pentru tine!”

Mai mult, conform crezului monoteist, trupul profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu este sfânt pentru un musulman. Însă conform crezului trinității, trupul lui Iisus, fiul Mariei este considerat sfânt.

De asemenea, conform crezului monoteist un musulman nu-l poate adora pe profetul Muhammed, căci acest lucru este echivalent cu adorarea statuetelor. Însă, conform crezului

trinității, un creștin dacă nu îl adoră pe Iisus, fiul Mariei, nu poate fi considerat creștin.

Ce înseamnă „a fi robul lui Allah” în Islam?

În Islam „a fi robul lui Allah” are trei semnificații:

1. Omul nu poate deveni robul propriilor vicii. Islamul se opune ca omul să fie robul propriului ego înșelător și al instinctelor interioare. Căci acest lucru îi subjugă rațiunea, voința și conștiința. Coranul descrie această situație ca „transformarea pasiunii în divinitate” (Furqan 25: 43). De aceea, a fi robul lui Allah înseamnă să refuzi să fii robul propriilor vicii.

2. Omul nu poate ajunge robul altui om. Islamul interzice ca omul să fie robul altui om. Atât cei care îi înrobesc pe oameni, cât și cei care, chiar și cu propria lor voință, devin robi ai altor oameni, sunt responsabili de această atitudine în fața lui Allah. Acest fapt este posibil tocmai pentru a proteja omul de exploatarea celorlalți semeni.

3. Omul nu poate deveni robul celor pământești. Islamul interzice ca omul să devină robul acestei vieți, al averii, al banilor, al funcției sau al oricărui lucru. Acest fapt este posibil tocmai pentru a-l proteja pe om de la secularizare. Omul care procedează astfel se consideră că și-a consumat

viața pentru lucruri mai puțin importante decât propria lui valoare în ierarhia creaturilor.

Ce implică crezul în îngeri?

Crezul în îngeri implică trei aspecte:

1. Acceptarea faptului că existența include ființe și lucruri care nu pot fi percepute doar prin cele cinci simțuri

2. Acceptarea faptului că existența are și o dimensiune care este peste capacitatea de percepere a omului.

3. Acceptarea faptului că în afară de dimensiunile lucrurilor pe care le observăm, există și dimensiuni ale acestora care nu pot fi percepute.

Care este conceptul de înger în Islam?

Atunci când spunem „înger” ne vine în minte în primul rând numele îngerului revelației, Gabriel, care este menționat deseori în Coran. Îngerul Gabriel a fost însărcinat cu transmiterea revelațiilor divine mesagerilor lui Allah, fără să le aducă vreo schimbare. Îngerul revelației este liantul dintre „tăblițele păzite” (*lefln-i mahfuz*) și posesorii misiunii profetice.

Coranul i-a fost transmis profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de către îngerul revelației, Gabriel, de-a lungul unei perioade de 23 de ani. Acesta i s-a arătat Profetului cu înfățișarea sa reală de două ori. (Nejm 53: 5-18)

Îngerii sunt creaturi care Îl slujesc absolut și necondiționat pe Allah. Conceptul coranic de „înger” include „codurile metafizice ale unor realități fizice” pe care Allah le utilizează atunci când El voiește să facă acest lucru. Allah se implică în viața creaturilor Lui fizice prin intermediul codurilor metafizice pe care Coranul le denumeste „îngeri”.

Profetul Abraham a fost salvat exact în acest mod atunci când a fost aruncat în foc de Nimrod. De asemenea, profetul Moise și cei care l-au urmat au putut să traverseze Marea Roșie tocmai datorită intervenției divine. Oricare ar fi adevărata natura a acestui mecanism metafizic al intervenției divine, Coranul folosește termenul „înger”.

Cine este Satana conform Coranului?

Conform Islamului, Satana (*Iblis*) nu este dușmanul sau concurentul lui Allah, ci este robul rebel și păcătos al Lui. Rezultatul povestirilor Adam-Iblis prezentate în Coran este că atât Adam

cât și Satana s-au împotrivit poruncii lui Allah și astfel au păcătuit (Taha 20: 121). Însă Adam și-a cerut iertare din pricina păcatelor și ruga lui a fost primită (Baqara 2: 37). În timp ce Iblis și-a argumentat păcatul și astfel a fost izgonit de la mila Lui Allah (Araf 7: 12).

Satana știe faptul că Allah este Stăpânul, mărturisește acest lucru și jură pe Măreția Lui (Enfal 8: 48).

Conform Coranului, Satana este adversarul și dușmanul omului și nu al lui Allah. Acesta și-a dedicat existența pentru a-l îndepărta pe om de la drumul cel drept (Araf 7: 16).

Dumnezeu a permis existența Satanei pentru ca omul să nu-și marginalizeze și să nu-și demonizeze semenii. Motivul existenței satanei este de a-i preveni pe oameni de la a-și marginaliza proprii semenii. Căci omul are slăbiciuni. De fapt aceste slăbiciuni sunt efectele secundare ale virtuților ce-l fac pe om să fie superior. Una dintre aceste slăbiciuni este de a căuta să marginalizeze pe careva. Satana este pentru om un inamic care trebuie marginalizat. Prin existența satanei, divinitatea îi transmite omului următorul mesaj: Omule! Dacă trebuie să marginalizezi pe cineva, marginalizează-l pe Satana! Căci Satana este dușmanul adevărat al omului (Baqara 2: 168).

Revelația spune că Satana nu are nicio putere asupra omului care posedă o rațiune activă, voință liberă și o conștiință responsabilă (Isra 17: 65). Din acest motiv, cel care intră sub influența satanei trebuie să se învinovățească pe el însuși și nu pe Satana. Această persoană în loc să-și țină mintea, voința și rațiunea active plătește prețul pasivității (Zuhruf 43: 36). Faptul că a fost păcălit de ispitele și de promisiunile deșarte ale satanei nu constituie o scuză (Ibrahim 14: 22).

Ce înseamnă crezul în Cărți?

Crezul în Cărți implică crezul în toate revelațiile care au venit de la Dumnezeu pe parcursul istoriei. Omul, care nu crede în toate revelațiile incluzând Tora, Biblia și Coranul, nu este considerat un adevărat musulman. Așa cum este necesar ca musulmanul să creadă în revelația trimisă profetului Muhammed, tot la fel trebuie să creadă și în revelațiile trimise tuturor profeților începând cu Avram, Moise și Iisus.

Faptul că originalele cărților de dinaintea Coranului nu au ajuns până la noi reprezintă un adevăr istoric. De-a lungul timpului, mesajul divin din conținutul acestor cărți au fost subiectul unor modificări. Coranul ne-a transmis unele pasaje din

acestea (de exemplu: Ala 87: 14-19; Maide 5: 32, 45; Enbiya 21: 105).

Coranul se autoprezintă ca fiind arbitru și garant al cărților anterioare lui (Maide 5: 48). Singura cale de a testa ceea ce mai este adevărat sau nu din ceea ce ne-a parvenit din aceste cărți anterioare este să le comparăm cu șablonul Coranului. Dacă, din punct de vedere coranic, se confirmă un pasaj din aceste cărți înseamnă că acel pasaj a fost protejat așa cum a fost trimis de la Allah. Iar dacă nu, înseamnă că acesta face parte dintre revelațiile care au fost alterate o dată cu trecerea timpului.

Ce este revelația?

Termenul revelație înseamnă „transmiterea informației unui interlocutor printr-un mijloc supranatural, rapid și tainic”.

Revelația este calea prin care Allah comunică cu omul.

Revelația constituie răspunsul lui Allah pogorât asupra omului ca urmare a rugii lui înălțate către El.

Revelația reprezintă mijlocul de comunicare dintre Cel Măreț și slujitorul Său.

Revelația reprezintă coborârea Celui Care nu are sfârșit și Care nu cunoaște moartea spre cel care este trecător și muritor.

Revelația este manualul de întrebuințare al omului. Fără îndoială, cel mai bun manual de întrebuințare al unui lucru este pregătit de cel care creează acel lucru. Allah este Cel Care L-a creat pe om și tot El este Cel Care i-a trimis și manualul de utilizare.

Revelația este un proiect divin de edificare. Revelația îl edifică pe om pentru ca acesta să poată construi pe fața pământului o viață care să corespundă scopului creării. Revelația îl edifică pe om în patru feluri: 1. Gândirea prin concepte. 2. Rațiunea prin învățături. 3. Personalitatea prin exemple și 4. Viața prin complexitatea ei.

Prin ce mijloace este primită revelația?

La această întrebare ne răspunde versetul 51 din capitolul Șura. Ea vine prin trei căi:

1. Printr-o inspirație ce lucrează instantaneu asupra inimii.

2. Sau din spatele unei perdele, așa cum copacul a avut rolul de perdea, atunci când Moise a auzit pentru prima oară Cuvintele lui Allah.

3. Sau prin intermediul îngerului Gabriel.

Care sunt obiectivele revelației?

Obiectivele revelației sunt: o viață centrată pe om, un om centrat pe credință, o credință centrată pe cunoaștere, o cunoaștere centrată pe adevăr.

Iar adevărul se bazează pe Allah, unul dintre numele Lui sublime fiind *El-Haqq*.

Revelația îl scapă pe om de la a fi obiectul timpului, transformându-l în administratorul acestuia.

Revelația îl scapă pe om de la a fi calul vieții, transformându-l în cavalerul vieții.

Revelația îl scapă pe om de la a aparține proprietății, transformându-l în martor al acesteia.

Revelația îl face pe om domn al materiei, rob al lui Allah.

Care este valoarea practică a revelației?

Revelația îl scapă pe om din robia propriilor vicii și a ego-ului corupt și îl determină să-și folosească rațiunea și voința cu toată capacitatea. Pentru a realiza acestea, sunt necesare următoarele:

1. Revelația îi trasează omului limitele și-l învață scopul creării. Astfel omul, datorită acestor limite scapă de incertitudine și simte o liniște sufletească profundă de a se supune unei Autorități

supreme. În același timp, acest fapt răspunde nevoii ontologice de siguranță a omului.

2. Revelația îi arată omului propriile lui limite și slăbiciuni. Astfel omul se poate observa și se poate cunoaște în oglinda revelației. Cel care se cunoaște se și știe. Iar cine se știe își cunoaște și Domnul.

3. Revelația îl face cunoscut pe Allah omului. Căci cunoașterea omului de la Allah Însuși are două căi. Prima este prin Cuvântul Său, care este revelația, iar a doua este prin creația Sa, care este natura. Însă revelația nu ne învață numai cum să-L citim pe Allah prin Cuvântul Său, ci ne învață să-L citim și prin intermediul naturii. Din această pricină El nu dă denumirea de *aaya* (semn) numai propriilor unități coranice, ci le dă și elementelor ce alcătuiesc natura.

4. Revelația îi prezintă omului nevăzutul și Cealaltă Lume care în niciun caz nu pot fi știute prin cunoașterea empirică a omului. Faptul că existența are o dimensiune (cele nevăzute) ce depășește percepția omului este sigură. Dacă omul vorbește fără știință despre acea dimensiune se consideră că face o speculație. Iar acest fapt conduce la apariția de superstiții și de credințe false, adică a unui fel de metafizică falsă. Căci în ceea ce privește Nevăzutul singura sursă de cunoaștere este Allah. Iar știința Lui cuprinde și creaturile ce depășesc

percepția umană. Pe scurt, revelația este sursa divină care ne dă de știre din Cunoașterea Lui despre adevărurile (celor nevăzute) ce depășesc percepția umană.

Ce este Coranul?

Termenul arab „Coran” înseamnă o carte care se citește tot timpul, care are un debit de semnificații nelimitat și a cărei semnificații nu se epuizează nicidecum, oricât de mult ar fi citită.

Coranul este Cuvântul divin al cărui text a fost revelat o singură dată, în timp ce semnificația lui coboară și va continua să coboare de un număr nelimitat de ori de-a lungul timpului și până la sfârșitul lumii. Din această pricină nu se poate afirma despre Coran că „l-am terminat de citit”, la timpul trecut, căci semnificațiile Coranului nu se pot epuiza prin citire. Miracolul care i s-a dat fiecărui profet a fost specific unor timpuri și locuri bine determinate. Ceea ce face Coranul să fie diferit este că el reprezintă un miracol trainic ce se adresează tuturor timpurilor și tuturor locurilor. Iar cea mai mare dovadă a acestui fapt este existența în diferite colțuri ale lumii a unui număr mare de femei și bărbați care, datorită logicii, elocvenței și a semnificațiilor Coranului, și-au schimbat radical viața în bine. Înțelegem mai bine cât de mare este

acest miracol atunci când realizăm cât de grea este schimbarea unui om, renunțarea acestuia la obiceiurile zilnice și transformarea în întregime a modului lui de viață.

Coranul a fost pogorât mai întâi prin intermediul îngerului Gabriel, în sufletul gânditor al Profetului, nu ca un text scris, ci într-o formă orală. Iar revelația divină apărea în monitorul sufletului Profetului precum apare un mesaj electronic pe monitorul calculatorului, unde, înfășurându-se cu fraze și cuvinte, a fost transmis mai departe de către mesager oamenilor.

Cel fel de carte este Coranul?

Coranul a început să pogoare în inima gânditoare a celui cunoscut de toți cei din Mekka ca fiind „cel sincer”, Muhammed fiul lui Abdullah, în anul 610. A pogorât pentru prima oară în peștera Hira. Locul în care a pogorât Coranul pentru prima oară este în aceeași stare și astăzi. Pogorârea Coranului a durat aproximativ 23 de ani și a luat sfârșit odată cu decesul Profetului în anul 632. Coranul și-a anunțat desăvârșirea și completarea misiunii prin versetul: „Astăzi v-am completat vouă religia voastră și mi-am desăvârșit binecuvântarea Mea pentru voi.” (Maide 5: 3)

Coranul se compune din 114 părți ce au fost denumite *sure*. Temele acestor capitole diferă între ele datorită faptului că au la bază evenimentele trăite în momentul pogorării. Frazele care alcătuiesc fiecare *sură* se numesc *ayet* (verset/ semn). Paragrafele compuse din versete se numesc *nejm* (stea).

Coranul a fost pogorât ca un discurs oral și nu ca text scris, iar profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ordonat scribilor revelației, notarea acestora. Aceste scrieri au fost adunate și cuprinse într-o carte imediat după moartea Profetului, carte denumită *Mushaf*.

Coranul recitat astăzi de cei aproximativ două miliarde de musulmani este același. Chiar dacă musulmanii au școli diferite, Coranul care se află în mâinilor tuturor este același. Cu toate acestea, atât în decursul istoriei cât și în prezent, se observă diferențe în modul de interpretare a unor versete din Coran.

Ciclul de pogorâre a Coranului se împarte în două etape:

1. Perioada mekkană. Această perioadă se întinde de la primul an al profeției până la al treisprezecelea an. În această perioadă, minoritatea musulmană a fost persecutată cu brutalitate de către majoritatea politeistă. Trăsăturile caracteristice și retorica surelor care au pogorât în această perioadă

se remarcă într-un mod evident. Versetele sunt scurte, însă armonia sonoră este marcantă. Acestea abordează mai mult comportamentul și elementele de bază ale crezului. Coranul pogorât în această perioadă este „Coranul propovăduitor”.

2. Perioada medinită. Această perioadă a început odată cu emigrarea Profetului la Medina și s-a încheiat după zece ani, odată cu decesul lui. Este perioada în care musulmanii reprezintă majoritatea și în care aceștia au pus bazele statului. De această dată semnificația versetelor este evidentă. Versetele sunt lungi și detaliate. Majoritatea regulilor, ritualurilor de adorare și a canoanelor jurisprudenței coranice au fost revelate în această perioadă. Coranul care a fost pogorât odată cu emigrarea la Medina este „Coranul ce legiferează reguli de funcționare a statului ce are la bază Coranul”.

Care sunt principalele teme cuprinse de Coran?

Principalele teme ale Coranului le putem clasifica sub următoarele titluri:

1. Morală și comportament
2. Crez
3. Ritualuri de adorare

4. Reguli și legi cu privire la individ și societate.

De ce Coranul trece de la o temă la alta?

Coranul a fost pogorât pe parcursul a 23 de ani, în decursul firesc al vieții. Acest fapt arată că el nu este „cartea de neatins”, ci este o „carte ce are efecte asupra vieții”, ba mai mult aceasta este „cartea vieții” ce ne vorbește din interiorul vieții.

Din acest motiv, Coranul îl surprinde pe cititor la prima citire. Căci acela care-l citește pentru prima oară nu dă de părțile „introducere - punctul culminant - sfârșit”, așa cum este obișnuit să vadă într-o oarecare altă carte scrisă de om. Nu poate da de toate acestea pentru că acest Coran nu este un text care a fost planificat la birou, ci el este un ghid pogorât în decursul a 23 de ani, ca un răspuns și o soluție pentru nevoile și problemele vieții. Conținutul Coranului seamănă foarte mult cu conținutul vieții. Din această cauză, Coranul este la fel de organizat așa cum este și viața, la fel de complex așa cum este și viața, la fel de colorat așa cum este și viața, o pildă așa cum este și viața, la fel de clar așa cum este și viața, la fel de misterios așa cum este și viața, la fel de evident așa cum este și viața și la fel de plin de surprize așa cum este și viața.

Atunci când Coranul este citit de la un capăt la altul se observă că legătura dintre revelație și viață este precum legătura dintre omul care se roagă și Cel Care răspunde.

Este Coranul Cuvântul lui Allah?

Musulmanii consideră Coranul ca fiind Cuvântul lui Allah. Acest fapt este un principiu al crezului. La baza acestui crez stă „încrederea”, echivalentul termenului „crez” din punct de vedere al moralității. Musulmanii cred că profetul Muhammed nu poate minți în numele lui Allah. Iar drept dovadă, ei arată modul lui de viață exemplar și detaliile acesteia pe care toți le cunosc. De îndată ce a primit revelația, sursa modului lui de viață uimitoare a devenit Coranul. În modul lui de viață nu poate fi vorba de ipocrizie și minciună. Căci până și inamicii lui l-au numit *El-Emin* (Cel de încredere). Este evident că mărturia cea mai de încredere în legătură cu o persoană este cea făcută de inamicii lui.

De asemenea, o altă dovadă din Coran asupra faptului că Profetul este de încredere este că în Coran se pomenește despre greșeala lui, ba chiar sunt versete care-l mustră. Profetul a fost blamat foarte aspru atunci când, vrând să-i cheme la Islam pe magnații din Mekka, l-a neglijat pe un orb care

venise la el pentru a-i adresa o întrebare. (Abese 80: 3-4). Iar atunci când fățarnicii i-au cerut permisiunea Profetului de a nu lua parte la luptă și el le-a permis, Allah l-a blamat spunându-i: „Allah să te ierte, cum de le-ai permis?” (Teube 9: 43). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai fost blamat atunci când a ezitat să ia partea unui evreu care avea dreptate într-o dispută cu un musulman (Nisa 4: 105-107). De asemenea a fost avertizat atunci când a împlinit rugăciunea de înmormântare pentru fățarnici și atunci când n-a vrut să se audă despre două situații, care mai apoi au fost făcute publice de către revelație (Ahzab 33: 37; Tahrim 66: 1).

O altă dovadă a faptului că sursa Coranului este divină este aceea că în Coran nu sunt menționate persoane importante, evenimente și suferințe din viața personală a profetului Muhammed. În timp ce mama profetului Iisus este amintită în Coran printr-o sură întreagă, mama profetului Muhammed nu este menționată nici măcar printr-un verset. De asemenea, Coranul nu pomeneste nimic despre soția lui, Hatigea, despre unchiul său protector, Ebu Talib, despre fiul său, Ibrahim și despre ceilalți copii ai săi, cu toate că aceste persoane au fost foarte apropiate și dragi sufletului său. Și exemplele de acest gen pot continua.

O altă dovadă a faptului că sursa Coranului este divină este aceea că acest Coran conține detalii despre Univers pe care profetul Muhammed nu avea cum să le cunoască. De pildă ne spune despre expansiunea constantă a universului (Zariyat 51: 47), despre faptul că cerurile și pământul s-au despărțit după ce, la început, au fost unite, despre faptul că toate cele existente au fost create din apă (Enbiya 21: 30), că Pământul seamănă cu un ou (Şems 91: 6), că plantele sunt polenizate de către vânt (Hijr 15: 22) și că sistemul de nori aduce ploaia (Ibrahim 14: 18). Acestea sunt doar câteva exemple. Mai mult, Coranul ne dă detalii despre profeții anteriori și ne prezice evenimente viitoare, precum înfrângerea Imperiului Roman într-un timp foarte scurt în fața Imperiului Persan (Rum 30: 2-5).

O altă dovadă este mărturia istoriei asupra faptului că o mână de oameni educați de Coran au realizat una dintre cele mai semnificative mișcări ale credinței care a fost văzută în evoluția omenirii. La numai câteva secole după moartea Profetului, hotarele geografice ale celor care au acceptat chemarea lui s-au extins din Vest, de la Peninsula Iberică, și până în Est, în Indonezia, din Sud, de la Ceylon și Somalia până în Nord, în Caucaz și Siberia. Revelația coranică constituie motivul principal al rămânerii Islamului în istorie și al cuceririi minților și inimilor oamenilor. Din această

perspectivă, unul dintre argumentele uluitoare, valabile pentru toată lumea până în Ziua Judecății, a faptului că Nobilul Coran este o revelație, îl reprezintă impactul pe care îl are asupra oamenilor. Iar acest impact este direct proporțional cu crezul. Astfel, cu cât crezul în Coran al unei persoane crește, cu atât crește și impactul Coranului asupra lui.

Care sunt măsurile care au fost luate pentru protejarea Coranului?

Primele măsuri care s-au luat pentru protejarea revelației sunt următoarele:

1. Protejarea revelației prin scriere

În pasajul care a fost pogorât pentru prima oară - „El l-a învățat pe om prin condei, El l-a învățat pe om ceea ce nu știa” (Alaq 96: 4-5) i s-a indicat profetului Muhammed să ia revelația sub protecție prin scriere. De asemenea, observăm aceeași indicație și în versetul din primele sure pogorâte: „Jurăm pe condei și pe ceea ce scrie.” (Qalem 68: 1).

Așa cum bine se știe, cultura arabă din acele timpuri nu era bazată pe scriere, ci era transmisă pe calea orală. După ce a primit acea indicație, profetul Muhammed a făcut deschiderea în societatea

mekkană, unde cultura orală era predominantă, a unei ere noi – cea a culturii scrise. În acest sens, pe parcursul celor 23 de ani au fost folosiți aproape 40 de scribi cu scopul de a proteja revelația prin scriere. Astfel primul care a colectat revelația a fost însuși profetul Muhammed. În ziua în care Profetul a murit revelațiile scrise se găseau la capul acestuia sub formă de suluri.

2. Protejarea revelației prin împlinirea rugăciunilor zilnice

În prima sură care a fost pogorâtă (*Sura Alaq*) se menționează și rugăciunea (*Alaq 96: 10*). Iar acest lucru arată că rugăciunea avea loc în viața primilor musulmani în paralel cu pogorârea Coranului. Rugăciunea este precum o cutie care cară Coranul. De vreme ce s-a poruncit recitarea Coranului în afara rugăciunii, nu poate fi vorba de împlinirea rugăciunii fără recitarea Coranului. În acest sens, profetul Muhammed a spus: „Rugăciunea nu este rugăciune fără Coran (fără recitarea surei Fatiha). (Buhari, Ezan, 95) Rugăciunea este obligatorie pentru fiecare musulman. Asta înseamnă că fiecare drept-credincios care împlinește rugăciunea va recita, fără doar și poate, și din Coran. Iar acest lucru înseamnă protejarea Coranului prin rugăciune. Pe de altă parte se știe că numărul celor

care au memorat Coranul, în timp ce Profetul conducea rugăciunile colective, nu este deloc mic.

O altă rugăciune care a contribuit la protejarea Coranului este Rugăciunea de Vineri, care a intrat în vigoare la Medina. Există aproximativ 500 de predici pe care Profetul le-a ținut în Medina. Majoritatea acestora aveau ca temă Coranul. De obicei în timpul predicii Profetul recita Coran, iar acest lucru a contribuit la protejarea Coranului.

3. Protejarea Coranului prin memorare

Îndată ce revelația era pogorâtă ea era memorată de către primii drept-credincioși în timp ce era notată pe materialele aflate la îndemâna lor. Prin această modalitate, unii companioni și-au realizat propriile lor colecții. Numărul celor care și-au alcătuit propriile colecții de *sure* și versete în timpul Profetului a fost de 16. Conținutul acestor colecții personale este același cu conținutul Coranului din prezent, cu deosebirea ordinii *surelor*. În ceea ce privește ordinea *surelor*, fiecare le ordona în funcție de propriul stil și metodă.

Coranul este o carte care a fost memorată în întregime de către companionii Profetului. Cel care memorează Coranul se numește *hafiz*, iar procedura de a-l memora în întregime se numește *hifz*. Mai mult, această tradiție de a memora Coranul în

întregime de-a lungul istoriei a continuat, fiind în continuă creștere. Astfel, Coranul a fost transmis de 1400 de ani de la o generație la alta prin „carduri de memorie vii”. În prezent, numărul celor care memorează Coranul de la o copertă la alta a ajuns fără nicio exagerare la milioane.

Efortul de a citi Coranul, care a început cu primul verset revelat - „Citește”, a făcut ca procentul de cititori din societatea islamică să crească așa de mult încât nicio altă comunitate din acea perioadă nu se poate compara cu aceasta.

Cum a fost transmisă revelația coranică la generațiile viitoare?

După moartea Profetului, verișorul lui, Ali, s-a izolat de societate timp de șase luni și în această perioadă, și-a făcut o copie după rolele pe care scribii revelației le-au scris la cererea Profetului. În timpul conducerii lui Ebu Bekr, confruntând rolele scrise și stivuite în timpul Profetului, atât cu versetele inscripționate pe materialele deținute de drept-credincioși, cât și cu cele inscripționate în memoriile lor și, după ce doi martori au confirmat autenticitatea și regăsirea lor în cele scrise, s-a compilat „Cartea” căreia astăzi îi spunem „Coran”. Iar în perioada conducerii lui Omar, Coranul a luat forma de astăzi după ce a fost stabilită ordinea

surelor de o comisie administrată de Zeid ibn Sabit. Apoi, Osman, cel de-al treilea calif al musulmanilor, a trimis cel puțin patru exemplare din copiile realizate către diferite centre ale lumii islamice.

În prezent în diferite colțuri ale lumii se găsesc exemplare ale Coranului care foarte probabil aparțin primului secol din calendarul musulman, adică de acum 14 secole. Unul dintre acestea se găsește în Yemen, două în Istanbul, unul în Cairo, altul în St. Petersburg (cea din Tașkent nu este completă), iar altul la Londra (nici acesta nu este complet). Aceste manuscrise sunt identice Coranului din prezent. Singura deosebire sunt micile diferențe de scriere. Aceste deosebiri au la bază mai multe cauze, cum ar fi: în limba arabă nu există vocale, implementarea citirii bazată pe sistemul de semne - ce a înlocuit lipsa vocalelor - dădea posibilitatea mai multor modalități de citire, diferența de abordare a scribilor. Ținem să menționăm că diferențele de scriere nu afectează semnificațiile versetelor.

Versetele și capitolele din Coran au o ordine anume?

Există două moduri de ordonare:

1. Ordonarea versetelor

2. Ordonarea capitolelor

În ceea ce privește ordonarea versetelor aceasta a fost realizată conform instrucțiunilor Profetului. Astfel, atunci când versetele erau pogorâte, Profetul le arăta locul, iar scribii revelației le așezau în locurile arătate. De asemenea, Profetul le recita pe acestea atât în rugăciunile zilnice, cât și în Predica de vineri, timp în care oamenii le auzeau și le memorau.

În ceea ce privește ordonarea surelor și aceasta se împarte în două categorii:

1. Ordonarea oficială. Această ordonare este cea pe care o vedem astăzi în Coran. Această ordonare a fost realizată în timpul conducerii lui Osman de către o comisie de companioni.

2. Ordonarea în funcție de timpul de revelație. Această ordonare are la bază pogorârea cronologică a surelor Coranului. În ceea ce privește colecțiile companionilor, ordonarea cronologică din cadrul acestora diferă de la una la alta.

Care este locul rațiunii în Islam?

Coranul este o carte care în nenumărate rânduri îi cere interlocutorului să-și folosească mintea. De altfel nu există o altă carte divină care să

încurajeze folosirea minții și a rațiunii așa cum o face Coranul.

În Coran nu vom întâlni substantivul „rațiune” (*akl*), dar întâlnim verbul „a folosi rațiunea, a gândi” (*taakkul*). Acest fapt arată trei lucruri:

1. Gândirea se consideră că există atunci când este activă și inexistentă atunci când este pasivă.

2. Valoarea deosebit de mare pe care Coranul i-o acordă minții active, actuale și dinamice.

3. Coranul nu-i dă rațiunii o independență ontologică și nu o absolutizează.

Coranul face trimitere la știință (*ilm*) de 850 de ori. Știința este direct proporțională cu rațiunea. Astfel orice trimitere din Coran la știință se consideră o trimitere indirectă la rațiune.

Puteți să ne dați exemple de versete din Coran cu privire la rațiune?

Viziunea pe care o are Islamul față de rațiune se poate clarifica prin lumina următoarelor versete din Coran:

„Și El va trimite pedeapsă împotriva acelorora care nu pricep” (Yunus 10: 100).

„Cele mai rele viețuitoare pentru Allah sunt surzii și mușii care nu pricep” (Enfal 8: 22).

„Și am cercat Noi pe neamul lui Faraon cu ani de foamete și cu lipsă de roade, poate că vor lua aminte!” (Araf 7: 130)

„Noi am făcut pentru Gheena pe mulți dintre djinni și oameni. Ei au inimi, dar nu pricep cu ele; ei au ochi, dar nu văd cu ei; ei au urechi, dar nu aud cu ele. Aceștia sunt asemenea dobitoacelor, ba ei sunt chiar și mai rățăciți. Aceștia sunt nepăsători” (Araf 7: 179).

„În acestea sunt semne pentru un neam [de oameni] care pricep” (Rad 13: 4).

„El este cel care dă viața și dă moarte și la El se află schimbarea nopții și zilei. Oare voi nu pricepeți?” (Muminun 23: 80).

„Astfel tâlcuim Noi semnele pentru un neam [de oameni] care pricep” (Rum 30: 28).

„Dar oare nu v-am lăsat Noi să aveți parte de viață lungă pentru ca cel care a vrut să chibzuiască să poată chibzui? Și a venit la voi Prevenitorul. Deci gustați [pedeapsa voastră]! Iar pentru cei nelegiuți nu este ajutor!” (Fatir 35: 37)

Care este relația dintre rațiune și revelație?

Observăm că într-un verset din Coran care redă un dialog dintre cei care vor ajunge în Iad,

noțiunile de „a folosi rațiunea” și de „a asculta revelația” se utilizează reciproc una în locul alteia: „Dacă noi auzeam revelația sau dacă gândeam nu mai eram dintre cei care vor ajunge în Iad” (Mulk 67: 10). Acest verset arată că rațiunea, care funcționează corect, și revelația nealterată pot fi factori egali în ceea ce privește călăuzirea omului către adevăr.

Coranul, așa cum numește elementele din componența naturii și Universului, precum Pământul, Cerul, Soarele, Luna, noaptea, ziua, ca fiind *semne(ayet)*, așa numește și unitățile de bază ale propriilor *sure*.

„[Iată] o Carte binecuvântată pe care Noi ți-am trimis-o, pentru ca ei să ia aminte la versetele ei și pentru ca cei care au pricepere să chibzuiască!” (Sad 38: 29)

„Dacă li se spune: «Urmați ceea ce a trimis Allah!», ei zic: «Ba noi urmăm cele cu care i-am găsit pe părinții noștri!» Chiar dacă părinții lor au fost neștiutori și nu s-au lăsat călăuziți?” (Baqara 2: 170)

„Pe cei ce cred și ale căror inimi sunt liniștite întru pomenirea lui Allah, căci prin pomenirea lui Allah se liniștesc inimile.” (Rad 13: 28)

Cum privește Coranul Noul Testament și Vechiul Testament?

Conform Coranului sursa Noului și Vechiului Testament este divină. Însă acestea și-au pierdut originalitatea prin alterarea atât a textului, cât și a comentariilor acestora, de către clasa clerului.

În Coran sunt menționați Creștinii și Evreii? Cum?

În Coran se menționează deseori despre Creștini și Evrei. Conform Coranului nu toți creștinii și nici toți evreii sunt la fel. Ca urmare cei buni sunt lăudați, iar cei răătăciți sunt blamați. Exact ca în următoarele versete:

„Dar ei nu sunt toți la fel. Se află printre oamenii Scripturii o comunitate dreaptă, care recită versetele lui Allah în timp de noapte și se prosternează [rugându-se]. Ei cred în Allah și în Ziua de Apoi, poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este nedrept și se grăbesc la faptele bune; aceștia sunt printre cei cucernici. Și binele pe care ei îl fac nu poate fi tăgăduit, căci Allah îi știe bine pe cei cuvioși. Cât despre cei care au tăgăduit, nici averile lor, nici copiii lor nu le vor fi de niciun

folos la Allah. Aceștia sunt oaspeții Focului și în el vor sălășlui veșnic.” (Ali Imran 3: 113-116)

„Printre oamenii Scripturii [iudeii] sunt unii care, dacă le-ai încredințat un chintal, ți-l dau înapoi, dar printre ei sunt și alții care, dacă le-ai încredințat un dinar nu ți-l dau înapoi decât dacă tu stăruie fără încetare. Și toate acestea pentru că ei zic: «Noi nu avem datorință față de acești neînvățați». Și ei spun minciuni împotriva lui Allah cu bună știință.” (Ali Imran 3: 75)

În ce constă crezul în profeți și ce câștig îi aduce omului?

Crezul în profeți este:

1. Crezul că Allah intervine asupra vieții. Căci Allah nu a creat Universul și nu l-a creat pe om – fructul nobil al copacului existenței – pentru a le abandona. Profeții reprezintă dovada faptului că omul nu a fost lăsat de capul lui. Ba din contră, Allah se implică în viața și istoria omenirii, iar trimiterea profeților reprezintă unul dintre aspectele angajamentului Lui.

2. Crezul că Allah îl călăuzește pe om. Profeții reprezintă exemple pentru oameni. Prin trimiterea acestora, Allah îi prezintă omului modele din propria specie ceea ce sugerează faptul că El nu

și-a pierdut nădejdea de la omenire și faptul că nici omul nu trebuie să deznădăjduiască în ceea ce-i privește pe semenii săi.

3. Crezul că toți cei buni și faptele bune nicidecum nu se vor uita și nu vor pieri. Profeții au fost, prin excelență, cei mai activi dintre membrii societăților în care au trăit. Ei sunt cei care și-au dedicat viața pentru fericirea omenirii fără a aștepta vreo răsplată de la careva. În Coran s-au menționat numele și povestirea a 28 dintre ei. Acest aspect ne transmite mesajul că binele și cei buni nu se vor uita niciodată.

Care este valoarea practică a crezului în profeți?

Toți profeții reprezintă exemple pentru omenirea din toate locurile și timpurile.

Viața lor nu este de neatins, așa cum este cea a îngerilor, ci este la îndemână și accesibilă.

Evenimentele prin care au trecut profeții sunt evenimente a căror probabilitate de a se repeta este posibilă în cazul unora sau altora, într-un anumit timp și spațiu, până în Ziua Judecății.

Pentru a fi contemporani cu profeții nu este obligatoriu să ne întoarcem în vremurile lor. Ci este de ajuns să le continuăm misiunile și să le transpunem în prezent.

Ce este profeția, cine este un profet?

Profeția este o fereastră divină care s-a deschis către omenire. Profeția este cea mai originală instituție de educare și de învățământ pe care a cunoscut-o vreodată omenirea. Acești învățători ai omenirii nu știu ce înseamnă vacanța și pensionarea. Profeția este instituția de voluntariat cu cea mai lungă durată care a fost văzută în istoria omenirii.

Profeții sunt oamenii pe care Allah i-a însărcinat cu transmiterea mesajelor Lui către oameni. Ei se supun legilor la care se supun și ceilalți muritori. Se nasc, se hrănesc, se întristează, se bucură, se îmbolnăvesc, mor sau pot fi asasinați. Ei sunt însărcinați cu transmiterea mesajelor primite de la Allah, fără a le altera sau a le aduce vreo modificare. Ei nicidecum nu cer plată pentru îndatoririle lor. Ei niciodată nu spun minciuni în numele lui Allah. Ei respectă și supraveghează hotarele pe care le-a trasat Allah pentru omenire. Pe scurt, aceștia sunt cei care și-au dedicat întreaga viață pentru cauza lui Allah.

Care sunt caracteristicile profeților?

Nu sunt îngeri ci sunt oameni (Fussilat 41: 6).

Sunt exemple nu numai pentru că au transmis mesajul divin ci și pentru că sunt cei mai buni practicanți al acestuia (Ahzab 33: 21).

Sunt tot timpul drepți și cinstiți (Meryam 19: 41).

Sunt posesori ai virtuților și îndurători în fața suferințelor (Enbiya 21: 85-86).

Nu cer niciun fel de plată pentru sarcina pe care o îndeplinesc (Hud 11: 51).

Religia tuturor este aceeași. Dogma, scopul și obiectivele lor sunt de asemenea aceleași. Deosebirea dintre ei constă numai în limba vorbită, metoda folosită și în practică (Maide 5: 48).

Ce nu poate face un profet?

Nu poate să ceară să fie adorat (Ali Imran 3: 79).

Nu poate fugi de sarcina profeției (Saffat 37: 140).

Nu poate transmite vreun mesaj prin propria voință și plăcere (Muminun 40: 78).

Nu poate ascunde un mesaj venit de la Allah (Haqqa 69: 44).

Nu poate interveni în favoarea celui pentru care Allah nu a permis intervenția (Zumer 39: 44).

Nu poate cunoaște timpul sfârșitului Lumii (Naziat 79: 43).

Nu poate ști din „cele nevăzute” până ce Allah nu-i permite acest lucru (Araf 7: 188).

Nu poate ști ceea ce i se va întâmpla mâine, atât propriei persoane cât și altei persoane (Ahqaf 46: 9).

Nu poate călăuzi persoana pe care voiește să o călăuzească sau pe cea pe care o iubește (Qasas 28: 56).

Nu poate interzice ceea ce Allah a permis și nici nu poate permite ceea ce Allah a interzis (Tahrim 66: 1).

Cine este profetul Muhammed?

Muhammed, fiul lui Abdullah s-a născut în Mekka în anul 571 și a decedat în Medina în anul 632. Familia în care s-a născut făcea parte din tribul renumit „Fiii lui Hașim”, care conducea Mekka. Numele tatălui lui este Abdullah, iar al mamei Amine. Muhammed a crescut orfan (Duha 93: 6). El și-a pierdut tatăl înainte ca acesta să vină pe lume și și-a pierdut mama atunci când avea aproximativ 6 ani. Fără tată și fără mamă, Muhammed a crescut sub protecția bunicului său care era unul dintre conducătorii mekkani. Pentru că în tinerețe s-a preocupat cu negustoria, a avut oportunitatea să călătorească în regiunea Șam (Siria, Liban și Palestina de astăzi). Datorită sincerității sale, și-a

câștigat reputația în Mekka și ca urmare a început să fie poreclit *El-Emin*, adică „persoana pe care te poți încrede”.

Sinceritatea sa nemaivăzută și străduința i-au atras atenția Hatigei, cea pentru care lucra. Astfel Muhammed s-a căsătorit cu Hatigea, care mai avusese alte două căsătorii. În timp ce Hatigea era o văduvă de 40 de ani cu trei copii, el era un tânăr de 25 de ani care se căsătorea pentru prima oară. În urma acestei căsătorii au rezultat șase copii.

Și-a petrecut 13 ani în Mekka depunând eforturi să răspândească învățăturile Coranului într-o societate în care politeiștii l-au persecutat. Ultimii zece ani i-a petrecut în Medina spre care a și emigrat, părăsind Mekka în taină, în urma unor atentate la viața lui. Anii din Medina i-a petrecut răspândind chemarea Coranului în toate regiunile posibile în care a și pus bazele unui societăți islamice. Primii cinci ani din perioada medinită au trecut respingând atacurile ce aveau ca scop eliminarea colectivității de musulmani din Medina. Aceasta a fost cauza bătăliilor de la Bedr, Uhud, Handek și a celorlalte. Prin acordul de pace de la Hudeibiye, au luat sfârșit și amenințările politeiștilor din Mekka către colectivitatea musulmană din Medina. Iar un an mai târziu, după cucerirea Hayber-ului, noul stat islamic din Medina a fost recunoscut în regiune ca putere de sine

stătătoare. În al optulea an, o dată cu întoarcerea fără vărsare de sânge în Mekka a celor care fuseseră scoși în urma amenințărilor cu moartea și o dată cu bătălia de la Huneyin, au fost eliminate și ultimele amenințări armate posibile care ar fi putut veni din zonă.

Profetul a decedat în camera de lângă moscheea din Medina în ziua 11 a lunii Rabiul-evvel a calendarului islamic (8 iunie 632), unde a fost și înmormântat. A decedat la vârsta de 63 de ani. Mormântul lui încă se află în același loc unde a fost înmormântat și se vizitează de 1400 de ani.

Când, unde și cum a primit profeția pentru prima oară?

Înainte de profeție, Muhammed era cunoscut în zonă ca fiind o persoană care n-a deținut nicio titlatură religioasă, n-a avut nicio sarcină religioasă și nici nu a făcut parte din vreo organizație religioasă. Văzând nedreptatea și decăderea moralității în mediul în care trăia, a ales să ia atitudine prin a se îndepărta de aceasta. Această atitudine l-a făcut să mediteze asupra semnificației vieții și a existenței, în peștera Hira din apropierea orașului Mekka.

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a primit

prima revelație în peștera Hira la vârsta de 40 de ani, în luna Ramadan, în vara anului 610 a calendarului gregorian (Baqara 2: 185; 97: 1). Prima revelație pe care a adus-o îngerul revelației începe cu: „Citește! Citește în numele Domnului tău!” (Alaq 96: 1). Subiectul acestei prime revelației a fost despre „cunoașterea existenței și a adevărului.” Ca atare, omul trebuie să observe existența „în numele Domnului” și nu trebuie să rupă cunoașterea de Acesta. Căci așa cum o operă de artă nu poate fi înțeleasă independent de artist tot așa și existența, care este o creație a lui Allah, nu se poate înțelege independent de Creatorul ei și separată de El. Aceasta este esența mesajului care s-a transmis prin prima revelație.

Anii grei ai chemării din Mekka

Primele revelații au fost cele care s-au adresat direct Profetului și care au avut ca obiectiv clădirea comportamentului lui profetic. De exemplu, într-una din primele revelații se cere Profetului se să roage o parte din noapte și să recite revelațiile care-i erau pogorâte, meditănd profund la semnificațiile lor (Muzemmil 73: 1-11). Următoarea etapă a constituit-o porunca „scoală și avertizează” care l-a chemat să fie activ și pozitiv (Mudessir 74: 1-2). Îndată ce a primit această poruncă, Profetul a prezentat

revelațiile primite începând cu cei din jurul său fără să adauge sau să scoată ceva din acestea. Primii oameni care au crezut în el au fost: soția lui, Hatige, nepotul lui, Ali, sclavul Hatigei, Zeyd, prietenul lui vechi, Ebu Bekr, sclavul etiopian, Bilal și sclavul originar din Imperiul Bizantin ce fusese eliberat, Suheyb.

Unul dintre tinerii care au crezut în mesajul transmis de el, Erkam, și-a transformat casa într-o școală unde se învăța Coranul. În primii ani ai revelației, mulți oameni au ascultat pentru prima oară Coranul și s-au supus lui Allah în această casă. Cu cât numărul musulmanilor creștea, sporea și presiunea mekkanilor asupra lor. Atitudinea mekkanilor față de drept-credincioși se poate rezuma prin următoarele 4 etape: 1. Tăcere, 2. Luare în derâdere, 3. Calomniere și insultare și 4. Atac efectiv și tortură. Această ultimă etapă a luat sfârșit o dată cu emigrarea Profetului către Medina în anul al 13-lea al profeției (622).

Unii drept-credincioși care nu făceau parte dintr-un trib puternic și-au pierdut viața în urma chinurilor. Printre aceștia se numărat Zinnire, Yasir și Sumeyye. Când presiunile și tortura asupra musulmanilor au crescut, un grup de musulmani a emigrat în Etiopia în anul al cincilea al profeției. Autoritățile etiopiene le-au recunoscut statutul de

emigrant musulmanilor care au rămas acolo 15 ani, până în anul șapte al calendarului musulman.

În acea perioadă mekkanii politeiști au aplicat asupra musulmanilor rămași în Mekka un embargou foarte strict care a durat trei ani. Obiectivul lor era să-i facă pe drept-credincioși să se delase de noua lor credință și să-i slăbească psihic și fizic, izolându-i de restul lumii. Însă din pricina neînțelegerilor dintre ei, embargoul a eșuat în al treilea an.

Toate aceste condiții grele din Mekka l-au făcut pe Profet să se gândească la alternative. Oare acest loc putea fi orașul Tayif din apropierea Mekkăi? Drumetia pe care a făcut-o Profetul cu acest scop către Tayif s-a încheiat prin alungarea lui cu pietre. Aceasta a fost cea mai grea zi a profeției din perioada mekkană. Nevoit să se întoarcă în Mekka din pricina pericolului de a-și pierde viața, a reușit acest lucru numai datorită protecției unei familii. După această încercare grea, un grup restrâns de băștinași din Medina au acceptat chemarea Profetului. Un an mai târziu a venit la Profet un grup și mai mare care au acceptat și ei chemarea lui și l-au invitat la Medina. După această perioadă au emigrat la Medina mai întâi ceilalți musulmani rămași în Mekka. Când Profetul a pornit către Medina, politeiștii mekkani au pus ca recompensă 100 de cămile pe capul lui. În cele din

urmă, Profetul a emigrat la Yesrip (Medina) în anul 622, după o călătorie periculoasă al cărei plan a fost gândit din punct de vedere strategic până la cele mai mici detalii.

Care este conținutul primelor revelații?

Pogorârea Coranului în întregime a durat 23 de ani. Primele versete care au fost pogorâte sunt primele cinci versete ale surei numărul 96. Aceste versete se adresează în mod direct profetului Muhammed, utilizându-se verbul la imperativ, ceea ce arată că obiectivul acestor versete este de a-i clădi personalitatea interlocutorului revelației. Titlul temei primelor versete revelate este „știința.” Porunca „Citește!” înseamnă „Informează-te!”, „Învață!”. Așa cum este evident Cel care poruncește citirea este evident și interlocutorul Său, însă nu se știe nimic despre ceea ce urmează a fi citit. Ca urmare, în astfel de cazuri semnificația este „Citește totul!”. Astfel înțelesul primului verset este că Universul cu tot ceea ce cuprinde este o carte deschisă. Versetele primului pasaj revelat:

„Citește în numele Domnului tău

Domnul tău a creat omul din iubire!

Citește, căci Domnul tău este posesorul generozității infinite!

El l-a învățat pe om (știința) prin a nota cu condeiul!

El l-a învățat pe om ceea ce nu știa.” (Alaq 96: 1-5)

Perioada de pogorâre a Coranului, care a început cu aceste versete, va dura 23 de ani, până la moartea Profetului.

În următoarea etapă, Coranul l-a chemat pe profetul Muhammed, care înainte de a primi revelația era pasiv și bun, să fie activ și bun. Pentru aceasta, în primul rând i s-a cerut să-și ilumineze și să-și clădească propriul suflet:

„O, tu, Profetule asupra căruia s-a încărcat o sarcină grea (precum revelația).

Ridică-te în timpul înaintat al nopții!

În toiul nopții sau înainte cu puțin de aceasta sau puțin mai târziu...

Și citește Coranul cu mare concentrare!

Pentru că Noi îți vom pogori ție un cuvânt greu și valoros.

Într-adevăr că trezirea în toiul nopții lasă o urmă foarte adâncă și face ca recitarea să fie împlinită cu trăire deplină.

Mai mult, ziua te așteaptă o sarcină grea.

Acum, pomenește numele Domnului tău și dedică-ți Lui întreaga ta ființă!

El este atât Domnul apusului cât și al răsăritului!

Nu există nicio altă divinitate în afară de El.

Ca urmare, lasă în seama Lui apărarea față de atacurile care se vor îndrepta spre tine.”
(Muzemmil 73: 1-9)

Al treilea pasaj pogorât îl cheamă pe profetul Muhammed să treacă de la starea de bun și pasiv la starea de bun și activ:

„O, tu omule care te-ai închis în tine!

Ridică-te și avertizează-i pe oameni!

Preamărește-L numai pe Domnul tău!

Ține-ți curat straiul!

Stai departe de toate murdăriile!

Nu transforma împlinirea de fapte bune într-o ușă de câștig!

Fii răbdător în ceea ce faci de dragul Domnului tău!” (Mudessir 74: 1-7)

Un alt pasaj care a pogorât la începutul revelației este sura Fatiha, care este pe poziția de deschizătoare a Coranului și care se recită la fiecare rugăciune, ba chiar în fiecare parte a rugăciunii:

În numele lui Allah Milosul, Milostivul,

„Lauda este numai a lui Allah, Domnul tuturor lumilor

El în esența Sa este posesor al milei, iar în manifestări este posesor al milei.

El este Judecătorul Zilei Judecății.

(Domnul nostru!) Noi Te adorăm numai pe Tine și cerem ajutorul numai de la Tine!

Călăuzește-ne pe drumul cel drept;
Pe drumul celor cărora le-ai dat
binecuvântare!

Nu pe drumul celor care au avut parte de
mânie și nici pe drumul rătăciților.” (Fatiha 1: 1-7)

Care au fost primele reacții față de profeția profetului Muhammed?

Înainte de a primi revelația, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) era bun, dar pasiv, însă de îndată ce a primit-o a devenit bun și activ. Atunci când era pasiv, conducătorii mekkani îl ridicau în slăvi, poreclindu-l „cel de încredere” (*El-Emin*), iar când a devenit activ datorită Coranului, care l-a trezit și i-a făcut și pe cei din jurul său să se trezească, l-au făcut nebun sau au zis că-i posedat (*El-Mejnun*). Cauza acestui fapt era că se transformase dintr-o persoană retrasă, care nu se amesteca în treaba nimănui, într-o persoană cu misiune ce nu admitea compromisuri și care era gata să-și apere misiunea chiar cu prețul vieții. Înainte de a primi profeția el nu a avut nicio faptă supranaturală sau ieșită din comun. În cazul în care ar fi avut loc, inamicii lui ar fi spus: „Faptul că în trecut a făcut unele lucruri ieșite din comun dovedește că este magician.” Însă ei n-au putut spune acest lucru. În schimb au pretins că el intră

între tată și fiu, desparte soțul de soție, iar acestea le face printr-o forță a magiei. Căci noii dreptcredincioși, în pofida presiunilor extreme, terorizării și chiar a torturii, nu renunțau la crezul lor. De aceea, politeiștii din Mekka nu puteau să spună decât: „Au fost posedați de demoni!”

Politeiștii mekkani au uneltit împotriva Profetului un plan de atac format din patru etape. La început s-au făcut că nu-l bagă în seamă, apoi l-au luat în derâdere, apoi l-au calomniat, iar în cele din urmă, l-au atacat efectiv și chiar au atentat la viața lui. În plus, când trecea pe drum era scuipat și i se vorbea urât. Ba chiar erau atât de plini de ură încât într-o zi pe când Profetul împlinea rugăciunea la Kaaba i s-au aruncat asupra lui organele interne ale unei cămile.

Însă el a ignorat toate acestea și și-a continuat drumul, ghidat fiind de revelație. După perioada chemării individuale care se baza pe metoda „om la om” și care a durat un timp scurt, a trecut la perioada chemării colective. El îi invita pe mekkani să spună: „Afirmăți că nu există altă divinitate în afară de Allah ca să fiți salvați!” Primii care au răspuns chemării lui au fost dintre cei care se plângeau de carențele comportamentale și de nedreptatea existente în societate. Chemarea Profetului care transformase casa lui Erkam într-o

școală a Coranului, a avut ecou mai mult în rândul tinerilor, sclavilor, femeilor și a celor nedreptățiți.

O dată cu pogorârea surei numărul 53 (Nejm), care critică vehement statuetele politeiștilor, necredincioșii mekkani au început să atace fizic noua colectivitate de musulmani. Ținta atacurilor erau sclavii și cei care n-aveau un trib care să le ofere protecție. Văzând că presiunile se intensifică, Profetul i-a sfătuit pe noii musulmani să emigreze în Etiopia unde vor găsi un rege drept. Acest eveniment a avut loc aproximativ în al cincilea an al profetiei. Emigranții au rămas acolo timp de 15 ani. După ce a fost cucerit Hayber-ul li s-a permis acestora să se reîntoarcă. Căci cucerirea Hayber-ului a reprezentat unul dintre punctele culminante pentru societatea musulmană din Medina, deoarece prin această cucerire se garantase viitorul societății islamice.

Cum îl prezintă Coranul pe profetul Muhammed?

1. Un om muritor (Kehf 18: 110; Fussilet 41: 6)
2. Robul lui Allah (Yasin 53: 10)
3. Profet (*nebi*) și mesager (*resul*) (Ali Imran 3: 144)

4. Posesorul unui comportament măreț (Qalem 68: 4)
5. Îndurare pentru întreaga omenire (Enbiya 21: 107)
6. Ultimul Profet (Ahzab 33: 40)
7. Vestitorul și prevenitorul care cheamă numai la Allah (Ahzab 33: 46)
8. O reflectare a unei lumini care strălucește în spectrul revelației (Ahzab 33: 46)
9. Milos și îndurător față de drept-credincioși (Teube 9: 128)

De ce Coranul subliniază natura omenească a profetului Muhammed?

Într-adevăr, în a doua parte a mărturisirii de credință, care este precum poarta de acces în Islam, se subliniază faptul că profetul Muhammed este robul și mesagerul lui Allah. Aceasta reprezintă o accentuare asupra caracterului uman al Profetului.

Mai mult, în Coran, Allah subliniază faptul că profetul Muhammed este un om, la fel ca toți ceilalți profeți:

„Spune: «Și eu sunt asemenea vouă un om muritor».” (Kehf 18: 110)

„Muhammed este doar un mesager; într-adevăr că înaintea lui au venit și-au plecat și alți

mesageri. El poate muri sau poate fi ucis.” (Ali Imran 3: 144)

Această accentuare, conține mesaje diferite pentru diverse categorii de oameni:

1. Celor care îl iubesc și cred în el: Nu vă otrăviți iubirea pe care o aveți față de el prin divinizarea lui.

2. Celor care cred în el dar nu-l urmează ca model: Nu puteți să vă scuzați spunând că n-aveți cum să fiți la fel ca el, că nu puteți face ceea ce a făcut el; căci el a fost un om la fel ca voi toți.

3. Celor care îl consideră pe om păcătos și ca atare nu mai au nicio nădejde de la oameni: Allah și-a pus speranța în om, căci omul este o creatură atât de bună încât a fost ales ca mesager al Lui.

Care este misiunea principală a profetului Muhammed?

Principala misiune a profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este de a transmite revelația divină. Această misiune conține șase articole:

1. Profetia: Să primească îndrumarea divină, așa cum este ea, transmisă de Allah omenirii, pe calea revelației, fără să adauge ceva la aceasta (Araf 7: 157-158).

2. Mesageria: Să transmită mesajul divin pe care l-a primit, omenirii, fără să adauge sau să scadă ceva (Ahzab 33: 40).

3. Un exemplu bun: Să fie un exemplu și o persoană model pe care drept-credincioșii le pot lua ca exemplu (Ahzab 33: 21; Baqara 2: 143).

4. Transmitere și chemare: Să cheme la acceptarea ghidului divin trimis omenirii (Șuara 26: 214).

5. Învățare: Să-i învețe pe oameni mesajul divin prin transpunerea practică în viața de zi cu zi (Baqara 2: 151).

6. Clarificare: Să explice în detaliu mesajele divine (Nahl 16: 44).

Pentru cine a fost trimis?

A fost trimis pentru toată omenirea (Enbiya 21: 107), căci Coranul se adresează întregii omeniri (Araf 7: 158) prin modurile: „O, omenire”, „O, tu, fiul lui Adam.” Astfel, putem spune că adevărata globalizare din istoria omenirii a început cu profetul Muhammed.

Știind că în Mekka profetul Muhammed era iubitor de pace, de ce în Medina locul păcii a fost luat de luptă?

Orientaliștii aduc ca exemple la această judecată greșită, luptele ce au avut loc în Medina. Pentru a demonstra că această judecată nu este adevărată vom dezbate toate luptele din perioada medinită în care a luat parte Profetul lui Allah:

Lupta de la Bedr: A fost o luptă de apărare. Aceasta a avut loc în urma complotului politeiștilor mekkani asupra Medinei. Numărul atacatorilor politeiști era de trei ori mai mare decât a musulmanilor.

Lupta de la Uhud: A fost o luptă de apărare. Aceasta a avut loc atunci când mekkanii, vrând să-și ia revanșa de la Bedr, au înaintat 450 de km către Medina. Lupta a avut loc la zece km de Medina, la Uhud.

Lupta de la Hendek: A fost o luptă de apărare. Lupta a avut loc atunci când toate forțele politeiștilor din regiune s-au unit și au împrejmuit orașul Medina pentru a-l ataca. În acea situație, pentru a proteja orașul, musulmanii au săpat un șanț de-a lungul orașului. Într-un final, din cauză că asediul nu a putut continua, politeiștii au fost nevoiți să se întoarcă.

Lupta de la Hayber: A avut loc atunci când locuitorii din Hayber s-au aliat cu politeiștii mekkani și au încălcat astfel înțelegerile pe care le aveau cu musulmanii. Fiind împresurați de armata

musulmană au înțeles că nu pot rezista, așa că au predat Hayber-ul cu propriile mâini.

Cucerirea Mekkăi: Această expediție a fost finalizată fără vărsare de sânge, așa cum fusese planificată. Scopul acesteia era de a scăpa Mekka, locul care găzduiește Kaaba, de politeism. Profetul l-a schimbat din funcție pe comandantul armatei, care atunci când Profetul a intrat în Mekka, a strigat: „Aceasta este ziua răzbunării!”

Lupta de la Huneyin: Este lupta decisivă dintre armata politeiștilor din întreaga Peninsulă Arabă și musulmani. Conform Prof. Dr. Muhammed Hamidullah, specialist pe acest subiect pe plan internațional, pierderile de vieți omenești de ambele părți care au avut loc în toate aceste incursiuni este de aproximativ 200.

De asemenea, este eronată afirmația conform căreia chemarea Coranului la iertare și toleranță aparține doar perioadei mekkane. Se știe foarte bine că evreii din Medina au complotat fel de fel de intrigi împotriva profetului Muhammed și a colectivității de musulmani. În următorul verset, Profetului i se poruncește același lucru și față de evrei care, cu toate că încheiaseră un acord cu musulmanii, colaborau cu dușmanii împotriva lor:

„În afară de câțiva dintre ei, vei fi trădat în continuu de către aceștia. Însă iartă-i pe ei și fii

tolerant! Pentru că Allah îi iubește pe cei care se comportă frumos.” (Maide 5: 13)

Și următorul verset, care le cere musulmanilor să-și controleze furia, aparține tot perioadei medinite:

„Ei sunt cei care dau de pomană atât atunci când au, cât și când n-au; își controlează furia și iartă greșelile oamenilor; căci Allah îi iubește pe cei care împlinesc fapte bune.” (Ali Imran 3: 134)

De ce profetul Muhammed este ultimul profet?

Profetul Muhammed a venit în perioada în care conștiința colectivă a omenirii a ajuns la maturitate. Faptul că profetul Muhammed a fost ultimul din șirul profetiei, sau așa cum a afirmat Coranul „sigiliul profetilor” (Ahzab 33: 40), indică faptul că s-a intrat într-o nouă etapă a evoluției umane.

Din faptul că după el nu va mai veni un alt profet, ar trebui să se înțeleagă că după profetul Muhammed, rolul de ghidare a trecut de la persoane la principii. Acest stagiou este unul nou în istoria omenirii.

Astfel, omenirea a fost orientată către un alt obiectiv și anume trecerea de la o lume centrată pe un lider, la o lume centrată pe valoare. Într-un mod

tacit s-a cerut să fie dominantă autoritatea principiilor și nu a persoanelor.

Musulmanii îl adoră pe profetul lor?

Nu îl adoră. Căci acest lucru este considerat politeism. A adora pe altcineva sau un lucru în locul lui Allah, se consideră politeism și este cel mai mare păcat. Nu este vreo diferență dacă acel cineva este profetul Muhammed sau o entitate. Căci Islamul este religia unicității, iar unicitatea se bazează pe principiul „Nu este apt de a fi adorat altcineva sau altceva în afară de Allah!” Musulmanii, în fiecare rugăciune pe care o împlinesc și în fiecare plecăciune pe care o efectuează, Îi fac lui Allah următoarea promisiune: „Te adorăm numai pe Tine și cerem ajutorul numai de la Tine.” (Fatiha 1: 4) A adora pe altcineva în afară de Allah înseamnă să o divinizezi pe acea persoană sau entitate, ceea ce nu este altceva decât o încercare de a fura din rolul lui Allah. Prin urmare a atribui divinizarea altuia în afară de Allah conduce la excluderea din religie.

Care este aspectul practic al modelului profetului Muhammed?

Profetul Muhammed nu este doar cel care a transmis Coranul interlocutorilor săi, ci el este și cel

care l-a trăit, punându-l în practică. El este primul interlocutor al Coranului. Soția lui, Aișa, atunci când a fost întrebată despre caracterul soțului ei, a răspuns: „Comportamentul lui este Coranul” (Ibn Hanbel 6/91). Coranul reprezintă sursa teoretică a religiei, iar profetul Muhammed reprezintă sursa practică a acesteia. Însă Profetul, care reprezintă sursa practică a religiei, a fost modelat el însuși de către Coran. Coranul nu este o carte tabu al cărui conținut este de neatins sau greu de accesat, din contră este o „carte a vieții”. Coranul dorește ca drept-credincioșii să-l poată accesa cu ușurință. Această ușurință în accesibilitate este valabilă și în cazul modelului de viață pe care acesta îl prescrie, iar modelul de viață pe care l-a implementat Coranul s-a concretizat în personalitatea profetului Muhammed.

Ce semnifică termenii *sunnah* și *hadis*?

Sunnah este denumirea pe care învățații musulmani au dat-o mai târziu modelului de viață al Coranului, concretizat în personalitatea profetului Muhammed. În Coran, de fiecare dată când a fost folosit termenul *sunnah* l-a fost atribuit lui Allah. De altfel acesta nu a fost utilizat deloc în conexiune cu profetul Muhammed. În prima instanță, termenul *sunnah* era utilizat doar pentru

acțiunile pe care le făcuse Muhammed ca profet în cei 23 de ani ai profeției. Ca urmare, ceea ce făcuse Profetul ca om, ca arab, ca mekkan nu se considera parte a acestui termen. Însă în secolele care au urmat, au fost introduse în această denumire și unele obiceiuri ale locului unde a luat naștere Islamul.

Hadis este denumirea dată vorbelor care se presupun că ar aparține profetului Muhammed. Acestea au fost relatate de către companionii săi și au fost transmise până în zilele noastre, generație după generație. Așa cum există probabilitatea ca acestea să fie autentice, tot așa există și probabilitatea de a nu fi autentice sau chiar de a fi născocite. Între *sunnah* și *hadis* nu există o relație obligatorie. *Sunnah* constă mai mult în fapte, iar *hadis* constă în vorbe. Așa cum sunt *hadisuri* care fac parte din *sunnah* tot așa sunt și *hadisuri* care nu fac parte din *sunnah*. Criteriul fundamental care definește dacă un *hadis* este autentic sau nu este Coranul. Dacă după ce a fost prezentat Coranului, acesta nu-l respinge, atunci rămâne să fie supus celorlalte criterii de acceptare al lanțului de relatatori al hadisului (*sened*) și să se vadă dacă acest lanț este autentic sau nu.

Cum putem deosebi între acțiunile profetului Muhammed care sunt inspirate de

Divinitate și cele care sunt inspirație de tradițiile umane locale?

La această întrebare vom răspunde printr-un exemplu: Oare portul veșmintelor pe care le purta Profetul face parte din *sunnah*? Răspunsul la această întrebare este legată de răspunsul la următoarea întrebare: Oare portul profetului Muhammed de după profecie a fost diferit de cel de dinaintea de profecie? Sau oare el s-a deosebit prin port în societatea în care a trăit? Răspunsul la aceste întrebări nu poate fi decât un „Nu” categoric. Ca atare, stilul de port al profetului Muhammed nu poate fi perceput în contextul „actelor de adorare”, ci trebuie perceput în contextul obiceiurilor și tradiției.

Profetul Muhammed se trage din descendenții profetului Ibrahim?

Musulmanii au o părere unanimă asupra faptului că profetul Muhammed se trage din descendenții lui Ismail, fiul soției lui Ibrahim, Hager. De asemenea, această realitate este de comun acceptată și de către evreii contemporani. Arborele genealogic al profetului Muhammed este cunoscut până la a 21-a generație de strămoși, Adnan. Mai departe datele nu sunt sigure.

Care este motivul pentru care profetul Ibrahim are un statut important în Islam?

Profetul Ibrahim este recunoscut ca fiind „tatăl profeților”. El este cel care a reconstruit Kaaba (Baqara 2: 127). Coranul îl prezintă pe profetul Ibrahim așa cum îl prezintă și pe profetul Muhammed, și anume ca fiind „un exemplu frumos.” (Mumtehine 60: 4) El este menționat în Coran ca fiind numele crezului fără compromisuri și supunerii necondiționate. În același timp este caracterizat ca fiind „prietenul lui Allah.” (Nisa 4: 125)

Se pomeniște despre profetul Muhammed în sursele creștine?

Coranul ne transmite faptul că Tora și Biblia au prevestit venirea profetului Muhammed (Araf 7: 157; Saf 61: 6). Prevestirea legată de Biblie este susținută de cinci aspecte:

1. În Evanghelia după Ioan se găsesc numeroase trimiteri la Mângâietorul (gr. „Paracletos”), care va veni după Iisus, fiul Mariei (Ioan) 14: 16-17, 25-26; 15: 26; 16: 12-15, 17). Acest termen a fost modificat atunci când a fost tradus din aramaică în asiriană și din aceasta în greacă. Această

modificare a condus la necunoașterea rădăcinii termenului. Cei care au depus eforturi mari pentru a depista originalul termenului din aramaică au ajuns la concluzia că semnificația acestuia este de „cel mult lăudat.” Forma de substantiv și adjectiv al acestui termen este Ahmed și Muhammed care semnifică „cel care aduce laude”, respectiv „cel lăudat”. Regele creștin abisinian Negeași recunoscuse că Profetul a fost menționat în propriile lor surse.

2. În Evanghelia după Ioan se menționează că marii preoți ai timpului au vrut să afle dacă Ioan Botezătorul este Mesia, Ilie sau „acel Profet”. Când Ioan Botezătorul le răspunde că nu este niciunul dintre cei trei, fariseii l-au întrebat: „Dacă nu ești nici Mesia, nici Ilie și nici acel Profet, cum de-i sfințești pe oameni?” (Ioan 1: 19-25). Aici prin Mesia se are în vedere Iisus, fiul Mariei, iar prin Ilie se are în vedere profetul Ilie. Iar pentru „acel Profet” nu rămâne decât varianta de a fi „cel lăudat”, Ahmed.

3. În Evanghelia după Luca 2: 14 se face trimitere la Bunăvoire (gr. „Eudokia”). Însă dacă vreți să găsiți echivalentul cuvântului în limba originală, veți da de o înfundătură. Reverendul vorbitor de limbă asiriană, David Benjamin Keldani (Abdul-ehad Dawud), specialist în Biblie, care mai târziu s-a convertit la Islam, a sugerat că semnificația reală a acestui termen este echivalent

cu Muhammed (Muhammad in World Scriptures – Volume II).

4. Numele profetului Muhammed a fost menționat în forma lui autentică în limba arabă și în originalul din arabă al Evangheliei după Barnabas, care fusese interzisă, fiind catalogată necanonică din motive neștiute, de către Papa Gelasius, după ce fusese considerată autentică și fusese citită până în anul 496 d.Hr. Numai că originalul acestei evanghelii a fost expus mai multor accidente. Astfel nu a mai rămas din aceasta decât o traducere în italiană datată din secolul al 14-lea sau al 16-lea. De asemenea, o traducerea din spaniolă ce data din secolul al 18-lea a fost dată dispărută în mod misterios. Tiparul care s-a realizat după această traducere de către Oxford University Press în anul 1907 a fost retras de pe piață, excepție făcând două exemplare. Cu toate că Biserica a urmărit o politică de 1500 de ani de a face să dispară Evanghelia după Barnabas, au reușit să supraviețuiască câteva exemplare până în zilele noastre. În această situație ultima politică urmărită de Biserică a fost de a o respinge, considerând-o neautentică.

5. Semnificația rădăcinii cuvântului arab *Injil* care a fost utilizat de Coran ca fiind echivalentul Evangheliei, toate cercetările au condus la concluzia că rădăcina acestui cuvânt este de „vestire.” Vestirea unei știri îmbucurătoare care era

așteptată să vină. Așadar, care este „știrea îmbucurătoare” pe care o vestește Evanghelia? La această întrebare, Coranul răspunde că aceasta este Ahmed, adică profetul Muhammed (Saf 61: 6).

Dacă un musulman nu îi acceptă pe profetul Iisus și pe profetul Moise nu se mai consideră că este musulman. De ce?

Într-adevăr, așa este. Coranul îi învață pe musulmani următoarele: „Nu facem diferențe între niciunul dintre trimișii lui Allah” (Baqara 2: 285). Chiar dacă un musulman îl acceptă pe profetul Muhammed, dar nu-i acceptă pe profeții Moise sau Iisus, fiul Mariei, conform Islamului acesta nu este considerat musulman. De fapt, versetul de mai sus reprezintă o dovadă suficientă în acest sens.

Dacă omul crede în divinitate și credința lui este sinceră, acesta nu are luxul de a accepta o parte dintre trimișii lui Allah și de a nega o altă parte. De fapt a face diferențe între trimișii lui Allah înseamnă ca omul pune în locul alegerii divine propria sa alegere. Aceasta este problema de bază. Căci adevăratul crez nu este ceea ce denumim noi „crez”, ci este ceea ce a definit Dumnezeu ca fiind „crez”.

La ce concluzie vom ajunge atunci când vom compara mamele profeților Muhammed și Iisus în Coran?

La întrebarea „Câte versete există în Coran în legătură mama profetului Muhammed?” răspunsul este un categoric „niciunul”. Așadar, în Coran nu vom da de niciun verset despre Amina, mama Profetului. Drept-credincioșii care consideră Coranul ca fiind Cuvântul divin nu văd nicio ciudățenie în acest fapt. Căci Coranul este o carte divină a cărui sursă este Allah, iar profetul Muhammed nu are nicio contribuție personală asupra conținutului acestuia. Din acest punct de vedere, Coranul este independent de trecutul și viața personală ale Profetului. În acest sens trebuie să menționăm că în Coran nu vom da peste cele mai îmbucurătoare sau cele mai triste evenimente din viața Profetului. De exemplu, Coranul nu menționează nimic despre moartea soției pe care o iubea foarte mult, moartea unchiului lui protector, clipele de chin pe care le-a trăit timp de trei ani în perioada boicotului, expulzarea lui din Taif cu pietre, căsătoria cu celelalte soții, fiicele pe care le-a pierdut una după cealaltă, nașterea nepoților pe care-i iubea atât de mult, nașterea iubitului lui fiu, Ibrahim, care n-a trăit decât doi ani și moartea acestuia care l-a făcut pe profet să plângă etc.

Având în vedere că în Coran nu există nici măcar un singur verset despre mama Profetului, oare câte versete există în legătură cu Maria?

Au fost menționate despre Maria în mod direct mai mult de 110 versete. De altfel în Coran există și un capitol de 98 de versete al cărui titlu este Maria (Maryam). De asemenea, pe lângă acestea, trebuie să menționăm și versetele Enbiya 21: 91, Mu'minun 23: 50, Baqara 2: 253, Ali Imran 3: 35-37, 42-47 și Nisaa 4: 156. Iar dacă vom adăuga la aceasta și expresia „Iisus, fiul Mariei” numărul va crește considerabil.

De ce profetul Iisus este menționat în Coran prin formula „Iisus, fiul Mariei”?

Referindu-se la profetul Iisus prin formula „Iisus fiul, Mariei”, Coranul transmite trei mesaje diferite către trei categorii distincte de oameni:

1. Evreilor. Condamnă calomnia pe care aceștia au adus-o asupra persoanei ei, adevărind sarcina Mariei cea neprihănită. Implicit transmite mesajul „Ea a fost o mamă de profet și un simbol al castității.”

2. Creștinilor care cred în Treime. Condamnând și respingând politeismul din expresia „Iisus, fiul lui Dumnezeu”, transmite

mesajul „El nu este fiul lui Dumnezeu, ci este fiul Mariei, robul și trimisul Lui”

3. Romei care-l exaltează pe bărbat. Condamnă concepția centrată pe bărbat a Romei prin faptul că îl atribuie pe un bărbat, precum Iisus, care și-a lăsat amprentepele asupra istoriei, Mariei, care este o femeie.

Ce spune Coranul în legătură cu crucificarea lui Iisus?

Coranul spune următoarele în legătura cu sfârșitul lui Iisus, fiul Mariei: „...Ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce, ci a fost făcut [cineva] să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui [Iisus], au fost în îndoială [în legătură cu moartea lui]; ei nu au avut cunoștința sigură despre ea [moartea lui], ci doar au urmat unor presupuneri. De bună seamă, nu l-au omorât.” (Nisaa 4: 157)

Coranul, prin acest verset, condamnă ideea conform căreia evreii au reușit să-l ucidă pe Iisus. Acest verset nu se referă la creștini, ci se referă la evrei, respingând ceea ce ei pretindeau. Crucificarea lui Iisus de către cei răi semnifică izbânda răului. Coranul, prin respingerea acestei teze, susține izbânda lui Dumnezeu împotriva răului.

Dogma crucificării lui Iisus, pe care Paul a introdus-o în crezul creștin, este bazată pe

contrastul dintre spirit și trup. Această dogmă conține elemente dualiste și gnostice care susține răutatea absolută a trupului. În același timp această teză consideră chinul ca fiind baza salvării. În ceea ce privește Coranul, acesta nu stabilește nicio relație directă între chin și salvare, ba chiar se opune în fața acestei teze prin a ne învăța următoarea rugă: „O, Domnul nostru! Dă-ne nouă în această viață bunătate și în Ziua de Apoi bunătate.” (Baqara 2: 201)

Coranul atunci când respinge crucificarea spune: „lor li s-a făcut să pară așa/ ci a fost făcut [cineva] să semene cu el.” (Nisaa 4: 157)

În cazul în care se dorește, se pot găsi date istorice care să clarifice aceste expresii închise. În acest sens există surse creștine care vin cu explicații contradictorii. De exemplu în Evanghelia după Petru, care nu este acceptată de către biserică, s-a reținut că lui Iisus i s-a dat să bea oțet după ce a fost dat jos viu de pe cruce. Conform acesteia, Iisus a fost dat jos de pe cruce înainte de a muri. Apoi, după ce a scăpat într-un fel de dușmanii săi, și-a recăpătat libertatea.

Ce spune Coranul în legătură cu sfârșitul lui Iisus, fiul Mariei?

„Noi nu i-am acordat nemurirea niciunui om care a trăit înaintea ta.” (Enbiya 21: 34)

„Fiecare suflet va gusta moartea.” (Ali Imran 3: 185; 21: 35, 29: 57)

Aceste versete subliniază faptul că legea morții este valabilă pentru toată lumea. Căci legea morții este o lege fizico-biologică. Fie că este profet, fie că este sfânt, nimeni nu poate rămâne în afara sferei de aplicare a acestei legi. Nici Iisus, fiul Mariei, care a fost născut de o mamă muritoare, nu face excepție de la această lege divină universală, ce nu admite vreo modificare sau schimbare.

Pe lângă aceste versete cu privire la natura muritoare o omului, în Coran există și versete care fac trimitere în mod direct la moartea lui Iisus. Iată acel verset care-l face pe Iisus, fiul Mariei să vorbească:

„Și am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre ei. Și atunci când Tu mi-ai luat sufletul, ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu ești Martor tuturor lucrurilor!” (Maide 5: 116-118)

Expresia „... atunci când Tu mi-ai luat sufletul” indică faptul că Iisus a trăit și a murit printre susținătorii săi. Este foarte probabil ca Iisus, fiul Mariei să fi fost extenuat după ce a scăpat

printr-o modalitate sau alta de crucificare: „Și am făcut Noi din fiul Mariei (Iisus) și din mama lui un semn și Noi i-am așezat pe ei pe o colină roditoare ce este străbătută de izvoare limpezi.” (Muminun 23: 50) „Colina roditoare” din acest verset nu poate fi locul în care Maria l-a născut pe Iisus așa cum afirmă unele cărți de exegeză a Coranului. Căci Iisus, fiul Mariei încă nu fusese trimis ca profet, nu întâmpinase opoziția și dușmănia fiilor lui Israel și nici nu se aflase în situația în care să fie amenințat cu crucificarea și cu moartea. Ca urmare „colina roditoare” din verset este locul unde Iisus, fiul Mariei împreună cu mama lui au locuit după ce au scăpat de pericolul dușmanilor.

În Islam este necesar crezul în Viața de Apoi?

Nu numai că este necesar, ci este absolut necesar. Fiecare lucru are un suflet, iar sufletul acestei vieți este Viața de Apoi. O viață fără „Viața de Apoi” nu poate fi decât ca un trup fără suflet. Așa cum se alterează un trup lipsit de suflet, așa se alterează și o viață lumească lipsită de crezul în „Viața de Apoi”.

Fiecare lucru are doi poli: Unul care se poate vedea și altul care nu se poate vedea, respectiv unul material și altul spiritual. Următorul lucru este

sigur: Partea care nu se poate vedea, respectiv cea spirituală a unui lucru, este mai prețioasă, mai influentă, mai mare, mai puternică și mai persistentă decât partea care se poate vedea, respectiv cea materială. Poziția pe care o are sufletul comparativ cu trupul, rațiunea comparativ cu forța musculaturii, electricitatea comparativ cu cablurile, energia comparativ cu materia sunt doar niște exemple ale acestui fapt.

Aspectul cheie al fiecărui sistem de crez bazat pe revelație este „Viața de Apoi.” Viața lumească este o posesie trecătoare și efemeră. Iar fiecare lucru care este temporar, este instabil, imperfect și nepermanent. Viața lumească fără Viața de Apoi este precum trupul lipsit de spirit. Fiecare lucru are un suflet. Iar Viața de Apoi este spiritul vieții lumești. Coranul denumesc viața lumească lipsită de crezul în existența Vieții de Apoi ca fiind „joacă și amuzament”. Această viață poate câștiga o semnificație și un scop profund numai atunci când este în relație cu Viața de Apoi.

Care este semnificația crezului în Viața de Apoi?

1. Crezul în Viața de Apoi înseamnă să crezi în dreptate. Căci crezul în Viața de Apoi este crezul în Ziua Judecării. Iar Ziua Judecării este ziua în care

omul va da socoteală lui Dumnezeu pentru toate acțiunile sale.

2. Crezul în Viața de Apoi este cel care împacă și liniștește conștiința activă. Căci nicio conștiință nu poate fi de acord cu neplata pentru nedreptățile celor care au înșelat dreptatea. A considera răul egal cu binele înseamnă ca, în mod greșit, cel bun să fie pedepsit, iar cel rău să fie premiat.

3. Crezul în Viața de Apoi înseamnă să crezi că omul este o creatură valoroasă. Ceea ce-l deosebește pe om de celelalte creaturi este existența unei vieți eterne după moarte. Dacă moartea reprezintă sfârșitul omului, înseamnă că nu există nicio diferență între om și vierme. În acest caz nu mai are niciun rost ca omul să mediteze asupra întrebărilor existențiale precum: „de unde am venit?”, „de ce exist?”, „încotro merg?”, despre care nu și le pune nicio altă creatură în afară de el.

4. Crezul în Viața de Apoi înseamnă să crezi în seriozitatea acestei vieți. Căci această viață reprezintă terenul de cultură pentru cealaltă viață. Cel care ia în serios recolta înseamnă că ia în serios și terenul de cultură.

Care este obiectivul crezului în Viața de Apoi?

Crezul în Viața de Apoi este al doilea principiu de bază, după crezul în Allah. Coranul menționează cele două elemente de bază laolaltă, încât o rațiune edificată de revelație nu și-l poate imagina pe unul dintre ele fără celălalt.

Care este motivul acestui fapt? Pentru că dacă nu există crezul în Viața de Apoi, crezul în Allah nu va mai fi reflectat în mod concret în viața omului. Crezul în Allah care ține de suflet nu poate fi transformat într-o atitudine din viața cotidiană a omului decât împreună cu crezul în Viața de Apoi. De altfel, crezul în Viața de Apoi stă și la baza noțiunii de *taqwa*, care înseamnă conștientizarea responsabilității față de Allah.

Omul este responsabil în fața lui Allah. Tot această conștiința este cea care-l conduce pe om către un comportament moral. Însă conștiința omului față de Allah dă naștere „conștiinței morale” din lumea faptelor numai atunci când acesta crede în Viața de Apoi. Responsabilitatea este o alegere conștientă, în timp ce iresponsabilitatea se află la polul opus.

Pentru a-l determina pe om să-și facă alegerea în mod responsabil este absolut necesară

existența sancțiunii. Această sancțiune se concretizează prin pedepsirea acțiunii iresponsabile și premiarea celei responsabile. Căci în cazul în care nu există vreo sancțiune, omul nu mai are niciun motiv rezonabil de a opta pentru un comportament responsabil, care necesită greutate. Într-o lume în care cel care aduce apa și cel care sparge ulciorul de apă sunt tratați la fel, cu siguranță că nimeni nu va mai dori să aducă apa. De asemenea nu pot fi egali cei care își trăiesc viața, având în vedere limitele impuse de Allah, cu cei care își urmează poftele sufletului și viciile.

„Acela care a căutat mulțumirea lui Allah să fie la fel ca acela care și-a atras mânia lui Allah și [al cărui Sălaș] va fi Gheena? Și ce neplăcută menire!” (Ali Imran 3: 162)

Ce este pedeapsa și răsplata din Viața de Apoi - Iadul și Raiul - conform Coranului?

Răsplata din Viața de Apoi este Raiul, iar pedeapsa este Iadul. În Coran sunt menționate multe versete despre Rai. În cele ce urmează vom enumera câteva dintre acestea:

„Însă pe acela care se împotrivește Trimisului, după ce i s-a arătat lui calea cea dreaptă, și care urmează un alt drum decât cel al drept-credincioșilor, îl vom pune Noi împreună cu aceia

cu care s-a aliat, și-l vom lăsa să ardă în Gheena. Și ce rea menire [este aceasta]!” (Nisaa 4: 115)

„Să nu te înșele peregrinatul prin țări al celor care nu sunt credincioși! Puțină plăcere [în lumea aceasta] și apoi refugiul lor este Gheena! Și ce pat rău este acesta! Cât despre aceia care au frică de Domnul lor, ei vor avea Grădini pe sub care curg pâraie, în care vor sălășlui veșnic: loc de primire de la Allah. Și, ceea ce este la Allah, este mai bun pentru cei pioși!” (Ali Imran 3: 196-198)

„Dar niciun suflet nu știe ce-i este ascuns ca bucurie, drept răsplată pentru ceea ce au săvârșit.” (Sejde 32: 17)

„În ce-i privește pe aceia care cred și săvârșesc fapte bune, ei vor avea parte de grădinile Sălașului ca răsplată pentru ceea ce au săvârșit. În ce-i privește pe aceia care sunt nelegiuiți, sălașul lor va fi Focul și ori de câte ori vor încerca să iasă din el, vor fi împinși înapoi în el și li se va zice lor: «Gustați chinul Focului, pe care voi ați tăgăduit-o!»” (Sejde 32: 19-20)

„Însă aceia care zic: «Domnul nostru este Allah!» și apoi urmează calea cea dreaptă, asupra lor se vor coborî îngerii, [zicându-le]: «Nu vă temeți și nu fiți mârniți și primiți bunăvestire despre Raiul ce vi s-a făgăduit! Noi suntem ocrotitorii voștri în viața din această lume și din Viața de Apoi; voi veți avea în ea ceea ce doresc sufletele voastre și veți

avea în ea ceea ce veți cere. Ospetie (de la un Iertător, Îndurător [Ghafur, Rahim]»”. (Fussilet 41: 30-32)

„Și îi va răsplăti pe ei pentru că au răbdat, cu o Grădină și cu [veșminte] de mătase”. (Insan 76: 12)

„Și de îndată ce pleacă, străbate pământul, căutând să semene stricăciune și să nimicească semănăturile și dobitoacele. Allah însă nu iubește stricăciunea! Iar dacă i se spune: «Fii cu frică de Allah!», îl cuprinde tăria fărădelegii. Gheena va fi de ajuns pentru el și ce pat rău este acesta!” (Baqara 2: 205-206)

„Vor trece printre ei băieți veșnic tineri, care, când îi vezi, crezi că sunt mărgăritare înșirate. Și când te vei uita acolo, vei afla plăcere și mare împărăție.” (Insan 76: 19-20)

„Iar Gheena va fi loc de pândă și va fi adăpost pentru nelegiuții pentru a petrece în ea veacuri la rând; Nu vor gusta în ea răcoare și nici băutură, Ci numai apă clocotită și puroi, Ca răsplată dreaptă!” (Nebee 78: 21-26)

Ce spune Coranul despre salvarea eternă?

În ceea ce privește salvarea, Coranul se adresează în mod egal atât celor care pretind crezul în el, cât și tuturor grupurilor religioase.

„Nu este după dorințele voastre, nici după dorințele oamenilor Scripturii. Cine face un rău va fi răsplătit pentru el și nu va găsi în sprijinul său, împotriva lui Allah, niciun aliat și niciun ajutor.

Oricine face fapte bune, bărbat sau femeie – credincios fiind– aceia vor intra în Rai și nu vor fi nedreptățiți nici cât de puțin.

Și cine are credință mai bună decât acela care se supune lui Allah și împlinește fapte bune, urmând religia lui Avraam cel drept întru credință? Și Allah l-a primit pe Avraam ca ales.

Ale lui Allah sunt cele din ceruri și cele de pe pământ. Și Allah este Atotcuprinzător.” (Nisaa 4: 123-126)

OMUL ȘI EXISTENȚA

Din punct de vedere al începerii vieții, existența se împarte în două:

1. Existența absolută și eternă: Creatorul, Cel a Căruia existență este absolut necesară și fundamentală. Existența Lui nu are nici început și nici sfârșit pentru că El nu este legat de spațiu și timp, căci El este Cel Care a creat spațiul și timpul. El există prin El însuși și de la Sine. Nu poate fi vorba de inexistența Lui. Nu este nevoie de a căuta metode filosofice și logice pentru a dovedi existența Lui. El își proclamă propria existență, spunând „Eu exist”, atât prin conștiința umană, cât și prin natura Lui. Căci toate cele existente sunt mărturii ale existenței Lui.

2. Existența care a fost creată: toate cele existente cu excepția Creatorului. Existența creaturilor nu este primordială, ci este legată de existența Creatorului. El le poate face să existe atunci când vrea, în locul în care dorește și atât cât consideră. Așa cum este posibilă existența creaturii, așa este posibilă și inexistența acesteia.

Inexistența absolută este imposibilă. Dovada acestui fapt nu este numai existența Celui Care spune „Fii!”, ci și existența Celui Care spune „ nu

fi!” reprezintă tot o dovadă a existenței. Căci dacă există careva care să spună „nu”, dincolo de acel „nu” înseamnă că existența există. De asemenea nu poate spune „nu” decât cel care există, iar dacă există acel cineva care spune „nu”, înseamnă că existența există.

Ce spune Islamul cu privire la începutul și sfârșitul existenței?

Nu poate fi vorba de începutul și sfârșitul Creatorului, căci „începutul” și „sfârșitul” sunt valabile doar pentru creaturi care depind de timp și spațiu. Acest fapt nu poate fi valabil și în cazul Celui Care a creat timpul. Cel Care a creat timpul și spațiul nu poate fi limitat de timp și spațiu.

Cel creat are neapărat un început. Iar dacă are un început cu siguranță că are și un sfârșit. Așa cum omul are o durată de viață, așa și această lume care-l găzduiește pe om, sistemul solar care găzduiește această lume, această galaxie care găzduiește sistemul solar, Universul care găzduiește această galaxie, au tot o durată de viață. De altfel toate cele ale căror existență este legată de materie au o durată anume de viață. Iar cele care au o durată de viață au un început și un sfârșit.

Coranul subliniază într-un mod persistent că Allah este Creatorul. De asemenea amintește regula

conform căreia nicio vietate, în afară de Allah, nu poate crea ceva din neant. Prima lege a termodinamicii, confirmând Coranul, afirmă că omul nu va putea crea niciodată energia din neant. Așadar fiecare existență are o durată de viață. Cea de-a doua lege a termodinamicii, a entropiei, reprezintă echivalentul acestui adevăr în fizică. Nu numai omul este o creatură muritoare, ci și energia este tot o creatură muritoare, căci a fost creată. Coranul denumesc starea în care destinația cosmică finală atinge zeroul absolut „Ultimul Ceas”. În Coran există foarte multe versete despre această zi, pe care n-o cunoaște nimeni în afară de Allah, în care această lume își va înceta existența.

Concluzia este următoarea: Creatorul este gazda existenței, iar tot ceea ce a fost creat este trecător. Conform Coranului, Allah este mai aproape de om decât propria lui venă jugulară. Ca urmare, divinitatea nu se află într-un loc unde se poate ajunge mergând. În ceea ce-i privește pe cei care vor să-L simtă și să ajungă la El trebuie să meargă pe drumul prescris de El.

Care este ordinea Om - Divinitate - Natură în viziunea Coranului?

Din perspectiva Islamului ordinea este următoarea: Divinitate - Om - Natură. Divinitatea

reprezintă „existența superioară”, iar această lume reprezintă „existența inferioară”. Îndatorirea omului este de a clădi o viață potrivită scopului creației lui, având ca ghid mesajul divin. Conform spuselor Profetului, „această viață reprezintă terenul Vieții de Apoi”. Coranul îl numește pe om reprezentantul Lui în această lume” (Neml 27: 62). Cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a încredințat omului această viață pentru a o îngriji și a o face să prospere. Îndatorirea reprezentantului este de a clădi pe fața pământului o viață centrată pe adevăr (monoteism) și dreptate. Iar această îndatorire care urmărește edificarea unui model, trebuie pusă în practică de către cei conștienți prin responsabilitatea pe care o au (Ali Imran 3: 104).

Cum este privită natura și celelalte creaturi?

Natura nu este o proprietate, ci este un lucru care a fost lăsat în grija omului. Allah i-a încredințat natura omului și a făcut-o să-i servească lui pentru a o folosi cu scopul de a dobândi fericirea din cele două lumi. În Coran acestui lucru i se spune „pregătit pentru a asculta porunca - *teshir* (Hajj 22: 65).

Sunt considerate aspecte negative și dizgrațiate, din perspectiva Islamului, această lume și cele lumești?

Din perspectiva Islamului această lume și cele lumești nu sunt negative și nici dizgrațiate. Această lume și materia nu sunt nicidecum negative și satanice, așa cum pretind religiile care au fost influențate de gnosticismul dualist. Din contră, aceasta este considerată un mijloc de examinare. Allah îl încearcă pe om cu această lume și cu cele lumești. Dacă omul vrea să treacă această încercare cu succes trebuie să privească această viață și cele din ea ca ceva care i-a fost încredințat, pentru care va da socoteală. Ca urmare, omul nu trebuie să trateze această viață ca pe-o proprietate în care poate face tot ce-și dorește.

În Islam nu se condamnă să fii posesorul banilor și al averii, ci se condamnă să aparții acestora. A aparține acestei lumi înseamnă să urci calul pe cârca călărețului și, de asemenea, reprezintă punctul de pornire al fiecărui rău. A considera cele lumești un lucru lăsat în grijă și nu o proprietate și, ca atare, a nu aparține acestei lumi, a fost exprimată de Profet prin termenul *fakr* (sărăcie). Termenul *fakr* se poate defini astfel: Să nu permiți ca lucrurile lumești să te controleze chiar dacă deții lumile. În concluzie, Coranul nu consideră negative această

viață și cele lumești, ceea ce condamnă Coranul este pasiunea de înmulțire.

De ce Coranul îl avertizează pe om cu privire „pasiunea de înmulțire”?

Răspunsul exact la această întrebare îl găsim în capitolul cu numărul 102 din Coran în care se menționează necazurile pe care le cauzează pasiunea de înmulțire:

„Vă abate goana după înmulțire, Până când veți vizita mormintele. Nu! Voi veți ști curând! Și încă o dată: Nu! Voi veți ști curând! Nu! Dacă ați ști cu siguranță! Voi veți vedea Iadul! Încă o dată: Îl veți vedea, cu siguranță! Apoi veți fi întrebați, în Ziua aceea, despre plăceri!” (Tekkasur 102: 1-8)

Cine este omul din perspectiva Coranului?

Fiecare lucru are un suflet. Iar sufletul acestei lumi este omul. O lume fără om este precum un trup fără suflet.

Omul reprezintă proiectul lui Allah. Creatorul a echipat suprafața pământului corespunzător acestui proiect.

Allah și-a pus speranța în om. În cazul în care omul face să se piardă această speranță, Allah poate

să-l schimbe pe om cu o altă creatură (Ibrahim 14: 19).

Conform Coranului, omul a fost creat cu cea mai bună conformație și a fost plasat la începutul drumului pe care trebuie să meargă pentru a realiza scopul creației lui prin propriul efort și voință (Tin 95: 4-5).

Omul este maestrul care a fost însărcinat cu clădirea pământului. De asemenea, omul trebuie să fie o creatură responsabilă care poate să-și exprime părerea cu privire la propria creație (Qiyame 75: 14). Mai mult, omul este o creatură de excepție care are responsabilitatea de a duce o greutate atât de grea precum voința-rațiunea-conștiința pe care n-o pot duce nici măcar cerurile, pământul și munții (Ahzab 33: 72).

Omul atunci când nu se încarcă cu valori, crede că este independent iar când nu-și cunoaște limitele cade în dizgrație (Alaq 96: 6-7). Omul are o fire grabnică (Isra 17: 11). În loc să fie recunoscător, este nemulțumitor față de Creatorul său atât de Generos față de el (Infitar 82: 6). În caz contrar, când se încarcă cu valori, își îmbogățește lumea lui interioară cu credință și își face din „faptele bune” (*ameli salih*), despre care Coranul pomenește, propriul mod de viață. Și numai atunci va merita răsplata atât în această viață, cât și în cealaltă (Tin 95: 4-5).

Care este scopul creației omului?

A-l face pe om posesorul triadei „voință-rațiune-conștiință” prin însuflarea spiritului divin, este o cerință a legii desăvârșirii pe care Allah a orânduit-o asupra Universului. Scopul creației omului este încercarea (Mulk 67: 2).

În cazul în care cineva spune: „De ce Dumnezeu nu m-a întrebat și pe mine atunci când m-a creat?” fără îndoială că va cădea în contradictoriu. Căci pentru ca divinitatea să întrebe pe cineva implică ca acel cineva să existe. Evident, cel care nu există n-are nici personalitate. Ca atare nu poate forma o frază care să înceapă cu „eu”, pentru că el nu există. Așadar, cel care nu există nu are nici opinie.

Care este valoarea omului?

În Islam omul reprezintă capodopera lui Allah.

Omul este ființa care a fost creată cu cea mai bună conformație (Tin 95: 4) printre toate creaturile de pe pământ.

A fost înzestrat cu nenumărate binecuvântări divine (Isra 17: 70).

Este creatura care, folosindu-și rațiunea, voința și conștiința, poate să-și supravegheze și să mediteze asupra propriei ființe (Qiyama 75: 14).

Omul este reprezentantul lui Allah în această lume (Neml 27: 62). Responsabilitatea de a clădi această viață i-a fost atribuită lui. Creatorul a creat tot ce se află în această lume pentru om, iar pe om l-a creat pentru El Însuși.

Cum îl prezintă Coranul pe om?

Coranul îl prezintă pe om împreună cu aspectele lui pozitive și negative. Însă, conform Coranului, omul este o creatură pozitivă încă de la creare. În Coran se spune: „Într-adevăr că Noi l-am făcut superior și l-am onorat pe fiul lui Adam.” (Isra 17: 70)

Islamul respinge doctrina păcatului originar din Creștinism. De asemenea afirmă că bunătatea omului este înnăscută.

Noi l-am creat pe om având cea mai bună natură. (Tin 95: 4-5)

De asemenea, Coranul pomeneste și de slăbiciunile omului. De exemplu, omul întrece măsura. Dar când întrece măsura? „Da, da; cu siguranță că omul întrece măsura, atunci când crede că-și este de ajuns lui însuși.” (Alaq 96: 6-7) Omul este o creatură care voiește răul de parcă ar voi

binele (Isra 17: 11). Omul este o creatură căreia îi place foarte mult să se contrazică (Kehf 18: 54). Omul este o creatură care se poate împotrivi Domnului său care este atât de darnic față de el (Infitar 82: 6).

Ce așteaptă Allah de la om?

Ceea ce așteaptă Allah de la om nu este ca acesta să muncească pentru El, ci să muncească pentru el însuși. Să alerge pentru propria lui fericire și nu pentru fericirea lui Allah (Fussilet 41: 46). Căci Allah nu are nevoie de om, însă omul are nevoie în permanență de Allah (Fatir 35: 15).

Omul nu este suficient nici măcar pentru propria persoană, în timp ce Allah nu numai că este suficient, ci El susține întreg Universul cu tot ceea se află în el (Zumer 39: 36).

Cum a venit pe lume primul om conform Coranului?

Versetele în legătură cu crearea primului om sunt împrăștiate precum piesele unui puzzle în diferite capitole ale Coranului. Punerea acestor versete în ordine, astfel încât să capete o semnificație, depinde de cunoștințele cititorului, de

efortul lui mintal, de capacitățile și abilitățile lui de înțelegere.

Conform Coranului, înainte ca omul să iasă pe scena istoriei, trecuse o perioadă nedeterminată de la crearea lui. În toată această perioadă, omul nu era un lucru care merita menționat (Insan 76: 1). De asemenea, conform Coranului, crearea omului nu a avut loc într-o clipită. Din contră, omul a ieșit la iveală ca rezultat al unor procese intercalate de lungă durată (*etwar*). (Nuh 71: 14) Acest lung proces de „umanizare” s-a realizat în trei etape:

1. Procesul elementar de creare, care a avut loc înainte ca omul să devină om. Următoarele elemente au contribuit în cadrul acestui proces: „un fel de pământ” (Hajj 22: 5), „un fel de lut ce scoate sunete” (Hijr 15: 26), „un fel de lut copt” (Rahman 55: 14), „un fel de noroi concentrat (Hijr 15: 28), „un fel de lut lipicios (potrivit pentru reproducerea vietăților organice) (Saffat 37: 11), „un fel de lut filtrat” (Mu’minun 23: 12). Modul nehotărât al cuvintelor arată faptul că toate aceste elemente din versete nu sunt de fapt lutul și noroiul cunoscute de om, ci sunt componente speciale.

2. Procesul biologic de creare înainte ca omul să devină om: „Noi am creat fiecare lucru din apă” (Enbiya 21: 30). Întâi a fost creată vietatea cu o singură celulă - *nefs-i wahide* (Nisaa 4: 1). Numele Adam care i s-a dat primului om este folosit de

Coran și cu semnificația de „întreaga omenire” (Araf 7: 11). Crearea lui Adam, care-i simbolizează pe fii lui Adam, nu a avut loc instantaneu atunci când „El a spus fii - și s-a făcut” (Ali Imran 3: 59), ci „El a spus fii - și el a intrat în procesul de creare.” Căci timpul prezent al verbului din expresia *fe-yekun* exprimă înnoirea (*teceddut*) și continuitatea și ca urmare cuprinde în același timp toate cele trei moduri ale verbului: trecutul, prezentul și viitorul.

Coranul a numit vietatea care a rezultat în urma celor două procese „ființă” (Hijr 15: 28). Ființa care mai apoi va fi umanizată își va păstra în permanență acea natura de ființă. Pe când era încă ființă, Allah îl alege pe om dintre toate creaturile pentru a-i insufla spiritul care constă în rațiune, voință și conștiință (Ali Imran 3: 33). Iar după ce Allah îi insuflă creaturii alese spiritul, transformându-l astfel în om, le poruncește îngerilor să se închine în fața ființei umanizate (Baqara 2: 30; 32: 9). Atunci îngerii îi spun lui Allah: „Tu îl faci conducător pe unul care scoate stricăciune pe pământ (*yufsidu*) și care varsă sânge (*yesfiku*).” Căci omul scotea stricăciune și vărsa sânge încă de când era ființă, adică înainte de a i se insufla spiritul care l-a umanizat. Faptul că prima grupă de sânge a omului a fost grupa 0 și faptul că această grupă este carnivoră, arată că omul vărsa sânge atunci când era încă ființă. Apoi, după ce i s-a

insuflat spiritul, a obținut capacitatea de a denumi lucrurile, adică de a gândi și de a judeca (Baqara 2: 31). Pentru a înțelege mai bine acest aspect nu trebuie să echivalăm „spiritul insuflat” cu „sufletul”. Căci și animalele posedă suflet însă revelația ne înștiințează că spiritul a fost insuflat doar omului.

3. Procesul embriologic de creare din pântecul mamei. Acest proces este valabil atât înainte de umanizarea ființei cât și după umanizare. Căci până și astăzi atât animalele cât și oamenii împărtășesc același proces. Acest proces a fost prezentat în Coran într-un mod confirmat și de medicina modernă (Mu'minun 23: 14). Coranul afirmă că orice om (*insan*) a fost creat din „sămânța vieții” (*nutfe*). (Insan 76: 2) Conform regulii gramaticale termenul *el-insan* (omul) din al doilea verset din capitolul Insan (Nr. 76), așa cum include întreaga specie umană, îl include și pe primul om. Trebuie menționat și faptul că facerea din sămânța vieții nu este valabilă doar în cazul omului; toate ființele și toate animalele sunt create tot din sămânța vieții.

Ce înseamnă „insuflarea spiritului” de către Allah?

Expresia „Am insuflat din spiritul Meu” exprimă intervenția lui Allah în procesul de umanizare a ființei. De asemenea respinge toate tezele conform cărora omul ar fi rezultatul întâmplării. Omul nu este o întâmplare pe care a făcut-o să existe natura cea oarbă, care nu poate crea absolut nimic, ci este opera de artă a unei proiectări divine.

Expresia coranică „Am insuflat din spiritul Meu” nu semnifică în niciun caz că omul ar deține o parte din divinitate. Coranul nu permite o astfel de interpretare, căci acest lucru ar deschide calea către doctrine greșite, precum *hulul* conform căreia Allah ar intra în interiorul omului sau *ittihat* conform căreia omul s-ar uni cu divinitatea. Fără îndoială că aceste doctrine se contrazic cu crezul de bază al Islamului care este monoteismul. Ca urmare, când această acțiune vine din partea lui Allah fără doar și poate că este vorba de o metaforă. Așa cum nu trece vreo parte dinspre cel care suflă asupra focului, așa nu trece nicio parte dinspre Allah omului atunci când Acesta îi insuflă spiritul. Căci Allah este Cel Absolut *Samed* (Ihlas 112: 2). *Samed* are semnificația de „indivizibil, din Care nu iese și nu intră nimic”. Un lucru care se poate divide este expus unui timp

și spațiu. Creaturile compuse se descompun, iar tot ceea ce se descompune a fost creat. Un astfel de lucru nu poate fi Allah!

Ce spune Coranul despre spirit și trup?

Coranul ne transmite că nouă ni s-au dat foarte puține cunoștințe despre spirit. În acest sens, Coranul îi poruncește Profetului următoarele: „Ei te întreabă despre spirit. Spune spiritul face parte dintre acțiunile Domnului Meu și vouă vi s-au dat cunoștințe foarte limitate despre acest subiect.” (Isra 17: 85) Adresându-se drept-credincioșilor, Coranul spune adevărul conform căruia nu se vor ști vreodată toate dimensiunile spiritului. De asemenea, acest verset sugerează faptul că omul deține cunoștințe limitate în ceea ce privește cele care nu se văd și, ca atare, în această privință trebuie să se încreadă (*iman*) în Allah.

În Islam trupul nu este un aspect negativ. În Coran trupului nu i se atribuie nicio însușire negativă. Din contră, trupul reprezintă mijlocul prin care se realizează faptele bune (*el-amelus-salih*), care constituie cel de-al doilea element după crez, pentru care Allah îl răsplătește pe om. Dacă ar fi să discutăm în limbaj electronic, trupul constituie echipamentul (*hardware*), iar spiritul are funcția de

energie și program (*software*). Fără cel dintâi, cel de-al doilea nu poate funcționa.

Există vreo deosebire clară între spirit și trup?

În Coran nu există o deosebire clară între spirit și trup. În Coran nu se permite nicidecum o astfel de interpretare. Concluzia care rezultă din versete în general, în legătură cu acest subiect, este că relația dintre spirit și trup este precum relația dintre rațiune și creier, semnificație și cuvânt, electricitate și cablu. Esența acestui subiect este că spiritul și trupul nu sunt două lucruri care se contrapun, aflându-se fiecare la poluri opuse, ci sunt o pereche (unul cu celălalt). Atunci când unul dintre ei lipsește, celălalt nu mai poate funcționa.

De ce Allah a cerut îngerilor să se prosterneze în fața omului?

Prosternarea îngerilor în fața lui Adam/ fiilor lui este e expresie simbolică. De altfel, Coranul ne transmite că stelele și copacii se prosternează (Rahman 55: 6). În acest context, prosternarea semnifică ca fiecare creatură să fie mulțumită cu rolul pe care i l-a dat Allah. Fiecare creatură are o programare divină încă de la creare. Ca urmare

creatura își desfășoară viața conform acelei programări.

Prosternarea îngerilor în fața fiilor lui Adam simbolizează supunerea naturii din jurul omului și intrarea acesteia în porunca lui (Hajj 22: 65; Nahl 16: 12). Datorită acestui fapt, omul folosește pământul, apa, aerul. De asemenea își face drum pe uscat, pe mare și în aer, călătorind astfel pentru a descoperi natura.

În Coran se pomenește de primul păcat?

Nu se pomenește. Coranul afirmă că omul a fost creat având firea pe care i-a dat-o divinitatea (Rum 30: 30). Atunci când explica acest verset, Profetul a spus următoarele: „Fiecare nou-născut se naște cu firea Islamului.” (Buhari și Muslim) Conceptul „primului păcat” se contrazice total cu principiul „responsabilității individuale”, care este una dintre legile atitudinii comportamentale ce nu admit vreo modificare.

Conform Coranului omul vine pe lume responsabil pentru că Îi este dator Celui care L-a creat încă de la naștere.

De altfel, primul păcat îi aparține satanei și nu lui Adam. Căci înainte ca Adam să mănânce din copacul interzis, Satana a păcătuit neîmplinind porunca lui Allah de a se prosterna în fața lui

Adam. Ca urmare, dacă trebuie să se pomenească despre un prim păcat, acesta este păcatul comis de satan și nu de om.

Această doctrină a păcatului original care a fost atribuit în mod eronat omului, a condus la multe discriminări, precum rasismul care a apărut după un timp.

Conform Coranului, nou-născuții poartă primul păcat?

Conform Coranului copilul nu este responsabil pentru păcatul părintelui. Coranul subliniază într-un mod foarte clar responsabilitatea individuală: „Nimeni nu este răspunzător de sarcinile celorlalți.” (Fatir 35: 180) Cu alte cuvinte, omul nu vine pe lume păcătos.

Coranul pomenește de faptul că tatăl unui profet atât de important precum Ibrahim/Avraam a fost un idolatru ce confecționa idoli (Enam 6: 74). De asemenea, pomenește de fiul profetului Nuh/Noe care a fost un necredincios (Hud 11: 42-47). Unul dintre obiectivele pe care le au aceste exemple din trecut este de a arăta că fiecare este responsabil de propriile acțiuni și fapte.

Care este scopul creării morții și a vieții pentru om?

Răspunsul pe care-l dă Coranul la această întrebare este următorul: „El a creat moartea și viața pentru a vedea care dintre voi va avea cea mai frumoasă atitudine.” (Mulk 67: 2)

Ce este firea omului?

Termenul *fitrah* („fire”) denotă „temperamentul natural al omului”. De asemenea, firea unui lucru denotă proprietățile naturale pe care le-a primit acel lucru încă de la creare. Cu alte cuvinte, însușirile constructive ale unui lucru poartă numele de „fire”. Coranul făcând trimitere la „firea naturală asupra căreia Allah a creat omenirea” (Rum 30: 30), înregistrează că omul în esență este o creatură bună. Firea este acel ceva care fusese plasat într-un lucru și pe care-l găsim atunci când descojim acel lucru. Cu alte cuvinte, putem spune că firea este programul divin pe care Allah l-a plasat în om încă de la creare. Atunci când este vorba de o fire, fără îndoială că este vorba și de un Creator care acționează asupra lucrurilor într-un mod real și activ.

Firea constituie una dintre noțiunile cheie în înțelegerea problemei răului. Postulatul „Fiecare

lucru deține o fire” implică în mod obligatoriu faptul că „fiecare lucru a fost creat cu un scop”. A utiliza un lucru în scopul pentru care a fost creat se consideră „bunătate”, iar a-l utiliza în alt scop se consideră „răutate”. Iar acest rău, cu cât se îndepărtează mai mult de la scopul pentru care a fost creat, cu atât este un rău și mai mare. Prin urmare, este evident că răul care iese la iveală nu este cauzat de crearea acelui lucru, ci este cauzat de utilizarea acelui lucru în alt scop decât cel pentru care a fost creat.

Creaturile indică prin propriile lor firi, faptul că au fost create de un Creator. Dacă ar fi să folosim termeni tehnologici, firea lucrurilor este „formatul divin.” Allah Cel Care creează din nimic, atunci când a creat lucrurile și-a pus ștampilă asupra lor. Formatarea lucrurilor care reprezintă ștampila divină ne face posibilă denumirea acestora. Cu alte cuvinte, firea este în relație cu generozitatea lui Allah arătată fiilor lui Adam, care constă în „învățarea denumirilor” lucrurilor și ale obiectelor (*talimul esma*). Dacă Allah nu le-ar fi dat creaturilor firea, acestea n-ar fi avut o personalitate sau identitate. Iar dacă aceste creaturi n-ar fi avut o identitate, n-am fi avut posibilitatea să le denumim. Versetul în care s-a folosit în locul termenului *fitra* („fire”) termenul *sibga* („vopsea”), ne ajută să înțelegem firea:

„[Aceasta este] vopseaua lui Allah! Și cine poate da o vopsea mai frumoasă decât Allah?! Noi Lui Îi suntem slujitori!” (Baqara 2: 138)

„Toată Preamăria este numai lui Allah, Creatorul (Dătătorul firii) cerurilor și pământului din nimic.” (Fatir 35: 1)

Care este relația dintre fire și crez?

Firea nu poate fi schimbată, ci poate fi dezvăluită.

Omul se poate îndepărta de fire, ba chiar se poate înstrăina de aceasta. În urma acestui proces, firea nu se pierde, ci doar este acoperită. În acest sens Coranul denuște *kufir* (necredința) ca fiind o acțiune de acoperire. Uneori acest vâl devine atât de gros, un izolator fonic atât de bun, încât face aproape imposibilă reîntoarcerea omului la firea inițială. Ca urmare, omul nu poate insista în necredință (*kufir*) fără a-și trăda firea. De aceea, Coranul denuște această stare cu „pecetluirea inimii”. De fapt „inima” despre care se vorbește se poate interpreta și ca „firea” sau „conștiința”.

Care sunt limitele responsabilității omului?

Omul a fost iertat și a fost ales ca și conducător al pământului tocmai pentru că Adam și-a asumat responsabilitatea păcatului săvârșit:

„Și au răspuns ei: «Doamne, am fost nedrepti cu sufletele noastre și dacă nu ne ierți și nu Te înduri de noi, vom fi printre cei pierduți».” (Araf 7: 23)

„A zis: «Doamne, pentru că m-ai dus în rătăcire, le voi împodobi lor [lucrurile de] pe pământ și-i voi duce pe ei toți în rătăcire».” (Hijr 15: 39)

„A zis [Iblis]: «Pentru că m-ai ademenit, îi voi pânda pe ei pe drumul Tău cel drept».” (Araf 7: 16)

„Acelora care au zis: «Allah ne-a poruncit să nu credem într-un trimis până ce el nu va aduce o jertfă pe care s-o mistuie focul» spune-le: «V-au venit trimiși înainte de mine cu semne învederate și cu ceea ce ați zis voi. De ce i-ați omorât, dacă sunteți iubitori de adevăr?».” (Ali Imran 3: 182)

Bunătatea este de la Creator, iar răutatea este de la creație

„Binele de care ai parte îți vine de la Allah, iar răul care te lovește îți vine de la tine însuși. Noi

te-am trimis ca Vestitor [trimis, profet] pentru oameni. Iar Allah este de ajuns ca martor!" (Nisaa 4: 79)

„V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea vă este neplăcută. Or, se poate [întâmpla] ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți.” (Baqara 2: 216)

„Și Noi nu i-am nedreptățit pe ei, ci s-au nedreptățit.” (Zuhruf 43: 76)

„Și omul cheamă răul tot așa cum cheamă și binele, fiindcă omul este tare grăbit.” (Isra 17: 11)

„Dacă Allah ar grăbi răul pentru oameni cu repeziciunea cu care ei cer binele, sorocul lor ar fi hotărât. Dar Noi îi lăsăm pe cei care nu nădăjduiesc în întâlnire cu Noi să bâjbâiască în nelegiuirea lor.” (Yunus 10: 11)

„Spune: «Eu caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor. Împotriva răului [venind] de la ceea ce El a creat. Și împotriva răului întunericului care se așterne. Și împotriva răului vrăjitoarelor care suflă în noduri. Și împotriva răului pizmuitorului, când pizmuiește».” (Felaq 113: 1-4)

„Stricăciunea s-a arătat pe uscat și pe mare, din pricina a ceea ce săvârșesc mâinile oamenilor, pentru ca [Allah] să-i facă pe ei să guste o parte din ceea ce ei au făcut. Poate că ei se vor întoarce!” (Rum 30: 41)

Care este responsabilitatea omului cu privire la călăuzire și rătăcire?

„Noi l-am călăuzit pe drum, fie că el va fi mulțumitor, fie că el va fi nemulțumitor.” (Insan 76: 3)

„Noi am făcut pentru Gheena pe mulți dintre djinni și oameni. Ei au inimi, dar nu pricep cu ele; ei au ochi, dar nu văd cu ei; ei au urechi, dar nu aud cu ele. Aceștia sunt asemenea dobitoacelor, ba ei sunt chiar și mai rătăciți. Aceștia sunt nepăsători.” (Araf 7: 179)

„Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă!” (Kehf 18: 29)

„Aceia care s-au ferit să-l adore pe Thagut și s-au întors, căindu-se, la Allah, aceia vor avea veste bună! Deci binevestește robilor Mei, Care ascultă cuvântul și urmează ceea ce este cel mai bun în el! Aceștia sunt cei pe care îi călăuzește Allah și aceștia sunt cei cu pricepere.” (Zumer 39: 17-18)

„Și de am fi voit, am fi stins Noi ochii lor și s-ar fi întrecut ei către drum, dar cum ar mai fi putut ei să vadă?” (Yasin 36: 66)

„Și de am fi voit, i-am fi prefăcut Noi în locurile lor și n-ar mai fi putut ei nici să meargă înainte, nici să se întoarcă.” (Yasin 36: 67)

„Însă dacă Noi am fi voit, am fi trimis în fiecare cetate câte un prevenitor.” (Furqan 25: 51)

„Allah îi întărește pe cei care cred cu vorbe hotărâte atât în viața aceasta, cât și în Viața de Apoi. Allah îi duce în rătăcire pe cei nelegiuți și Allah face ceea ce voiește.” (Ibrahim 14: 27)

„Allah nu se sfiește să dea ca pildă un țăntar sau ceva mai mic ca acesta. Cei care au crezut știu că este adevărul de la Domnul lor. Cât despre cei care nu cred, ei spun: «Ce a vrut Allah cu această pildă?». Prin ea, pre mulți îi rătăcește și prin ea, pre mulți îi călăuzește, dar nu îi rătăcește decât numai pe cei nelegiuți. Aceia care rup legământul cu Allah, după încheierea lui și despart ceea ce Allah a poruncit să fie împreună și fac stricăciune pe pământ, aceia sunt pierzători.” (Baqara 2: 26-27)

Care este conceptul de destin în Islam?

Coranul afirmă într-un mod clar și explicit că Allah este Atotputernic (*Qadir*).

Tot ceea ce există în lumea existenței are loc cu puterea Lui. Nimic nu se poate întâmpla fără puterea și voința Lui.

A fi predestinat un lucru de către EL, înseamnă a crea acel lucru cu o măsură și a stabili pentru acesta o lege, un statut, o poziție, un timp, un loc, o durată. Înseamnă că nu poate avea loc nimic în afara sferei de predestinare a Lui, căci El nu a creat nimic întâmplător și fără rost. Astfel a

crea fiecare lucru având un „destin/ măsură” face parte din predestinarea stabilită de El.

Allah a supus destinul tuturor viețuitoarele vizibile și invizibile, lipsite de voință, legilor pe care le-a orânduit în Univers. Aceste legi au fost denumite de revelație prin „orânduiriile lui Allah” (*sunnetullah*). Allah nu a făcut cunoscut adevărul doar prin legile notate în Cartea revelată, ci și prin legile notate în „cartea naturii” (Fussilet 41: 53). În ceea ce privește „orânduirea lui Allah” nu poate fi vorba de schimbare sau deteriorare. Așadar destinul la care sunt supuse viețuitoarele lipsite de voință este *sunnetullah* (orânduirea lui Allah).

În ceea ce privește vietățile înzestrate cu voință, precum omul:

1. Cazurile și aspectele care rămân în afara voinței lor. Multe aspecte precum ADN-ul, ARN-ul, grupa sanguină, harta genealogică, culoarea, înălțimea sunt în afara voinței omului. Acestea, asemenea celor de dinainte, depind de orânduirea lui Allah (*sunnetullah*) și de predestinarea Lui.

2. Cazurile și aspectele care intră în aria voinței. Allah a legat predestinarea acțiunilor ce necesită voință de liberul arbitru pe care l-a dat în grija omului. Astfel predestinarea lui Allah este însăși voința propriu-zisă. Omul este responsabil pentru acțiunile sale voite. Allah este Cel Care l-a făcut responsabil pe om și tot El este Cel Care i-a

încredințat acestuia voința. Prin urmare, destinul omului în ceea ce privește acțiunile voite, este însăși alegerea prin liberul arbitru.

Preamăritul Allah i-a cerut omului, care este cea mai aleasă creație, să-și folosească voința. Din acest motiv, Allah a încorporat alegerea liberă a omului în voința Sa absolută. De asemenea, a încorporat acțiunile omului în acțiunile Sale cuprinzătoare. Astfel a stabilit o relație între acțiunile omului și acțiunile Sale, înălțând statutul omului. Din această perspectivă, omul din obiect al timpului a devenit subiectul acestuia. În consecință, omul a fost onorat cu contribuția la facerea istoriei, împreună cu Allah.

Allah este posesorul voinței totale, iar omul a celei parțiale. Voința parțială i-a fost garantată omului de către Allah. Întreaga existență din această lume are loc cu predestinarea Lui. Allah, Domnul Lumilor, a stabilit pentru vietățile lipsite de voință „destinul static”, iar pentru cele înzestrate cu voință „destinul dinamic”.

Înzestrarea omului cu voință face parte tot din predestinarea lui Allah. Atunci când omul își folosește voința, înseamnă că acționează conform predestinării lui Allah. Din această perspectivă omul își alege destinul în ceea ce privește fiecare aspect care se încadrează în aria voinței lui. Este inutil și fără sens a accepta faptul că Allah l-a

înzestrat pe om cu liberul arbitru, care semnifică capacitatea de a alege, și, apoi, considerând voința omului nefuncțională, să se spună că Allah a ales. Aceasta este adevărata negare a destinului.

Voința lui Allah este necondiționată, în timp ce voința omului este condiționată. Voința condiționată a omului nu se află în afara sferei voinței necondiționate a lui Allah, nu este paralelă și nu este independentă de aceasta. Voința limitată a omului face parte din cadrul voinței nelimitate a lui Allah. De aceea Coranul afirmă: „Dacă Allah nu voia, nici voi nu ați fi putut voi.” (Insan 76: 30)

Însă Allah a dorit ca omul să voiască. Omul este responsabil de acțiunile sale făcute prin liberul arbitru. Coranul nu acceptă o gândire conform căreia omul, neconsiderându-se subiectul acțiunilor sale, este conceput precum un automat care execută ceea ce a dorit o altă voință, înainte ca el să existe. O astfel de gândire îi ucide omului responsabilitatea morală care este baza atitudinii și comportamentului moral. Căci dacă această bază se dărâmă nu mai poate nimeni să ceară ca omul să acționeze gândindu-se la urmări. Ca atare, răsplata și pedeapsa, Raiul și Iadul nu mai au nicio semnificație. Iar dacă acestea nu mai au nicio semnificație, dispare și temelia „crezului în Lumea Cealaltă”.

Omul își realizează alegerile prin voință. Singura șansă care nu le-a fost dată este de a avea sau a nu avea o voință propriu-zisă. Creatorul a ales ca omul să fie o creatură cu voință proprie. Omul a primit denumirea de „om”, datorită faptului că a fost forțat să dețină voință.

Voința divină a voit ca omul să fie o creatură cu proprie voință. Omul, în orice moment, practic, se confruntă cu două opțiuni. Însă el nu are dreptul de a alege între a avea voință și a nu avea. În această privință dreptul de alegere a fost folosit de către Allah. Astfel Allah a făcut alegerea și a ales pentru om voința. Ca atare, în aria acțiunilor bazate pe voință, destinul omului este însăși voința. Adică voința constituie destinul și, ca urmare, omul nu poate fugi de destinul/ voința lui. Acțiunea de a alege reprezintă destinul omului, iar omul este obligat să aleagă. În acest caz, orice interpretare ce consideră inexistentă capacitatea omului de a alege, denotă că omul este lipsit de voință. Aceasta este interpretarea versetelor precum: „Dacă Allah n-ar fi voit, nici voi n-ați fi voit”.

Care este relația dintre voință și destin din perspectiva Coranului?

„Și fiecărui om i-am legat de gât faptele sale./ Noi am legat destinul fiecărui om de propriile sale strădanii.” (Isra 17: 13)

„Fiecare suflet este zălog pentru ceea ce și-a agonisit.” (Mudessir 74: 38)

„Nu este după dorințele voastre, nici după dorințele oamenilor Scripturii. Cine face un rău va fi răsplătit pentru el și nu va găsi în sprijinul său, împotriva lui Allah, niciun aliat și niciun ajutor.” (Nisaa 4: 123)

„Iar atunci când aceștia săvârșesc o fărădelege, ei zic: «Noi am aflat-o la strămoșii noștri și Allah ne-a poruncit-o!» Spune: «Allah nu poruncește nelegiuirea! Spuneți voi, punând pe seama lui Allah, ceea ce voi nu știți?»”(Araf 7: 28)

„Dar nu îi răătăcește decât numai pe cei nelegiuși.” (Baqara 2: 26)

„Și când ei s-au abătut, Allah a făcut să se abată inimile lor, fiindcă Allah nu călăuzește neamul de nelegiuși.” (Saf 61: 5)

„Aceasta pentru că Allah nu schimbă îndurarea pe care a revărsat-o asupra unui neam, decât dacă ei schimbă ceea ce este în sufletele lor. Allah este Cel care Aude Totul [și] Atoateștiutor [Sami', 'Alim]!” (Enfal 8: 53)

„Dacă nu credeți [după ce ați văzut semnele], Allah se poate lipsi de voi, căci Lui nu-I place necredința robilor Săi. Însă dacă voi sunteți mulțumitori, aceasta Îi place Lui. Și nu va purta niciun [suflet] păcătos povara altuia. Apoi la Domnul vostru este întoarcerea voastră și El vă va vesti ceea ce faceți, căci El știe ceea ce se află în înlăuntrul piepturilor.” (Zumer 39: 7)

„Vor zice aceia care Îi fac asociați: «De ar fi voit Allah, nu I-am fi făcut asociați nici noi, nici părinții noștri și nici nu am fi oprit nimic»! Tot astfel i-au învinuit și cei de dinaintea lor de minciună [pe profeți], până ce au gustat asprimea Noastră. Spune: «Aveți voi vreo știre pe care să ne-o arătați? Voi nu urmați decât bănuieli și voi nu faceți decât să mințiți!»” (Enam 6: 148)

„Și pe suflet și pe ceea ce l-a plăsmuit. Și i-a insuflat lui nelegiuirea sa și evlavia sa!” (Șems 91: 7-8)

„Izbândește cel care-l curățește. Și pierdut este cel care-l strică!” (Șems 91: 9-10)

„Și vor zice ei: «Doamne, noi le-am dat ascultare stăpânilor noștri și mai marilor noștri, însă ei ne-au rătăcit pe noi de la drum!»” (Ahzab 33: 67)

Exemple din perioada Profetului în legătură cu această înțelegere

Înțelegerea destinului de către profetul Muhammed a fost edificată de către Coran. Ebu Huzeime a relatat următoarele: „I-am spus Trimisului lui Allah: «Recitarea rugilor pentru a ne feri de cele rele (*ruqya*), tratarea cu medicamente și faptul că luăm măsuri pentru a ne feri de lucrurile de care ne este teamă, pot schimba destinul nostru?»». Trimisul lui Allah a spus: «Și acestea fac parte din destinul lui Allah.»” (Tirmizi)

Întreaga viață a profetului Muhammed a reprezentat o examinare a libertății voinței. El a înțeles predestinarea lui Allah ca o responsabilitate și nu ca o obligație. În caz contrar este imposibil să aducem explicații pentru toată străduința pe care a depus-o de-a lungul vieții. El, cu toate că reprezenta culmea supunerii, nu a neglijat luarea de măsuri.

Trimisul lui Allah nu a crezut în obligativitatea destinului, ci a crezut în responsabilitatea omului. De aceea, mai întâi, a făcut invitația la cină și apoi a propovăduit. De aceea s-a ascuns timp de trei ani în casa lui Erkam. De aceea a plănuit prima emigrare în Etiopia. De aceea, obiectivul lui în perioada mekkană a fost să nu recurgă deloc la forță. De aceea a făcut sondaje în legătură cu emigrarea permanentă încă din al optulea an al profeției. De aceea a trăit experiența nereușită de la Taif. De aceea a plănuit întâlnirile de la Akabe care s-au finalizat cu încheierea

acordurilor. De aceea a considerat emigrarea un proiect. Emigrarea a constituit un plan de zidărie gândit până la cele mai mici detalii. Acordul scris pe care l-a încheiat cu evreii din Medina, bătăliile de la Bedr, Uhud, Hendek, Hudeybiye, Pelerinajul de Recuperare, Hayber, cucerirea Mekkăi, Muate, Tabuk, Huneyin și totalitatea scrisorilor de invitație la Islam trimise către regii din jurul Peninsulei Arabe, constituie indicatorul faptului că Profetul nu a crezut în forțarea destinului, ci a crezut în responsabilitatea omului.

În același mod și înțelegerea destinului de către Omar a fost edificată de către Coran. S-a transmis următoarea relatare din culegerile lui Buhari și Muslim: Califul Omar ieșise la drum pentru a celebra cucerirea Șamului și pentru a lua cunoștință despre situația armatei musulmanilor. Când află că în cadrul soldaților s-a răspândit epidemia de ciumă se adresează celor din jurul său: „Eu voi înnopta pe animalul meu, așa că faceți și voi la fel!” Comandantul armatei, Ebu Ubeide ibn Cerrah, a răspuns: „Fugi de destinul lui Allah?” Atunci Omar i-a răspuns astfel: „De ar fi spus ceea ce-ai spus o altă persoană.” Astfel Omar și-a exprimat nemulțumirea față de înțelegerea eronată a acestui companion atât de important. Apoi a răspuns pentru a respinge această prejudecată și pentru a clarifica modul corect de percepere a

destinului: „Da, fug de destinul lui Allah, tot la destinul lui Allah!”

De asemenea, Omar i-a spus lui Ebu Ubeide în ceea ce privește această percepere a destinului: „Să presupunem că această cămilă a ta a coborât într-o vale, înconjurată dintr-o parte de o mlaștină, iar din cealaltă parte de un pământ fertil. În cazul în care o vei lăsa să pască pe terenul mlăștinos, acest lucru nu înseamnă că a păscut conform destinului lui Allah? Iar în cazul în care o vei lăsa să pască pe terenul fertil, acest lucru nu înseamnă că a păscut tot conform destinului lui Allah?” (el-Kamil II, 392)

Odată a venit la Omar un hoț. Omar îl întreabă: „De ce ai furat?” Răspunsul hoțului a fost identic cu perceperea preislamică despre destin, în legătură cu care ne-a înștiințat Coranul: „Am furat pentru că așa mi-a predestinat Allah!” Omar i-a spus: „Atunci și eu te voi pedepsi tot conform destinului lui Allah!” Mai mult, Omar, a cerut să i se dea și o lovitură de bici. La întrebarea „De ce?” a răspuns: „Pentru că el pretinde despre Allah ceea ce nu este adevărat.”

În același mod și înțelegerea lui Ali în legătură cu destinul a fost formată tot de Coran. În a 78-a cuvântare din Nehjul-Belaga s-au înregistrat următoarele: Ali i-a răspuns celui care a întrebat dacă respectiva călătorie către Șam are legătură sau nu cu predestinarea lui Allah: „Să-ți fie rușine! Tu

crezi că destinul îi ia libertatea de a voi din mâna omului?” Dacă ar fi fost așa cum gândești, pedeapsa și răsplata, prevestirea și prevenirea, porunca și interzicerea n-ar mai fi avut niciun sens. Mai mult, această gândire denotă că Allah nu-l condamnă pe cel care săvârșește păcate, nu-l laudă pe cel care împlinește fapte bune. De asemenea, înseamnă că acela care împlinește fapte bune nu este considerat superior față de cel care săvârșește păcate și nu este condamnat cel care păcătuiește.” După aceste cuvinte pline de reproș ale lui Ali, se răstește celui care a pus întrebarea spunându-i că perceperea destinului în acest fel este identică cu perceperea politeiștilor din perioada preislamică: „Acestea sunt vorbele celor care adoră statuetele, celor care slujesc Satana, celor care depun mărturie mincinoasă și a celor care nu văd adevărul.”

Înțelegerea lui Ali (Allah să fie mulțumit de el), în ceea ce privește aspectele ce țin de alegerea omului, este că destinul este ales de el însuși, iar în ceea ce privește aspectele ce nu țin de alegerea omului este că acestea sunt supuse predestinării lui Allah. Acesta definește destinul răspunzând la o întrebare: „Destinul semnifică poruncirea binelui și interzicerea răului. Înseamnă ca omul să fie lăsat liber în ceea ce privește împlinirea de bine și oprirea de la cele rele.” (Subhani, el-Kaza vel-Kader, 74)

Cei care l-au asediat pe Osman (Allah să fie mulțumit de el!) în propria lui casă i-au spus: „Allah este Cel Care te pietruiește!” Răspunsul dat de Osman nu diferă de răspunsurile anterioare: „Mințiți! Căci dacă ar fi aruncat Allah, pietrele ar fi lovit obiectivul.”

Și înțelegerea destinului de către Ebu Musa el-Eșari a fost formată tot de Coran. Șehristani a transmis că într-o zi Amr ibn As i-a spus: „Allah mă poate pedepsi pentru un lucru care mi l-a predestinat?” La răspunsul „Nu”, a întrebat de ce? Ebu Musa a spus: „Pentru că Allah nu te nedreptățește!”

De asemenea și înțelegerea destinului de către fiul lui Omar a fost formată tot de Coran. Ibn-ul Murteza a transmis următoarele în Tabakat: „Unele grupuri beau alcool, săvârșesc furturi șiucid oameni. Apoi aceștia afirmă că ei au fost obligați să le săvârșească din cauza faptului că acestea erau în știința lui Allah.” Atunci a fost înștiințat în această privință Ibn Omar. Acesta a spus: „Allah este departe de ce spuneți voi! Într-adevăr ceea ce urmează să faceți voi era în știința lui Allah, însă știința lui Allah nu v-a forțat să faceți aceste lucruri.”

Care este criteriul de superioritate al oamenilor, unii față de ceilalți, în viziunea Islamului?

In viziunea Islamului singurul criteriu de superioritate este evlavia (*taqwa*), pe care o deține; aceasta denotă „conștiința responsabilității pentru acțiuni”.

„Cel mai cinstit dintre voi la Allah, este cel care are cea mai multă *taqwa*, cel care acționează cu cea mai mare responsabilitate.” (Hujurat 49: 13)

Cum privește Islamul multitudinea raselor și a culorilor?

Așa cum Coranul numește unitățile/propozițiile din care se constituie Coranul *ayet* (semn miraculos), așa numește și diversitatea culorilor oamenilor și a limbajelor lor. Conform Coranului diversitatea raselor, limbajelor și a culorilor oamenilor sunt niște fenomene naturale, precum cel al zilei și al nopții, care reprezintă semne pentru cei înzestrați cu rațiune:

„Și printre semnele Lui sunt crearea cerurilor și a pământului și deosebirea limbilor voastre și culorilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu.” (Rum 30: 20)

Cum privește Islamul la diversitatea credințelor? Cel care nu crede în Islam n-are dreptul la viață?

„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire.”
(Baqara 2: 256)

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” (Yunus 10: 99)

„Spune: «O, voi, necredincioși! Eu nu ador ceea ce adorați Și nici voi nu adorați ceea ce ador eu. Nici adorarea mea nu este asemenea adorării voastre, Și nici adorarea voastră nu este asemenea adorării mele! Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!»”(Kafirun 109: 1-6)

RUGĂCIUNILE ȘI ACTELE DE ADORARE ÎN ISLAM

Care este diferența dintre conceptul de adorare în Islam și în celelalte religii?

În Islam, rugăciunea și actele de adorare se împlinesc numai de dragul lui Allah. Nimeni – fie el profet, învățat, persoană respectată sau Satana – nu are dreptul de a fi adorat de alți oameni. Astfel, adorarea altcuiva/altceva în afară de Allah constituie o încălcare a dreptului lui Allah de a fi adorat. În Islam, rugăciunile se bazează pe intențiile sincere. Dacă cineva își începe rugăciunea cu intenția nesinceră, oricât de corect o îndeplinește, aceasta nu îi va fi acceptată. Rugăciunile din Islam nu se restrâng la un loc sau la un spațiu specific, excepție făcând pelerinajul care trebuie îndeplinit într-o anumită perioadă a anului și într-un anumit loc, anume în Mekka.

Majoritatea creștinilor își îndeplinesc rugăciunile în biserici, în timp ce musulmanii pot îndeplini rugăciunea în orice loc curat. Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Întreaga suprafață a Pământului este un loc de rugăciune pentru mine” (Nisai 42: 2).

Prin urmare, întregul pământ este loc de rugăciune pentru musulmani, în orice moment și spațiu, până în Ziua Judecății.

La creștini, rugăciunea este condusă de un preot. În Islam, nu există statutul de preot. De aceea, orice credincios învățat îi poate conduce pe ceilalți oameni în rugăciune.

Mai mult, în Islam nu există o ținută specifică pentru a îndeplini rugăciunea. Pentru că în Islam nu există clasa clericilor, nu poate fi vorba nici de un port specific al acestora. În cazul în care imamii poartă haine distincte de restul oamenilor, ei fac acest lucru în conformitate cu diversele lor culturi și obiceiuri.

Ce este adorarea? Care este diferența dintre supunere și actele de adorare?

Ritualurile orânduie sunt denumite acte de adorare. Întrucât în Islam adorarea nu se restrânge la actele propriu-zise de adorare, nici viața unui musulman nu se restrânge la adorarea cu sensul de ritual, deoarece Islamul nu este numai o religie a „adorării”, ci este o religie a „supunerii.”

Termenul „supunere” înseamnă „slujirea doar a lui Allah.” Allah spune în Coran: „Eu am creat creaturile vizibile și invizibile care au voință numai pentru ca ele să Mă slujească.” (Dhariyat 51:

56). Așa cum vom găsi dovezi și în viața Profetului, versetul nu le cere drept-credincioșilor o „viață monahală”. Ci semnificația acestuia este că activitățile zilnice ale unui om (incluzând mâncatul, dormitul, munca etc) se pot transforma în „acte de adorare”, în cazul în care acestea se îndeplinesc cu această intenție. Însă acest fapt este posibil numai atunci când scopul omului este să trăiască după modelul pe care i l-a arătat Allah Preaînaltul. Numai El ar trebui să reprezinte scopul și semnificația vieții pentru om. Atunci când ajunge să atingă un astfel de statut spiritual, munca, mâncatul și celelalte activități zilnice ale omului vor fi parte din supunerea lui față de Allah.

Care sunt actele de adorare concrete în Islam?

Potrivit Coranului, actele de adorare în Islam nu pot fi limitate la un anumit număr. Respectarea tuturor poruncilor și oprirea de la lucrurile interzise în Coran sunt considerate de asemenea acte de adorare. De exemplu, munca onestă pentru câștigul permis (*halal*) se consideră tot un act de adorare.

Dintre toate actele de adorare, următoarele cinci sunt tratate ca având o importanță deosebită:

1. Îndeplinirea rugăciunilor obligatorii (*salah*): o rugăciune zilnică ce se îndeplinește la

anumite timpuri, cu anumite condiții și prin realizarea anumitor mișcări.

2. Plata daniei (*zakat*): o obligație financiară purificatoare, care are scopul de întraajutorare.

3. Postul în luna *Ramadan*: abținerea de la mâncare în timpul zilei, timp de o lună pe an, cu scopul de a dobândi o conștiință a responsabilităților (*taqwa*).

4. Îndeplinirea pelerinajului (*hajj*): vizitarea Kaabei și adunarea în „Prima casă” a omenirii construită pe suprafața Pământului pentru beneficiul comun al omenirii, în Mekka.

5. A face *jihad*: acest termen înseamnă „depunerea tuturor eforturilor fizice și psihice posibile” pentru creșterea binelui comun acceptat de către omenire (*ma'ruf*) și la scăderea răului comun acceptat (*munker*).

Toate actele de adorare au fost legiferate pentru a-l instrui pe om să administreze anumite aspecte: rugăciunea (*salah*) ne învață să ne organizăm timpul și corpul așa cum trebuie, dania (*zakat*) ne învață să ne administrăm finanțele, postul ne învață să ne controlăm dorințele, pelerinajul (*hajj*) ne învață să gestionăm masele de oameni, iar *jihad*-ul ne învață să ne focalizăm eforturile și energia.

De ce nu există preoți în Islam?

Coranul îi cere omului să-L adore pe Allah fără a avea vreun mijlocitor, pentru că El este mai aproape de supușii Săi decât propria lor venă jugulară (Qaf 50: 16). Problema o reprezintă omul. Cu alte cuvinte omului i s-a adresat următoarea întrebare tacită: Crezi că te cunoști mai bine decât Te cunoaște Allah, Care este mai aproape de tine decât propria ta venă jugulară?! A pune intermediar între oameni și Allah are la bază conceptul greșit conform căruia Allah este departe de oameni. Islamul respinge acest lucru cu vehemență. Islamul consideră luarea de intermediari între om și Allah ca fiind *șirk* (atribuirea divinității altcuiva în afara de Allah). Potrivit Coranului, *șirk*-ul (politeismul) este cel mai mare păcat și cea mai mare nedreptate.

Care este punctul de vedere islamic despre preoție?

Islamul nici nu susține, nici nu permite existența unei astfel de clase, ba chiar consideră acest lucru un furt din rolurile lui Allah (Tawba 9: 31). În Islam, nimănui nu-i este permis și nimeni nu este calificat să vorbească în numele lui Allah, chiar dacă acea persoană este chiar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El a fost

însărcinat cu transmiterea mesajului (Maida 5: 67), ducându-și traiul ca oricare alt supus al lui Allah. Nimănui nu-i este permis să-l ierte pe un alt om, în numele Său, chiar dacă el este Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El poate doar să-L implore pe Allah ca să-i ierte pe ceilalți (Ali Imran 3: 159). Mai mult, în Islam, nimeni nu poate garanta salvarea eternă în Ziua de Apoi, chiar dacă el este Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah i-a poruncit: „Spune: «Eu nu sunt nou între trimiși și nu știu ce se va face cu mine și nici cu voi».” (Ahqaf 46: 9). Este consemnat că Profetul i-a spus Fatimei, fiica sa, înainte ca aceasta să moară: „O, Fatima! Salvează-te de Focul Iadului cu faptele tale bune! Jur pe Allah că nu voi putea face nimic pentru tine în Ziua de Apoi!” (Buhari și Muslim).

Care este punctul de vedere islamic în privința curățeniei?

Islamul este o întruchipare a curățeniei de la început până la sfârșit, astfel:

Credința reprezintă curățarea inimii.

Rugăciunea (*salah*) reprezintă curățarea moralității.

Abluțiunea (*wudu*) reprezintă curățarea anumitor părți ale corpului.

Abluțiunea totală reprezintă curățarea totală a corpului.

Dania (*zakat*) reprezintă curățarea câștigului.

Postul (*sawm*) reprezintă curățarea ego-ului.

Pelerinajul (*hajj*) reprezintă curățarea comunității musulmane din întreaga lume.

Jihad-ul reprezintă curățarea eforturilor și a energiei.

„Facerea de fapte bune și oprirea de la faptele rele” reprezintă curățarea comunității.

Înțelepciunea reprezintă curățarea rațiunii.

Unicitatea (*tewhid*) reprezintă curățarea crezului.

Căința (*tewbe*) reprezintă curățarea sufletului.

Mâncarea permisă (*halal*) reprezintă curățarea hranei.

Oferirea de sacrificii în Numele lui Allah (*kurban*) reprezintă curățarea intenției.

În istoria umanității, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost primul om care a considerat igiena orală ca fiind un act de adorare benevolă. El obișnuia să se spele pe dinți de cinci ori pe zi și i-a îndrumat și pe ceilalți să facă la fel. Musulmanii obișnuiesc să folosească apa atunci când își fac nevoile. Aceasta reprezintă o recomandare importantă a religiei lor. Mai mult, poruncile din versetele „Țineți-vă hainele curate!” (Muddathir 74: 4) și „Și stai departe de

orice fel de mizerie spirituală!” (Muddathir 74: 5) îl încurajează pe musulman să-și curățe hainele, pielea aflată sub aceste haine curate și inima aflată sub această piele.

Ce este rugăciunea (*salah*)?

Termenul din limba arabă pentru rugăciune este *salah*. Rugăciunea denotă „coloana principală care ține un lucru în picioare.” Coranul folosește acest termen cu mai multe sensuri: adorare, rugăciune, rugă, cerere, suport și ajutor. Rugăciunea reprezintă un act de adorare al Islamului care s-a transmis din generație în generație, prin practica profeților anteriori. De asemenea, aceasta a fost transmisă din generație în generație și în cadrul unor colectivități alcătuite din Oamenii Cărți (iudeii și creștinii). Rugăciunea reprezintă actul de adorare zilnic, obligatoriu pentru fiecare musulman.

Rugăciunea include anumite ritualuri specifice, mișcări și poziții ale corpului.

Rugăciunea reprezintă „baza acestei religii”, potrivit spuselor Profetului.

Rugăciunea reprezintă un dialog special dintre om și Allah.

Rugăciunea reprezintă întâlnirea specială pe care Allah i-a dăruit-o omului.

Rugăciunea reprezintă loialitatea omului față de acordul pe care l-a încheiat cu Allah.

Rugăciunea reprezintă mulțumirea omului față de Allah, așa cum l-a învățat El, ca semn de recunoaștere pentru tot ceea ce i-a dat.

Rugăciunea înseamnă să-L slujești pe Allah și să nu-i slujești pe oameni.

Rugăciunea este o onoare; prosternarea și plecăciunea înaintea lui Allah îi salvează pe oameni de la a se prosterna în fața altor oameni.

Rugăciunea este o mărturie; cel care face rugăciunea devine un martor și îi face și pe ceilalți martori. Minte musulmanului consideră totul în jurul lui ca fiind martori cu capacități de memorare; locul unde îndeplinește rugăciunea este un martor, timpul în care este îndeplinită rugăciunea este un martor, Soarele, Luna și stelele care strălucesc peste locul și în timpul îndeplinirii rugăciunii, sunt martori (Șems 91: 1-4), apa folosită pentru abluțiune și pentru curățarea unor părți ale corpului, este martoră. (Yasin 36: 65).

De ce îndeplinesc musulmanii rugăciunea?

Scopul îndeplinirii rugăciunii, potrivit Coranului (Ankabut 29: 45) se realizează în două etape: în prima îl îndepărtează pe om de orice fel de acțiune imorală (*fahișă*) și de răutățile în comun

acceptate (*munker*), iar cea de-a doua îi aduce aminte de Allah și Allah își aduce aminte de el (*zokrullah*).

Cum se îndeplinește rugăciunea?

Rugăciunea are doisprezece condiții: șase interne și șase externe.

A) Cele șase condiții externe ale rugăciunii

1. *Curățenia spirituală*: să te purifici prin îmbăiere de stările care-ți dau un sentiment de murdărie spirituală (psihosomatică) din cauza presiunii pe care o exercită trupul asupra sufletului, precum condiția corporală de după actul sexual sau menstruație.

2. *Curățenia fizică*: purificarea corporală, a hainelor, a locului de rugăciune de orice fel de impurități. Mesajul transmis de obligativitatea curățeniei fizice/corporale în timpul rugăciunii este evident: menținerea unor poduri între corp și suflet, abstract și materie, fizic și metafizic, fără a rupe legăturile dintre aceste perechi.

Abluțiunea (*wudu*) este una dintre aceste condiții. Rugăciunea nu poate fi îndeplinită fără abluțiune, adică spălarea acelor părți care sunt cel mai des expuse și cel mai des folosite. Potrivit învățăturilor coranice (Maida 5: 6), o abluțiune

corectă este îndeplinită astfel: a) se spală fața (până la frunte, urechi și gât), b) se spală mâinile, încheieturile, antebrațele și coatele, c) se trece mâna udă prin păr și d) se spală picioare de la glezne în jos.

Abluțiunea își pierde validitatea atunci când omul își face nevoile sau are relații sexuale (Maida 5: 6). În cazul în care apa nu este disponibilă, mâinile se șterg cu pământ curat sau cu pietre, acestea substituind apa (Nisaa 4: 43). Chiar și această abluțiune simbolică arată importanța extremă a curățeniei corporale și rolul indispensabil al rugăciunii în viața musulmanului.

3. *Acoperirea corpului*: femeilor li se cere acoperirea întregului corp cu excepția mâinilor, feței și a picioarelor de la glezne în jos, iar bărbaților li se cere acoperirea corpului cel puțin între buric și genunchi. Acoperirea corpului în timpul rugăciunii arată importanța și valoarea pe care o acordă musulmanii întâlnirii cu Allah. Acoperirea corpului simbolizează, de asemenea, deschiderea sufletului omului. Pentru că acoperirea unui lucru înseamnă simbolic „retragerea lui”, în timp ce descoperirea unui lucru simbolizează „înaintarea lui.” Faptul că trupul este retras și spiritul este înaintat arată că rugăciunea nu este reprezentată doar prin mișcări corporale, ci și printr-un drum spiritual. (Nur 24: 31,60; Ahzab 33: 59).

4. *Îndreptarea către Kaaba (qibla)*: oriunde s-ar afla pe Pământ, musulmanii se îndreptată către *Kaaba*, Mekka, atunci când își îndeplinesc rugăciunea (Baqara 2: 144), căci aceasta este prima casă construită de oameni pe suprafața Pământului (Ali Imran 3: 96). Condiția de îndreptare către *Kaaba* îi conferă musulmanului atât conștientizarea locației și a geografiei, cât și trezirea simțului de orientare în spațiu. Îndreptarea către *Kaaba* în timpul rugăciunii reprezintă îndreptarea către prima casă a umanității. Acest lucru reprezintă un respect față de prima tentativă de civilizare de pe Pământ. Mai târziu, *Kaaba* a fost reconstruită de Profetul Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) și fiul său, Profetul Ismail (Pacea fie asupra sa!) (Baqara 2: 127). Îndreptarea către *Kaaba* este un răspuns simbolic la chemarea „tatălui Profetilor” Ibrahim (Hajj 22: 27). În timp ce, în rugăciune, *qibla* corpului este *Kaaba*, *qibla* sufletului este Însuși Allah (Baqara 2: 115). Așa cum s-a mai discutat, Allah este mai aproape de oameni decât propriile vene jugulare (Qaf 50: 16). Cu cât omul se apropie mai mult de propria lui ființă, cu atât se apropie mai mult de Allah.

5. *Timpul de rugăciune*: îndeplinirea rugăciunii trebuie făcută într-un anumit interval de timp. Prin obligativitatea îndeplinirii rugăciunii într-un anumit interval de timp se urmărește conștientizarea omului legat de importanța lui și

amintirea faptului că este trecător. Obligativitatea rugăciunii este de cinci ori pe zi așa cum este și în legislația trimisă lui Moise; Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a arătat cum s-o îndeplinim zilnic, în condiții normale. În condiții extraordinare – vreme nefavorabilă, călătorie – musulmanii pot combina rugăciunea de amiază cu cea de după-amiază și rugăciunea de seară cu cea de noapte. În aceste situații, cele două rugăciuni combinate se pot îndeplini în unul din cele două timpuri de rugăciune.

Locația Soarelui pe cer stabilește timpul rugăciunii; dacă Soarele nu se poate vedea sau nu se poate stabili în toate părțile Globului, ceasul biologic al omului este folosit pentru a suplini durata timpurilor de rugăciune. Lumina zilei a fost desemnată ca măsură în determinarea timpurilor de rugăciune, pentru ca musulmanul, oriunde s-ar afla și oricare ar fi statutul lui, să poată să le afle cu ușurință. Acest lucru, asigură egalitatea în ceea ce privește posibilitatea de împlinire a rugăciunilor, dar și semnifică faptul că nu va rămâne nici măcar un loc de pe Glob fără rugăciune, în fiecare oră a zilei (Hud 11: 114; Isra 17: 78).

6. *Intenția*. Aceasta înseamnă „îndeplinirea unui lucru într-un mod conștient.” Repetiția deciziei de împlinire a rugăciunii de către drept-credincios semnifică faptul că el se îndreaptă către Allah în mod

conștient. Intenția reprezintă raționamentul adorării inimii. De aceea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Acțiunile stau în intenție.”

B). *Cele șase condiții interne ale rugăciunii*

1. *Tekbir*: începerea rugăciunii prin declararea „Allahu Ekber” a cărui semnificație este „Allah este Cel mai/Singurul/în permanență Măreț”. Una dintre poruncile date de primele versete coranice este: „Pe Domnul tău preamărește-L” (Muddathir 74: 3). Prin declararea supunerii „Allahu Ekber” în timpul rugăciunii, omul realizează că Allah este mai Măreț decât orice caracterizare; El este Cel mai Mare, El este Singurul Măreț, Mărețul Absolut. Când proclamă *tekbir-ul*, credinciosul care îndeplinește rugăciunea își ridică mâinile simbolic lăsând viața lumească în spatele lui. Astfel, nu-i rămâne în față decât calea care conduce la Domnul lui. Aceasta este „Calea cea dreaptă” descrisă în capitolul Al-Fatiha, capitol care este recitat în fiecare parte a rugăciunii.

2. *Qiyam*: semnifică poziția de stat în picioare, cu respect și în cunoștință de cauză, de parcă s-ar afla în fața lui Allah (Furqan 25: 64, Ali Imran 3: 191). *Qiyam* simbolizează respectul omului față de Allah. *Qiyam* are sensul de „a sta în picioare, a se ridica în picioare, a se îndrepta”. *Qiyam* constituie

prima parte a „Mărturisirii de credință”, adică *la ilahe* (Nu există altă divinitate demnă de adorare) din *la ilahe illaAllah* (Nu există altă divinitate în afară de Allah). Mai semnifică și revolta omului față de politeismul, necredința și extremismul în religie. Un om care stă în picioare (*qiyam*) în timpul rugăciunii este precum un munte care se hrănește începând cu vârful. Ploaia care hrănește muntele coboară din nori, în timp ce revelația care este „ploaia” din pământul inimilor coboară din Tronul lui Allah.

3. *Qiraat* (recitare): citirea unor părți din Coran ca și când ar dialoga cu Allah, simțind cu inima, înțelegând cu mintea și rostind cu limba. (Muzammil 73: 4). *Qiraat* reprezintă aducerea Coranului în rugăciune. Rugăciunea este corpul revelației, în timp ce revelația este spiritul rugăciunii. Rugăciunea împlinită prin recitarea Coranului este un act de adorare în care s-a insuflat viață. Ca urmare, este vie și reprezintă un izvor de viață. *Qiraat* înseamnă a citi. Iar scopul citirii este trăirea. Fără îndoială că nu se poate trăi fără a înțelege.

Sura al-Fatiha este inima recitării (*qiraat*). *Al-Fatiha* simbolizează „dialogul dintre supus și Stăpânul lui”, așa cum a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Adică *Fatiha* transformă rugăciunea într-o conversație plăcută dintre Allah și robul Lui. De aceea, Profetul

a mai spus: „Rugăciunea nu se consideră rugăciune fără *Fatiha*.” Astfel, *qiyam*-ul simbolizează munții, *qiraat*-ul simbolizează norii de ploaie care udă cu apa lor inima recitatorului.

4. *Ruku* (plecăciunea): aplecarea din poziția *qiyam* a părții de sus a trupului astfel încât să devină paralel cu pământul (Baqara 2: 43). Aplecarea în timpul rugăciunii reprezintă refuzul omului de a se apleca în fața altcuiva în afara lui Allah. Este ca și cum omul spune prin limbajul corpului că el își păstrează demnitatea și onoarea. Aplecarea (*ruku*) reprezintă supunerea colectivității, în timp ce prosternarea (*sejda*) reprezintă supunerea individuală. Pentru că este un verset care spune „Faceți plecăciunea împreună cu toți cei care fac plecăciunea”, dar nu există vreun verset care să spună „Prosternați-vă împreună cu toți cei care se prosternează.” Aplecarea este o poziție a corpului între *qiyam* și *sejda*.

Ruku și *sejda* reprezintă împreună a doua jumătate a expresiei *la ilahe illaAllah*, adică *illaAllah* - „Allah este Singurul care merită adorat”. De aceea, aplecarea (*ruku*) este aducerea de laude lui Allah prin limbajul corpului. Și de aceea, la revenirea în poziția *qiyam*, din poziția *ruku*, cel care-și face rugăciunea spune *SemiaAllahu li men hamidehu* adică „Allah îl aude pe cel care-I aduce laude”.

5. *Sejda* (prosternarea): punerea frunții (lobul frontal) - partea corpului care este cea mai determinantă în diferențierea omului de animalele - pe pământ. Această postură transmite un mesaj prin care omul nu este arogant înaintea lui Allah și este conștient de limitele personale. *Sejda* reprezintă culmea modestiei în fața lui Allah (Alaq 96: 19) și de asemenea constituie punctul cel mai înalt al respectului față de El.

Sufletul evlavios mai întâi îl face pe posesorul lui să se ridice în picioare, apoi să se aplece înaintea Creatorului său, ca la final, să se prosterneze cu umilință înaintea lui Allah. Astfel, *sejda* reprezintă umilitatea și servitudinea umană înaintea lui Allah. Să te prosternezi reprezintă să te conformezi comenzii lui Allah: „Prosternează-te și apropie-te!” (Alaq 96: 19). Să te prosternezi este o întoarcere la starea pură din pântecul mamei. De aceea, poziția prosternării seamănă cu poziția embrionului din pântecul mamei.

Fără îndoială, *sejda* este o poziție cu o valoare spirituală ridicată ce are un înțeles simbolic - oamenii se apleacă și se prosternează înaintea lui Allah Singurul și nimănui altcuiva. Printre diversele conotații importante ale prosternării, se află și o dimensiune legată de anatomia omului. Din punct de vedere anatomic, prin prosternare, omul își pune condiția umană pe pământ, înaintea lui Allah.

Pentru a înțelege mai bine ce vrem să spunem, vom da ca exemplu, un fapt care a avut loc în secolul al XX-lea. Un tren aflat în mișcare a făcut ca o piatră să lovească un muncitor drept în lobul frontal al capului. Muncitorul și-a pierdut orice abilitate de a îndeplini vreo muncă fizică și ca urmare, și-a petrecut restul vieții doar ca o ființă biologică. A pune pe pământ fruntea/lobul frontal care simbolizează umanitatea noastră, în fața lui Allah, reprezintă un semn de mulțumire în fața Domnului nostru Căruia îi datorăm existența.

6. Șederea (*qa'dah*): șederea celui care se roagă cu evlavie înainte de finalizarea rugăciunii, ca și când s-ar afla în fața Stăpânului lui. (Ali Imran 3: 191). Șederea în mod normal, simbolizează terminarea unui drum. *Qa'dah* este poziția în care rugile adresate lui Allah sunt cele mai intense. Ruga nu este numai „o minte a adorării”, ci este o minte și a rugăciunii.

Să spui *As-selamun aleykum we rahmetullah* – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra voastră – concludă rugăciunea și simbolizează sfârșitul drumului spiritual. Prin transmiterea salutului pentru toate creaturile din dreapta și stânga noastră, se arată că drumul spiritual a luat sfârșit.

Rugăciunea este o dovadă a supunerii voastre.

Pacea și bunăstarea este o răsplată a supunerii voastre.

Supunerea voastră este o dovadă a credinței voastre.

Iar prin transmiterea salutului are loc împărțirea recompensei supunerii voastre cu toate creaturile.

Unde poate fi îndeplinită rugăciunea?

Rugăciunea poate fi îndeplinită în orice loc curat de pe suprafața Pământului. Potrivit învățăturilor islamice, locul unde s-a îndeplinit rugăciunea va depune mărturie în favoarea celui care o împlinește în Ziua Judecării. De aceea, fiecare credincios trebuie să se străduie să îndeplinească rugăciunea în cât mai multe locuri.

Care este statutul moscheii în Islam?

Moscheile sunt considerate ca fiind unități ale moscheii principale din Mekka - Moscheea Haram, în mijlocul căreia se află *Kaaba*. Moscheile din orice loc de pe Pământ sunt considerate „Casele lui Allah”, pentru că adevăratul proprietar al acestora este Allah. „Moscheile sunt ale lui Allah și nu chemați pe nimeni împreună cu Allah!” (Djinn 72: 18). Nimănui nu-i este permis să închidă ușa

Casei lui Allah pentru supușii Lui. Nimănui nu-i este permis să ceară taxă pentru a intra în moschee. Pentru a intra în moschee nu trebuie să ai calitatea de membru. În cazul în care vreunul caută adăpost la o moschee, nimănui nu-i este permis să-l scoată din aceasta.

În Islam, moscheile nu sunt numai un loc de adorare, ci sunt și centre ale comunității musulmane. Funcțiile unei moschei se aseamănă cu o inimă: colectează sângele care circulă, îl purifică și îl pompează înapoi în vene. Moscheea, în mod asemănător, colectează indivizii care s-au îndepărtat de calea cea dreaptă, și purificându-le mințile cu știință și inimile cu adorare, îi trimite înapoi în mijlocul comunității.

De ce este ziua de vineri specială în Islam?

În limba arabă termenul *juma* înseamnă „adunare” și este folosit pentru „ziua de vineri.” Principala deosebire dintre vinerea islamică și sâmbăta iudaică și duminica creștină este că musulmanii nu consideră vinerea ca fiind „o zi de rugăciune a săptămânii.” O altă deosebire este aceea că Rugăciunea de Vineri are loc în această zi care a fost poruncită de Allah: „O, voi cei care credeți! Când se cheamă la Rugăciune [*As-Salat*], în ziua de vineri, grăbiți-vă la pomenirea lui Allah și lăsați

negoțul! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă [voiți să] știți” (Jumu’ a 62: 9). Această poruncă arată că în Islam nu există conceptul de „zi de rugăciune a săptămânii”, așa cum există în iudaism sau în creștinism. Rugăciunea de Vineri este o rugăciune obligatorie asemenea celorlalte rugăciuni obligatorii zilnice.

Ce este Rugăciunea de Vineri?

Îndeplinirea Rugăciunii de Vineri este o poruncă divină pentru toți musulmanii (Juma’ a 62: 9). Această rugăciune săptămânală trebuie îndeplinită în colectivitate. Rugăciunea de Vineri se realizează în locul rugăciunii de amiază. Ca urmare nu este necesar ca acela care împlinește Rugăciunea de Vineri să împlinească și rugăciunea de amiază. Diferența cea mai mare dintre cele două este că rugăciunea de amiază, obligatorie, este de patru unități, în timp ce rugăciunea de vineri, de asemenea obligatorie, este de două unități. Locul primelor două unități de rugăciune a fost dat *Khutbei* (predică), care este o bine-cunoscută platformă de educare a musulmanilor.

Ce este *Khutba* (predica)?

Termenul *Khutba* are sensul de „a se adresa, a sfătui, a vorbi.” Predica este „un ritual de adorare sub formă de educare” sau „o formă de educare obligatorie.” Este cea mai răspândită metodă de „transmitere de cunoștințe” din lume. Allah cere fiecărui musulman adult și conștient să participe la astfel de sesiuni de dobândire și aprofundare de cunoștințe, până când moare.

Predica analizează, din perspectiva coranică, aspectele cu care comunitatea musulmană se confruntă, fiind iluminate mințile gânditoare din cadrul comunității în acest sens. Astfel, *khutba* transformă moscheea într-o instituție educațională, actele de adorare în lecții și cursuri, imamii în profesori și comunitatea într-o colectivitate de studenți.

Care este perspectiva islamică cu privire la templele și lăcașurile de cult ale altor religii?

Perspectiva islamică cu privire la templele și lăcașurile de cult ale altor religii este de respect și protecție, căci Allah Preaînaltul a spus în Coran următoarele versete cu privire la lăcașurile de cult ale altor religii: „Pe aceia care au fost scoși din căminele lor pe nedrept, pentru că ei au zis:

«Domnul nostru este Allah!» Și de nu i-ar opri Allah pe oameni, pe unii prin alții, ar fi dărâmate chiliile, bisericile, templele și moscheile în care numele lui Allah este pomenit atât de mult. Allah îi ajută neîndoielnic aceluia care-L ajută pe El. Allah este Tare [și] Puternic [*Qawiyy*, 'Aziz] (Hajj 22: 40).

Ce este *ezan*-ul (chemarea la rugăciune a credincioșilor) și *iqama* (chemarea de început a rugăciunii)?

Ezan-ul este chemarea la rugăciune făcută cu glas tare cu scopul de a-i aduna pe oameni pentru rugăciune și de a-i informa pe credincioși asupra începerii timpului de rugăciune. *Ezan*-ul îndeplinește o funcție similară cu cea a unui *Sofer* (scrib) în iudaism și cu a unui clopot în creștinism. Folosirea vocii umane pentru a chema la rugăciune simbolizează originea umană a chemării și naturalețea ei. Faptul că *ezan*-ul conține fraze pline de înțeles nu urmărește doar să-l înștiințeze pe om în legătură cu timpul rugăciunilor, ci și să reamintească valorile fundamentale ale Islamului. Aceste fraze scot în evidență conexiunea inseparabilă dintre credință și faptele de adorare. *Ezan*-ul nu este simbolul autorității sau al puterii, ci este o chemare la pace și prietenie. Cuvintele și frazele *ezan*-ului au fost stabilite în timpul

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și reprezintă axul credinței islamice – *tewhid* (unicitatea):

Allah este Cel/ în permanență/ Singurul Măreț!
(de 4 ori)

Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de a fi divinizat în afara lui Allah! (de 2 ori)

Mărturisesc că Muhammed este robul și Trimisul Lui! (de 2 ori)

Haideți la rugăciune! (de 2 ori)

Haideți la izbândă! (de 2 ori)

Allah este Cel Măreț! (de 2 ori)

Nu există alt dumnezeu demn de a fi divinizat în afara lui Allah! (o dată)

Ce este Iqama?

Iqama este varianta mai concisă a *ezan*-ului și este recomandată să se rostească înaintea începerii rugăciunii obligatorii, îndeplinită fie individual, fie colectiv. Cuvintele *iqama*-ului sunt aceleași cu cele din *ezan* cu excepția unei mici adăugiri – după „Haideți la izbândă!” se adaugă „Este timpul de ridicare pentru Rugăciune!” (*Qad qametis-salah*).

Care sunt timpurile de rugăciune?

Rugăciunile se împlinesc în punctele de conexiune care leagă principalele părți ale unei zile. Datorită acestui fapt, omul este salvat de la a fi un obiect aruncat de colo până colo de marea timpului. Astfel, omul se transformă dintr-un obiect pasiv al timpului într-un subiect activ al acestuia.

1. *Fejr*. Această rugăciune este îndeplinită înainte de răsăritul Soarelui și este formată din două unități de rugăciune obligatorii, iar mesajul care-l transmite este: „Stau în fața Ta, o, Allah, înainte de răsăritul Soarelui, pentru ca zorii zilei să fie martorii credinței mele!”

2. *Zuhr*. Această rugăciune este îndeplinită imediat după ce Soarele trece de zenitul zilei și este formată din patru unități de rugăciune obligatorii, iar mesajul care-l transmite este: „Fac din zi și din cel mai mare semn al ei – Soarele– un martor al credinței mele către Tine, o, Allah! Relația mea cu Tine este prioritatea mea, o, Allah!”. Călătorii pot reduce aceasta rugăciune la două unități.

3. *Asr*. Această rugăciune este îndeplinită între amiază și seară și este formată din patru unități de rugăciune obligatorii. Călătorii pot îndeplini numai două unități. Mesajul transmis de această rugăciune este: „În ciuda celei mai intense perioade

a zilei și în ciuda oboselii mele, nu pot lipsi de la dialogul cu Tine, o, Allah!”.

4. *Maghrib*. Această rugăciune este îndeplinită după apusul Soarelui și este formată din trei unități de rugăciune obligatorii, iar mesajul care-l transmite este: „Fac din stele și din apus câte un martor al credinței mele în Tine, o, Allah!”.

5. *Ișa*. Această rugăciune este îndeplinită după ce roșeața apusului Soarelui dispare de pe cer și este formată din patru unități de rugăciune obligatorii. Călătorii pot îndeplini numai două unități de rugăciune. Mesajul care-l transmite este: „Fac din noapte un martor al credinței mele, căci noaptea nu mă poate ascunde de Tine, o, Allah!”.

Din obligativitatea rugăciunilor zilnice se subînțelege următorul mesaj: „O, supus al lui Allah! Transformă aceste timpuri importante ale zilei, în martori în favoarea ta! Fii conștient de locul și timpul în care te afli! Nu te îndepărta de Allah Care ți-a dăruit timpul și locul în care te afli în acel moment! Nu-ți amâna rugăciunile și pomenirea lui Allah din agenda ta zilnică, pentru ca nici Allah să nu te uite din agenda Lui!”

Cine trebuie să împlinească rugăciunea?

Fiecare musulman sănătos mintal care a ajuns la vârsta pubertății trebuie să împlinească

rugăciunea, pentru că o credință adevărată se bazează pe voința liberă. În mod evident, condiția fundamentală a voinței libere a unei persoane este rațiunea. Pubertatea simbolizează vârsta responsabilității. A fi sănătos mintal și a fi atins vârsta pubertății înseamnă să fii responsabil, având astfel libertatea de a alege. Aceia care aleg să creadă în mod liber sunt responsabili de împlinirea rugăciunii. Ca urmare cei care sunt responsabili de împlinirea rugăciunii, au obligația să o îndeplinească.

Pentru cine este împlinită rugăciunea?

Rugăciunea este împlinită numai pentru Allah! Împlinirea ei pentru altcineva/altceva în afara Lui se consideră cel mai mare păcat - *şirk* (politeism). Căci în Islam, singura divinitate demnă de adorare este Allah.

Rugăciunea a fost instituită de profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?

Nu profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a instituit îndeplinirea rugăciunii. În Coran se vorbește despre „rugăciunile profeților de dinainte.” Un argument

al acestui fapt îl constituie semnificația termenului *salat*, care reprezintă „rugă, servitudine”. Fără îndoială că aceia care îndeplineau rugăciunea existau încă de la începuturile omenirii. De altfel, în Coran există indicații asupra unor aspecte și poziții ale rugăciunii (*salat*), pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a arătat companionilor săi și care au fost văzute și la alți profeți de dinaintea lui.

Rugăciunea este un act de adorare care a fost poruncit și urmașilor revelațiilor anterioare (Bayyine 98: 5).

Tuturor profeților li s-a poruncit îndeplinirea rugăciunii (Anbiya 21: 73).

Profetul Ismail i-a poruncit poporului său îndeplinirea rugăciunii (Maryam 19: 55).

Îndeplinirea rugăciunii este unul dintre cele cinci legăminte făcute de Fiii lui Israel (Baqara 2: 83).

Profetului Moise i s-a poruncit împlinirea rugăciunii imediat după mărturisirea credinței monoteiste (Taha 20: 14).

Profetul Luqman și-a sfătuit fiul să împlinească rugăciunea (Luqman 31: 17).

Unul dintre cele două canoane date lui Iisus, fiul Mariei, a fost împlinirea rugăciunii (Maryam 19: 31).

Aceste informații pe care ni le transmite Coranul, le putem vedea și în unele Evanghelii. De exemplu, potrivit Evangheliei lui Marcu, în ultima lui noapte, Iisus, fiul Mariei, acompaniat de Petru, Luca și Ioan, după ce au mers o bucată de drum „s-au oprit și au împlinit rugi cu fața la pământ” (Marcu 14: 32-35). Descrierea lui Marcu prin „s-a rugat prosternându-se la pământ” nu este altceva decât rugăciunea ordonată în Coran. Această poziție este de fapt poziția de prosternare (*sejde*) a musulmanilor care constituie punctul maxim al rugăciunii lor.

Ce este *zekat-ul* (dania)?

Termenul din limba arabă *zekat* înseamnă atât „purificare”, cât și „creștere.” Dania îl purifică moral pe cel care o oferă și îi crește binecuvântarea averii sale. Nu e de mirare că în Coran sunt puse laolaltă termenii *zakat* și *barakat* în mai mult de 30 de versete. Potrivit unei aritmetici raționale, 40 minus unu fac 39, dar, potrivit unei aritmetici a credinței 40 minus unu fac 400.

Dania este plata obligatorie a unei cote de 2.5% din avere, oferită celor săraci, dacă aceasta atinge o anumită cotă în decursul unui an. Obiectivul daniei nu este numai de a împărți averea cu cei săraci, ci, de asemenea, este de a-l elibera pe

proprietarul averii de influența acesteia. Condiția de bază a daniei este de a nu aștepta vreun câștig moral sau material de la cel căruia i-a oferit-o.

Potrivit Coranului, plata daniei nu a fost obligatorie numai pentru comunitatea Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ci și pentru celelalte comunități, precum cea a Profetului Moise (Baqara 2: 83).

Ce înseamnă a da caritate (*infaq*) în Islam?

Coranul, pe lângă *zakat* (dania), menționează și *infaq-ul* (caritate) și *sadaqa-ul* (pomana). Caritatea semnifică împărțirea benevolă a oricărui fel de posesiune cu alții, numai de dragul lui Allah. Rădăcina cuvântului *nefeqa* înseamnă „a înstrăina, a consuma, a se termina.” În literatura religioasă, termenul *nefeqa* înseamnă „împărțirea unui lucru folositor cu o persoană care are nevoie, fără a aștepta nimic în schimb.” Folosirea verbului la forma tranzitivă indică faptul că acest act de adorare nu poate fi îndeplinit fără existența celeilalte părți.

Coranul consacră o amplă atenție asupra carității și încurajează credincioșii în această privință. De exemplu, în următorul verset, Coranul spune că *infaq-ul* poate duce către Paradis, în timp ce zgârcenia poate duce către Iad:

„Cât despre cel care dăruiește și are frică [de Allah]. Și crede în răsplata cea frumoasă. Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către bucurie. Cât despre cel care este zgârcit și caută să se îmbogățească. Și tăgăduiește răsplata cea frumoasă. Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către ceea ce este cel mai greu.” (Layl 92: 5-10)

Coranul prezintă *infaq*-ul (caritatea) ca un antidot pentru ipocrizie (*nifaaq*). Coranul îi învață pe credincioși să împartă atât la bine cât și la greu. Coranul arată clar diferența dintre *infaq* și *nifaaq*. De exemplu, el spune despre ipocriți: „Spune: «Dacă dăruieți de bunăvoie sau de nevoie, oricum nu se va primi niciodată de la voi, căci voi ați fost [și sunteți] un neam de nelegiuieți!»” (Tawba 9: 53)

În versetul imediat următor este explicat adevăratul obstacol în acceptarea carității făcute de către ipocriți: „Și nu împiedică să fie primite darurile lor decât faptul că ei nu au crezut în Allah și în Trimisul Său și că ei nu vin la Rugăciune [*As-Salat*] decât numai cu lene și nu dăruiesc decât obligați.” (Tawba 9: 54)

De fapt, a dărui de dragul lui Allah semnifică a primi și nu a da. Căci celor care dăruiesc de dragul lui Allah, El le-a dat acestora o oportunitate de a da și de a împărți. Împărțirea înseamnă să faci fapte bune. Îndeplinirea de fapte bune îl face pe om să se simtă bine, iar acest sentiment este prima răsplată a

celui care face bine. De aceea, nu se așteaptă la niciun schimb pentru împlinirea de fapte bune. Căci a face bine constituie ea însăși o răsplată. Însă, pe lângă acestea, Allah a subliniat prin revelație, în nenumărate rânduri, că El a pregătit o răsplată extraordinară pentru cei care fac bine. Dacă Allah dorește ca tu să faci un bine, fă-o imediat și fără ezitare, pentru că El dorește acest lucru pentru a-ți da și nu pentru a-ți lua. Când Allah i l-a cerut pe Ismail profetului Ibrahim/Avram, El nu numai că i l-a lăsat, ci i l-a dăruit și pe Isaac (Pacea fie asupra lor!).

Trebuie urmată vreo moralitate în dăruire?

Coranul ne învață atitudinea pe care trebuie s-o avem atunci când facem caritate. Dacă vom ști că această temă a fost abordată în al treilea pasaj revelat din totalitatea pasajelor revelate pe parcursul celor 23 de ani de profeție, vom înțelege cât de importantă este. În acest pasaj, Allah spune:

„Și nu dăruie, căutând să dobândești din această o sursă de venit.” sau „Nu considera un lucru mare binele pe care îl faci de dragul lui Allah.” (Muddathir 74: 6)

Următoarele versete ilustrează aspectul moral al carității:

„Aceia care dau [din] averea lor pe calea lui Allah și nu vin, după darul făcut, să se laude cu el și nici cu necăjire, aceia au răsplată de la Domnul lor și teamă pentru ei nu va fi și nici nu vor cunoaște ei mâhnirea. O vorbă cuviincioasă și de iertare este mai bună decât o milostenie după care urmează necăjirea. Iar Allah este Înstărit Îndeajuns [și] Blând [*Ghaniyy, Halim*].” (Baqara 2: 262-263)

„Frica de înfometare” reprezintă o altă problemă morală pe care revelația dorește să o rezolve prin caritate. Foametea este în sine o condiție naturală, dar cu toate acestea, frica de înfometare este o problemă morală. În timp ce un om flămând poate fi hrănit cu o bucată de pâine, omul care suferă de frica de înfometare poate că nu va putea fi hrănit de toate brutăriile din lume. Următorul verset, care este o parte a unui pasaj în legătură cu aspectul moral al carității, evidențiază în mod direct acest fapt:

„Satana vă amenință cu sărăcia și vă poruncește lucruri urâte, în vreme ce Allah vă făgăduiește iertare și har, căci Allah este Cel cu Har Nemărginit, Atoateștiutor [*Wasi', 'Alim*].” (Baqara 2: 268)

A nu face reclamă atunci când dăruiești, face, de asemenea, parte din etica carității:

„Dacă dați milosteniile mărturisit, binefaceri sunt ele, dar dacă nu le faceți cunoscute și le dați

săracilor, atunci ele vor fi încă și mai bune pentru voi și vă vor ispăși pentru o parte dintre păcatele voastre, căci Allah este Bineștiutor [*Khahir*] a ceea ce faceți voi.” (Baqara 2: 271)

Există vreo relație între a face caritate și interzicerea dobânzii?

Dobânda înseamnă a lua fără a returna ceva în schimb, în timp ce caritatea înseamnă a dărui fără a lua ceva în schimb. Dobânda înseamnă ca bogații să trăiască pe seama unor bani luați pe nedrept de la ceilalți, în schimb caritatea înseamnă ca bogații să-și împartă averile cu cei săraci.

Caritatea obligatorie pe care fiecare musulman trebuie să-o plătească se numește danie. Coranul stabilește o proporționalitate inversă între porunca daniei și interzicerea dobânzii. Căci un sistem economic care interzice dobânda nu ar putea să ajungă la o economie justă fără a considera dania obligatorie. Așa cum interzicerea dobânzii reprezintă negarea din *la ilahe* - „nu există Dumnezeu” din mărturisirea unicității, porunca daniei reprezintă afirmația *illaAllah* - „în afară de Allah” din aceeași mărturisire. De aceea, cele două nu pot exista una fără cealaltă.

Cel care nu poate face acte de caritate atunci când are o situație financiară grea, nu va putea să

facă nici atunci când are o situație financiară foarte bună. Coranul menționează interzicerea dobânzii și porunca daniei laolaltă (Rum 30: 38-39), iar mesajul aici este unul clar: atunci când intri în posesia unei averi străduiește-te să-ți mărești averea nu cantitativ, prin dobândă, ci calitativ, prin caritate și danie. Pentru că termenul din limba arabă *riba* (dobândă) care înseamnă „creștere”, duce la creșterea averii, însă îi ucide spiritul, adică o lipsește de binecuvântare (*barakat*). Averea „vie” își cară proprietarul pe spinare, în timp ce averea „moartă” este cărată pe spinare de către proprietar. Contrar dobânzii, dania face să crească binecuvântarea averii, chiar dacă aparent aceasta este în scădere.

De ce i se cere celui bogat să împartă ceea ce deține cu cel sărac?

Modul de înțelegere al conceptului de caritate se poate realiza urmărind statutul pe care l-a stabilit revelația, averii. Acest concept se bazează pe crezul în unicitatea lui Allah. Coranul dă în mod repetat un răspuns explicit la întrebarea „Cui aparține de fapt averea?” prin „Toate averile din această lume aparțin lui Allah.” Ei bine, oamenii nu au dreptul de a poseda din acea avere? Într-adevăr, oamenii au acest drept. Totuși, averea pe care o posedă oamenii, este un instrument

temporar/amanet din mâinile lor, dat de Allah, adevăratul Proprietar al ei. Pentru că oamenii au fost creați în această lume, nu pentru a poseda, ci pentru a le fi martori. Omul trebuie să-și facă din avere un martor al credinței lui. Ca urmare, averea trebuie privită precum un instrument temporar/amanet și nu precum o posesie.

În legătură cu averea, Coranul elimină două extremități. Unul dintre ele este capitalismul bazat pe conceptul de „proprietate absolută”, în timp ce a doua extremitate este „asceza financiară” care consideră orice avere omenească ca fiind un păcat. Comunismul a tratat averea nu ca o proprietate individuală, ci ca o proprietate colectivă. Din această perspectivă, atât comunismul cât și capitalismul împărtășesc aceeași părere asupra averii: nu este *un instrument temporar*, ci o *proprietate a posesorului ei*. Discuția cu privire la individualitatea sau colectivitatea averii ține de detalii și ca atare, nu schimbă fondul.

Coranul respinge de asemenea doctrina unor învățături mistice potrivit cărora viața și ceea ce este lumesc sunt considerate „păcate”, „impurități” etc. Coranul îi învață pe credincioși următoarea rugă, ce echilibrează abordarea cu privire la avere:

„Doamne, dă-ne nouă bunătate în această lume și dă-ne nouă bunătate în Lumea de Apoi!”
(Baqara 2: 201)

Ca și în cazul daniei, Coranul oferă o justificare motivată pentru toate tipurile de porunci și recomandări în ceea ce privește împărțirea averii cu ceilalți: „...pentru ca să nu se schimbe doar între cei bogați dintre voi.” (Haşr 59: 7)

Care este relația dintre danie și rugăciune?

Coranul menționează dania și rugăciunea laolaltă în zece versete, pentru că ele reprezintă cele două aripi ale supunerii față de Allah. O aripă se referă la relația om-Allah, în timp ce alta se referă la relația om-om. Rugăciunea este un act de adorare, care are loc între om și Allah. Dania, pe de altă parte, este un act de adorare față de Allah care are loc în relațiile dintre oameni. Rugăciunea reprezintă o manifestare a responsabilității omului față de Allah, în timp ce dania reprezintă o manifestare a responsabilității oamenilor față de oameni.

Cine este îndreptățit să primească dania?

Coranul listează opt grupe de oameni îndreptățiți să primească dania (Tawba 9: 60; Baqara 2: 177):

1. Săracii (*fuqara*).
2. Săracii necunoscuți care au probleme financiare însă situația lor nu este știută (*mesakin*).

3. Pentru eliberarea robilor care și-au pierdut libertatea din pricina datoriilor sau a sărăciei (*riqab*).

4. Celor care au fost însărcinați cu colectarea daniei (*amiline aleyha*).

5. Nemusulmanilor, pentru a le câștiga inimile (*al-muallafatu qulubihim*).

6. Celor ale căror datorii sunt mai mari decât posesiunile (*garimin*).

7. Pentru cheltuielile făcute pentru cauza lui Allah (*fi sebilillah*).

8. Celor fără casă, fără sprijin și călătorilor rămași pe drumuri (*ibnus-sebili*).

Din ce se poate dăruia dania și din ce nu se poate?

Dania se plătește din banii și posesiunile care au atins o anumită cotă (*nisab*). *Nisab*-ul este echivalentul a aproximativ 85 de grame de aur. De asemenea trebuie să se plătească dania și pentru rațiune, știință, statut, artă și sănătate, care sunt considerate o avere nemonetară. Dania pentru fiecare lucru trebuie plătită din tipul acestuia.

Nu se plătește dania pentru utilajele și echipamentele de producție deoarece dania are ca scop prevenirea posesorului proprietății de a dormi pe averea pe care a acumulat-o. Mesajul subînțeles care-l transmite dania este următorul: în cazul în

care averea moștenită de la părinți nu este pusă în circulație pentru binele omenirii prin mijloace permise, în 40 de ani o voi coborî la zero și o voi pune în circulație pentru a ajunge la cei care vor să înmulțească averea sau la cei ce au nevoie de ea.

Ce este postul în Islam?

Cuvântul din limba arabă *sawm* folosit pentru post înseamnă „abținere.” Postul este un act de adorare obligatoriu în luna *Ramadan* - luna în care a fost revelat pentru prima oară Coranul și semnifică abținerea de la mâncare, băutură și relații sexuale, de la răsăritul Soarelui și până la apusul lui. Prin post, omul poate să-și controleze mai bine dorințele și ego-ul și, ca urmare, să atingă un nivel mai înalt de responsabilitate a conștiinței- *taqwa* (Baqara 2: 183).

Postul înseamnă controlul de sine. Orice i se întâmplă omului, i se întâmplă din cauză că nu se poate controla. La baza păcatului stau cauze precum inabilitatea omului de a-și controla furia, ego-ul, dorințele, limba, organele și stările psihologice.

Postul în Islam semnifică îndepărtarea corpului de orice înseamnă mâncare sau plăceri lumești și îmbogățirea spiritului cu evlavie și conștiință față de Allah. Acest lucru înseamnă că

partea fizică a omului deține o prioritate secundară, prioritatea primară fiind a părții care motivează, gândește, își amintește, ia aminte, crede, produce valori și separă binele de rău.

De ce *Ramadan-ul*, care este luna de naștere a Coranului, trebuie întâmpinat și petrecut lăsând corpul flămând?

Procesul de înțelegere a semnificației revelației are loc în inimile noastre raționale și nu în corpurile noastre fizice. Astfel, drumul corect spre înțelegerea Coranului poate fi străbătut cu pașii minții și a gândirii noastre, nu cu organele fizice. De aceea, *Ramadan-ul*, în timpul căruia Coranul a fost revelat pentru prima oară profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), este o lună a adorării, ce are ca scop îmbogățirea sufletului și nu a corpului.

De ce-și petrec musulmanii luna de *Ramadan* ținând post?

Versetul următor este răspunsul cel mai bun la această întrebare:

„[Aceste zile sunt] luna Ramadan, în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept și Îndreptar

[*Al-Furqan*]. Și oricare dintre voi care este prezent în această lună, să o țină ca Post, iar cel care este bolnav ori în călătorie [să postească] un număr [egal] de alte zile. Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea și să împliniți acest număr și să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe calea cea bună. Poate că veți fi mulțumitori!" (Baqara 2: 185)

Acest verset arată clar motivul pentru care luna *Ramadan* este o lună de excepție. Revelarea Coranului a început în această lună, așa cum este subliniat și de primul verset al capitolului Al-Qadr. Așadar, Coranul „a luat naștere” în luna *Ramadan*.

Noaptea Valorii/ Măsurii (*Leyletul-Qadr*) reprezintă noaptea în care „s-a născut” Coranul, iar această noapte este una dintre noapțile lunii *Ramadan*. Coranul vorbește despre acest fapt în versetul 185 al capitolului Al-Baqara (Capitolul Vacii) și o detaliază în capitolul Al-Qadr: „Noi am pogorât [Coranul] în noaptea al-Qadr. Dar de unde să știi ce este noaptea al-Qadr?! Noaptea al-Qadr este mai bună decât o mie de luni! În timpul ei se coboară îngerii și Duhul, după voia Domnului lor, pentru orice poruncă! Ea este pace, până la ivirea zorilor!” (Qadr 97: 1-5)

Care este timpul de începere și timpul de terminare al postului?

Versetul următor stabilește începutul și sfârșitul postului:

„Mâncați și beți până când puteți să deosebiți firul alb de firul negru, la revărsatul zorilor!”
(Baqara 2: 187)

A fost postul instituit de profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)?

Următorul verset răspunde cel mai bine la această întrebare:

„O, voi cei care credeți, v-a fost prescris vouă Postul [As-Siyam], așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră. Poate că datorită acesteia voi veți fi conștienți de responsabilitățile voastre” (Baqara 2:183)

Ce fac cei care nu pot ține post?

În acest caz, „acela dintre voi care este bolnav sau în călătorie, [va posti] un număr [egal] de alte zile. Va trebui ca aceia care pot s-o facă [au posibilitate materială] să dea în compensare hrană pentru un sărman [pentru ziua nepostită]. Acela

care de bunăvoie va da și mai mult [în compensare], binele va fi pentru el. Dar să postiți este și mai bine pentru voi, dacă pricepeți!" (Baqara 2: 184)

Care sunt sărbătorile musulmanilor?

Musulmanii au două sărbători care au fost vestite de profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): Sărbătoarea de Ramadan, care se manifestă la sfârșitul lunii Ramadan și Sărbătoarea de Sacrificiu, care are loc în ultima zi a pelerinajului anual. Cele două sărbători nu se comemorează după calendarul solar, ci după cel lunar.

Cuvântului *aid* (sărbătoare) este apropiat de cuvântul *ma'ad* (Viața de Apoi). De aceea, cele două sărbători ale musulmanilor amintesc de locul sărbătorii eterne - Paradisul. Adevărata sărbătoare este să ajungi în Paradis, după ce ai trăit viața într-o continuă și necondiționată supunere la poruncile și voința Divină.

Ambele sărbători încep cu rugăciunile specifice lor, îndeplinite pentru Allah. Diferența dintre aceste rugăciuni și cele zilnice este dată de numărul mare de *tekbir*-uri care înseamnă să rostești „Allahu Ekber” a cărei semnificație este „Allah este Singurul/ Cel mai/ în permanență Măreț”. Acele preamăriri ale lui Allah arată în mod clar că

fericirea nu este independentă de Allah. Musulmanii trebuie să-și amintească de Allah și trebuie să-i mulțumească Lui pentru momentele de fericire. Căci singura sursa de fericire, sănătate și bucurie este Allah, al cărui Nume este și *As-Selam* (pace, bunăstare, fericire).

De ce *tekbir*-ul este un aspect comun al Rugăciunii de Sărbătoare și a celei de Înarmorantare?

Într-adevăr, în cele două rugăciuni se fac mai multe preamăriri (Allahu Ekber) decât în rugăciunile obligatorii. Mesajul este foarte clar: oamenii trebuie să-și aducă aminte de Allah atât la bucurie, cât și la tristețe. Numai așa vor înțelege că bucuria și necazul sunt ambele niște încercări din partea lui Allah (Yasin 53: 43). Proclamând „Allahu Ekber”, omul își fixează în minte faptul că numai Allah este Cel Măreț.

Obiectivul acestor preamăriri este de a-i învăța pe cei credincioși să se autocontroleze în momente și situații de bucurie și necaz, fericire și tristețe. Acest lucru îl va înzestra pe om cu înțelepciune. Dacă omul nu-și poate controla aceste emoții și cade sub influența fericirii sau a tristeții, atunci cu siguranță că acestea îl vor doborî. Astfel, cel care este copleșit de emoții, este predispus la

pierderea independenței spirituale și la intrarea sub sclavia dorințelor mistuitoare.

Ce este *hajj-ul* și ce este *umra*?

Hajj-ul (pelerinajul) este un act de adorare care se îndeplinește în anumite zile ale anului și care este format din îmbinarea unor simboluri divine având în centru perindarea în jurul *Kaabei*. Pelerinajul este obligatoriu pentru fiecare musulman care este apt atât fizic cât și din punct de vedere financiar.

Pelerinajul minor (benevol) se numește *umra* și înseamnă „construire și ridicare.” *Umra* este un act de adorare care este format din mai puține ritualuri decât pelerinajul și se poate îndeplini în mod voluntar în orice perioadă din timpul anului.

Atât pelerinajul cât și *umra* includ simboluri. Fiecare simbol este un indicator și fiecare indicator semnifică un adevăr. Valoarea simbolurilor este în funcție de adevărurile pe care le exprimă. În cele ce urmează putem enumera îmbinarea simbolurilor ce alcătuiesc pelerinajul și adevărurile pe care acestea le indică.

Ithram-ul este un veșmânt alb, fără cusături sau broderii, format din două piese, pe care bărbații trebuie să-l poarte în timpul pelerinajului în locul hainelor normale, cu scopul de a elimina orice semn

al statutului financiar și al clasei sociale diferite dintre oameni. Pelerinului îi sunt interzise anumite fapte pe care în mod normal le-ar putea face. De exemplu, se interzic relațiile sexuale dintre soți, discuțiile contradictorii cu alți musulmani, chiar dacă ar fi îndreptățiți s-o facă, folosirea cosmeticelor precum parfumul care înfrumusețează trupul muritor. Căci, pelerinul în această postură face o repetiție pentru scena de adunare din Ziua de Apoi. Astfel acesta și-a pus giulgiul pe el și înainte de a se prezenta în fața lui Allah pentru judecată, a ajuns în primul loc de adorare al omenirii pentru a-și trage propriul suflet la socoteală.

Ihram-ul simbolizează următoarele patru aspecte:

1. Abandonarea acestei lumi și a tuturor statuturilor lumești;
2. Giulgiul cu care este învelit orice mort;
3. Demnitatea umană și respectul;
4. Limitele divine pe care oamenii le respectă și pe care nu le depășesc.

Telbiya este un slogan divin pe care fiecare pelerin îl rostește cât de des poate începând cu punerea *ihram*-ului: *Lebbeyke Allahumme lebbeyk. Lebbeyke la șeriike leke lebbeyk. Innel hamde wen ni'amete leke wel mulk. La șeriike lek* - „Răspund chemării Tale, o, Allah! Răspund chemării Tale și mă supun poruncilor Tale, Tu nu ai partener.

Răspund chemării Tale! Toată slava și lauda numai Ție Ți se cuvin! Bunăstarea și binecuvântarea vin numai de la Tine! A Ta este Stăpânirea, Tu ești Cel fără egal și nu ai parteneri!”

Telbiya reprezintă răspunsul musulmanului la chemarea divină.

Șederea pe muntele *Arafat*: acest lucru este un ritual obligatoriu fără de care pelerinajul nu este valabil (Baqara 2: 198). Arafat este o locație în apropierea orașului Mekka. Șederea pe muntele Arafat, în a noua zi a lunii Dhul-Hijja, reprezintă poziția dreaptă a omului în fața lui Allah. Așa cum arată și etimologia cuvântului, Arafat înseamnă „cunoaștere aprofundată cuprinsă de simțuri” (*marife*). Arafat nu este o mașină de spălare spirituală a păcatelor tuturor celor care se duc acolo. Ci este un loc în care omul îl urmează pe Adam, care și-a recunoscut greșeala și s-a căit pentru ea. De asemenea este locul perfect de a-l respinge și de nu-l urma pe Satana, care a persistat asupra păcatului.

Oprirea la *Maș'ar* reprezintă petrecerea nopții la o locație specifică cunoscută sub numele de Muzdelifa, după coborârea de la muntele Arafat, cu scopul de a-L avea pe Allah martor la actele lui de adorare (Baqara 2: 198). Dacă Arafat simboliza „cunoașterea în profunzime plină de simțuri”, *maș'ar*-ul simbolizează conștiința, care semnifică distincția precisă.

Jamaraat este numele dat mai multor locații unde pelerinii aruncă simbolic pietricele în Șeitan/Diavol. De asemenea, semnifică lupta omului împotriva lui Șeitan și a dorințelor sale interioare care au intrat sub supunerea lui. Fiecare piatră pe care credinciosul o aruncă este menită să sfărâme comportamentul rău și atitudinea necuviincioasă. Sau cu fiecare aruncare „se pun” obiceiurile rele în acele pietre și se aruncă în Șeitan și se spune: „Uite! Acestea se potrivesc mai bine ție, nu mie!”

Kurban este sacrificarea anumitor animale care îndeplinesc unele condiții, cu scopul de a le împărți carnea cu cei săraci, de dragul lui Allah. Astfel, *kurban*-ul reprezintă supunerea directă și necondiționată lui Allah (Baqara 2: 196). *Kurban*-ul din timpul pelerinajului are o importanță deosebită în ceea ce privește ritualul de adorare a sacrificării animalelor. Cei care nu sunt în timpul pelerinajului la Mekka, dar sacrifică animale acasă, sunt ca și cum participă într-un fel la ritualurile pelerinajului. La fiecare eveniment trebuie să ținem seama de: „Nu vor ajunge la Allah carnea și sângele lor, ci va ajunge la El conștiința voastră de responsabilitate.” (Hajj 22: 37)

Tawaf este perindarea *Kaabei* de șapte ori, în sens contrar acelor de ceasornic. Perindarea *Kaabei* se poate explica ca „o semnătură” fizică, realizată prin corp, la sfârșitul legământului dintre Allah și

om; reprezintă participarea voluntară la corul universal de preamărire a lui Allah. Totul din Univers, de la creaturile minuscule, precum un atom și până la cele imense, precum galaxiile, se află într-o constantă perindare (*tawaf*). Electronii se învârt constant în jurul nucleului unui atom sub forma unei perindări. Dacă această perindare dintr-un atom s-ar opri, materia ar intra în fuziune și s-ar autodistrage. Sângele uman reprezintă pelerinul, în timp ce inima reprezintă *Kaaba*. Dacă sângele s-ar opri din acțiunea de perindare a „Kaabei”, atunci acel om va muri. Dacă Luna s-ar opri din acțiunea de perindare a „Kaabei” ei, lanterna nocturnă s-ar stinge. Dacă Pământul și-ar opri perindarea împrejurul Soarelui, atunci se va declanșa Apocalipsa.

Perindarea în jurul *Kaabei* este un ritual de adorare care are loc constant și fără întreruperi de cel puțin 1400 de ani, în fiecare zi și în fiecare anotimp ale anului.

Sa'y este mersul și alergatul de șapte ori între dealurile *As-Safa* și *Al-Merwa*, aflate în apropierea *Kaabei*, între care a alergat dintr-o parte în alta soția Profetului Ibrahim - Hager, împreună cu fiul ei - Ismail, în căutarea apei. Îndeplinirea acestui ritual semnifică faptul că lumea este o călătorie, iar cei care o îndeplinesc sunt călătorii ei. *Sa'y*-ul semnifică

efortul pe viață care trebuie să-l facă cineva pentru a-și îndeplini scopul existenței sale.

Cele șapte elemente ale pelerinajului sunt de fapt cele șapte coduri (legi) pe care Allah le-a stabilit pentru viața omului. Astfel, prin îndeplinirea pelerinajului, pelerinul călătorește pentru a lua acele coduri necesare traiului. Cei care merg în pelerinaj o fac în numele celor rămași acasă. Îndeplinirea pelerinajului constituie alăturarea la corul universal de preamărire a lui Allah. Îndeplinirea pelerinajului reprezintă oferirea de mulțumiri primului loc de găzduire a omului pe Pământ. Îndeplinirea pelerinajului reprezintă loialitatea pentru loc, în timp ce postul reprezintă loialitatea pentru timp.

Unul dintre scopurile îndeplinirii pelerinajului este de a nu-l face pe om să uite de capătul drumului vieții, al cărui călător este. La sfârșitul acestei călătorii, vom fi întrebați de fiecare faptă și fiecare vorbă ale noastre. Pelerinii sunt precum oamenii în așteptarea Zilei de Apoi, având faptele lor în față. De parcă pelerinul se prezintă în Ziua Judecării și își trage la socoteală propria ființă. Tocmai de aceea, putem denumi pelerinajul o repetiție la figurat a Zilei Judecării.

Umra este pelerinajul minor în care anumite ritualuri ale pelerinajului mare nu sunt îndeplinite. De exemplu, în timpul *umrei* nu este necesară vizitarea muntelui Arafat, șederea de la *Maș'ar*,

sacrificarea unui animal sau aruncarea pietrelor în Şeytan. Îndeplinirea pelerinajului se face în anumite zile ale anului, în timp de *umra* se poate îndeplini în orice perioadă din an. Unul dintre obiectivele pelerinajului este adunarea laolaltă a unei părți a comunității musulmane într-un singur loc de pe Pământ în aceeași perioadă de timp. Însă acest obiectiv nu este valabil și în cazul *umrei*, în sensul că aceasta poate fi împlinită în orice moment al anului. Un om nu poate face pelerinajul de unul singur, dar poate îndeplini *umra* în mod individual. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), așa cum a împlinit *umra* independent de *hajj*, le-a împlinit și laolaltă.

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a împlinit pelerinajul? În ce mod?

Este cunoscut faptul că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a împlinit pelerinajul în cei nouă ani de după emigrarea la Medina, spunând că va merge la pelerinaj în al zecelea an. Acel pelerinaj a fost singurul pelerinaj împlinit de profet și este cunoscut în istorie ca *Hajj-ul Wedaa* (Pelerinajul de Rămas-bun). În timp ce împlinea acel pelerinaj, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-

a spus companionilor săi: „Învățați de la mine ritualurile pelerinajului!”, pentru că pelerinajul se împlinea și în perioada pre-islamică. Însă, ritualurile fuseseră modificate, iar scopurile deviaseră de la cele inițiale. De aceea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a reinstabilit pelerinajul, care se îndepărtase foarte mult de cel original.

În timpul acestui pelerinaj, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a rostit lângă muntele Arafat, în locul moscheii Namirah de astăzi, următoarea predică. Deși a vorbit în fața a zeci de mii de musulmani prezenți, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a adresat întregii comunități, până în Ziua Judecății:

„O, oameni! Așa cum considerați această lună, această zi, acest oraș ca sacre și de neatins, tot astfel să considerați viața și proprietatea oricărui musulman.

O, oameni buni! Fiți cu frică de Allah în ceea ce privește atitudinea voastră față de femeile voastre. Comportați-vă cu ele ca și când ele ar fi amanetul pe care Allah vi l-a încredințat vouă. Este adevărat că aveți anumite drepturi asupra soțiilor voastre, dar de asemenea, și ele au anumite drepturi asupra voastră. Amintiți-vă că v-ați căsătorit cu ele cu îngăduința și permisiunea lui Allah. Dacă ele locuiesc sub acoperișul vostru atunci au dreptul să

fie tratate cu respect și să fie îngrijite. Tratați-le cu blândețe căci ele sunt tovarășele voastre în viață și sprijinitoarele voastre de nădejde. În mod similar și ele trebuie să vă respecte și să nu primească în casele voastre pe cei care vă displac.

Voi lăsa după mine un singur lucru: Cartea lui Allah, dacă o veți urma, nu vă veți rătăci de la Calea cea Dreaptă. Veți fi întrebați de mine în Ziua de Apoi. Care va fi răspunsul vostru?"

Toți au răspuns cu o singură voce: „Suntem martori că ai transmis mesajul, ți-ai îndeplinit îndatorirea și ne-ai recomandat binele!"

Auzind acest lucru, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a ridicat degetul arătător și a spus: „O, Allah! Fii martorul meu, căci am propovăduit mesajul Tău tuturor oamenilor."

Din ce motive este *Kaaba* atât de importantă și de valoroasă?

Kaaba - *qibla* este direcția spre care musulmanii se îndreptă pentru a-și îndeplini rugăciunea, oriunde s-ar afla pe Pământ (Baqara 2: 144) și simbolizează conștientizarea musulmanilor cu privire la loc și spațiu.

Potrivit Coranului, *Kaaba* este „prima casă” construită de oameni pe suprafața Pământului (Ali

Imran 3: 96). Allah și-a atribuit prima încercare a omului de ridicare a unei construcții și a numit-o *Beytullah* (Casa lui Allah). De aceea, împlinirea pelerinajului nu înseamnă doar o călătorie peste hotare, ci reprezintă călătoria la prima casă a omenirii.

Aceasta este o construcție simplă și nepretențioasă din punct de vedere arhitectural. Minunăția *Kaabei* constă însăși în modestia ei. Deosebirea *Kaabei* se înțelege mai bine atunci când este comparată cu piramidele și ziguratele construite de faraoni și Nimrod în trecut, care au pretins că edificiile lor sunt „cele mai înalte, cele mai mărețe.”

Kaaba, care a fost reconstruită pe fundațiile ei vechi de către Profetul Ibrahim și fiul lui – Ismail, ne transmite următorul mesaj: „Oricât s-ar strădui fiii lui Adam să-L adore fără de cusur pe Allah, nu vor putea reuși. De aceea, ei trebuie să-și accepte incapacitatea de-L adora pe El așa cum trebuie.”

Kaaba a fost distrusă, reconstruită și renovată din diferite motive, de mai multe ori de-a lungul istoriei. Printre cele câteva elemente care au rămas de pe vremea Profetului Ibrahim este Piatra Neagră (*Hagerul-Eswed*) care este situată în colțul *Kaabei*. Această piatră reprezintă punctul de început al perindării împrejurul *Kaabei*, atât în cazul *hajj*-ului (pelerinajului obligatoriu), cât și în cazul *umrei*

(pelerinajul benevol). Salutarea și sărutarea acestei pietre de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) semnifică sărutarea mâinii profetului Ibrahim și mulțumirea pentru munca depusă de el pentru construirea *Kaabei*.

Kaaba nu se situează pe locul cel mai înalt din Mekka, din contră a fost construită pe locul cel mai de jos, din pietre și lemne; este o construcție simplă, fără ornamente. În timp ce în trecut interiorul *Kaabei* era folosit pentru împlinirea rugăciunii, în prezent rugăciunile se împlinesc în afara ei.

Kaaba înmoaie sufletele și previne împietrirea lor. De fapt, arhitectura ei ne amintește de o inimă. Forma originală a *Kaabei* nu era precum un cub, așa cum este acum. În perioada profetului Ibrahim, fundația ei o includea pe cea curentă și peretele oval aflat în apropierea sa. Însă, în perioada anterioară revelației profetului Muhammed, peretele oval a fost lăsat în afara construcției din pricina lipsei de materiale. În cazul în care fundația actuală împreună cu peretele în formă ovală sunt văzute de sus, acestea au forma unei inimi.

Kaaba este inima Pământului, iar inima omului este *Kaaba*. Unul dintre mesajele transmise de perindarea împrejurul *Kaabei* este că fiecare persoană ar trebuie să perindeze permanent în jurul unei „*Kaabe*”, care este inima lui și a celor de lângă el, prin arătarea dragostei, respectului, griji,

milosteniei, sfătuindu-i și arătându-le cum să facă fapte bune și îndepărtându-i de faptele rele.

Kaaba reprezintă modestia oamenilor înaintea lui Allah. În cultura musulmană se admite că locul unde se află *Kaaba* este „centrul Pământului.” Se crede că hrana spirituală a întregii lumi izvorăște de aici.

Cine a fost chemat să viziteze *Kaaba*?

Întreaga umanitate este invitată să viziteze *Kaaba*:

„Este o datorie a oamenilor față de Allah [să împlinească] Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta”. (Ali Imran 2: 97)

Porunca dată Profetului Ibrahim sună astfel:

„Și cheamă-i pe oameni la Pelerinaj...” (Haj 22: 27)

În același timp chemarea la pelerinaj semnifică și chemarea la supunerea fermă și necondiționată lui Allah. Aceia care răspund cu sinceritate la chemarea Lui și se grăbesc spre El prin „*Allahumme Lebbeyk!*” (Răspund la chemarea Ta, o, Allah!) merită titlul de musulmani.

Ce este *kurban* (sacrificarea animalelor)?

Sacrificarea (*kurban*) semnifică jertfirea în numele lui Allah a anumitor animale a căror rasă se înmulțește în urma eforturilor umane, de către drept-credincioșii a căror situație materială le permite și împărțirea cărnii, celor nevoiași, în conformitate cu practica profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Este semnificativ faptul că sacrificarea trebuie făcută numai din proprietățile fizice. Mesajul transmis este clar – a opri lucrurile lumești pe care Allah le-a dăruit omului să intre între om și Domnul său.

Sacrificiul nu este pentru a folosi cele lumești pe care ți le-a dăruit Domnul tău pentru a te îndepărta de El, ci reprezintă un exercițiu de apropiere de El.

Sacrificiul constituie în fond învățătura: „O, omule! Nu te atașa atât de mult de această viață!” Aceasta indică către prima parte din dilema „A fi posesorul averii sau a aparține averii?” Căci omul nu va da nicio parte din averea sa, atunci când nu o va considera un instrument temporar sau un amanet divin, considerând-o mai degrabă o posesie. Omul nu poate fi posesorul a ceea ce nu poate dărui, ci este posesorul a ceea ce poate dărui.

Înțelepciunea sacrificiului constă în a arăta respect față de „ierarhia existenței” (*meratibul wujud*). Atunci când Coranul pomenește de sacrificiu, subliniază și faptul că animalele au fost create de Allah pentru a-i folosi omului (*teshir*). (Haj 22: 36-37)

Aceasta are următoarea semnificație: în „ierarhia existenței”, omul este superior animalelor. În societățile antice așa cum a fost și în cultura Apisă din Egiptul Antic, au avut loc multe astfel de situații în care oamenii, inversând ierarhia, au venerat animalele. Divinitatea a creat toate făpturile pentru om, iar pe om l-a creat pentru El însuși. Sacrificiul, ce îi conferă omului un statut de excepție în ierarhia existenței, reprezintă mulțumirea omului față de Allah.

Omul atrage probleme ori de câte ori aduce vreo alterare acestei „ierarhii a existenței”. La temelia tuturor rătăcirilor care conduc la ivirea de divinități false, se află nerespectarea „ierarhiei existenței”.

În concluzie, prin ritualul de sacrificare a animalelor, musulmanul, nu numai că îndeplinește o îndatorire, ci conștientizează propria valoare și statutul de excepție în comparație cu al celorlalte vietăți.

Sacrificiul (*kurban-ul*) a început cu profetul Muhammed?

Conform Coranului, istoria sacrificării are aceeași vechime ca omenirea.

„Și pentru fiecare comunitate am rânduit Noi o ofrandă.” (Haj 22: 34)

Coranul numește milosteniile oferite lui Allah de cei doi fii ai lui Adam „*kurban*” a cărui semnificație este apropierea simbolică de Allah (Maide 5: 27). Căci aceștia, atunci când au renunțat la ceea ce au produs prin munca lor pentru Allah, au urmărit să se apropie de El. În timp ce Habil i-a oferit lui Allah cea mai valoroasă dintre ele, Kabil I-a oferit cea mai lipsită de valoare posesiune a sa. Acest lucru arată că Habil Îl iubea cel mai mult pe Allah, iar Kabil își iubea cel mai mult averea. Mai mult, datorită faptului că Habil a fost conștient că tot ceea ce deține este trecător, el a posedat averea în adevăratul sens, însă Kabil din cauză că a considerat amanetul o posesie, a intrat sub controlul averii. Ca urmare, pentru că Habil era posesorul averii, a reușit să ofere, iar Kabil pentru că era sclavul acesteia, nu a reușit să ofere.

Allah a voit prin legiferarea acestui ritual să pună sfârșit tradiției de sacrificare a oamenilor, tradiție ce era practică în culturile antice. Allah transmite acest mesaj prin intermediul profetului

Ibrahim: sacrificarea se realizează prin jertfirea animalelor. Căci Allah a creat animalele în serviciul omului, iar acesta este motivul existenței acestora. În ceea ce privește omul, el nu poate fi un „*kurban*” decât atunci când își dedică viața pentru servirea lui Allah.

Toate tipurile de ritualuri de adorare ce au fost cerute în Cartea lui Allah de la oameni, se consideră, astfel, câte un sacrificiu (*kurban*). Din acest motiv, Profetul a spus că rugăciunea este un sacrificiu. (Ibn Hanbel, Musned, 14746). Nu numai rugăciunea este considerată un sacrificiu, ci și dania, postul, pelerinajul, fiecare ritual de adorare cu care ne apropiem de Allah, chiar și fiecare faptă bună care ne apropie de Allah.

În timpul Pelerinajul de Adio, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a dus în locul unde urma să sacrifice și a tăiat cu mâna lui 63 de animale. Probabil că a făcut acest lucru ca semn de mulțumire pentru fiecare an de viață pe care Allah i l-a dăruit. A mâncat din carnea sacrificiilor și a băut din ciorba preparată din carnea lor. Prin această atitudine, Profetul a respins conceptul de sacrificiu din perioada preislamică. (Maide 5: 103) Cei din perioada ignorantă, care au scos la iveală idoli falși, mai întâi au proclamat o cămilă ca fiind cămila lui Allah și mai apoi au lăsat-o pieirii, nedându-i apă și mâncare. Procedând

astfel, ei au moștenit mintea neamului lui Semud care a fost nimicit.

Care este obiectivul sacrificiului?

Obiectivul sacrificării este conștientizarea responsabilităților:

„Nu vor ajunge la Allah carnea și sângele lor, ci va ajunge la El conștientizarea voastră a responsabilități (*taqwa*).” (Haj 22: 37)

Știind că sacrificiul este un animal, cum trebuie să se înțeleagă ajungerea „*taqwa*” de la noi la Allah?

Așa cum vietățile au spirit, așa și acțiunile făcute de oameni au un „spirit”. Spiritul acțiunilor este conștiința. În situația în care carnea și sângele sacrificiilor nu ajung la Allah, „*taqwa*” care se înalță de la rob la Allah, nu este altceva decât conștiința propriu-zisă.

Ce este *Jihad-ul*?

Jihad-ul semnifică depunerea efortului maxim, fie el fizic sau psihic. Termenul *jihad* coranic nu poate fi cel de „război sfânt”. Căci acest sens nu este cel pe care l-a dat Coranul acestui termen. De altfel, în Coran paralel cu termenul *jihad* este menționat și termenul „război” (*qital*). Mai mult, în

versetul în care se permite lupta (Hajj 22: 39), ba chiar în care lupta este considerată o responsabilitate asupra drept-credincioșilor în unele situații absolut necesare, nu este folosit termenul *jihad*, ci este folosit termenul *qital*.

Jihad-ul semnifică efortul extraordinar pe care omul îl depune de dragul cauzei lui Allah. Versetul în care se dă porunca „Fă împotriva lor un *jihad* mare!” a fost revelat în perioada mekkană, în care nu a avut loc nicio luptă și în care nu s-a permis nici măcar dreptul de autoapărare la atacurile inamicilor, cu toate că viața dreptcredincioșilor era în pericol. „Nu te mai supune în fața necredincioșilor și fă *jihad* printr-o străduință (*jihad*) mare împotriva lor (cu revelația)!” (Furqan 25: 52) Este extrem de important de subliniat că în acest verset, lucrul folosit atunci când ne cere să facem *jihad*, nu este arma ci este „cuvântul”, mai precis „cuvântul divin”.

Conform Coranului, apartenența la alte religii nu reprezintă un motiv pentru legitimitatea luptei. Ba din contră, Coranul subliniază că lupta este permisă în cazul în care ești atacat sau invadat. (Baqara 2: 190; Mumtehine 60: 8-9). Dacă Allah ar fi voit ca toată lumea de pe fața pământului să fie musulmană, putea face acest lucru. „Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie

credincioși?” (Yunus 10: 99) Allah a lăsat ca oamenii să aibă libertatea de a crede sau nu. (Kehf 18: 29) Coranul în loc să-i forțeze la credință, i-a invitat la credință, prin intermediul Profeților și cărților lor. (Ali Imran 3: 110) Scopul luptei legitime nu este de a nu mai lăsa să rămână pe fața pământului niciun nemusulman. Conform Coranului, scopul luptei legitime este de a ridica presiunea de pe crez (*fitne*). (Baqara 2: 193)

De asemenea și lupta interioară, pe care o dă omul împotriva propriilor instincte și propriului ego corruptibil, este considerat tot o formă a *jihad*-ului.

Jihad-ul este echivalentul „luptei”?

Nu, nu este.

În timp ce în versetul 78 al capitolul *Hajj* (sura 22) se poruncește *jihad*-ul indiferent de timp și loc, în versetul 39 al aceluiași capitol se spune că s-a dat doar permisiunea pentru luptă.

Jihad-ul nu se poate restrânge la luptă doar datorită faptului că acest termen nu a fost folosit în versetele din perioada mekkană cu sensul de luptă, ci și datorită versetelor revelate în perioada medenită. Și ca exemplu putem da un verset: „O, Profetule! Luptă împotriva necredincioșilor și a

fățarnicilor și fii neînduplecat cu ei! Sălaşul lor va fi Gheena și ce rea soartă! (Tahrim 66: 9)

Așa cum se poate observa, în acest verset se poruncește să se facă *jihad* nu numai împotriva necredincioșilor, ci și a fățarnicilor. De altfel se știe foarte bine că în Medina, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a proclamat nicio luptă împotriva celor fățarnici. Pe lângă faptul că n-a fost vorba de luptă, Profetul a fost blamat, ba chiar a fost avertizat dur de Domnul lui din cauză că i-a băgat prea mult în seamă pe conducătorii fățarnicilor. (Tewbe 9: 84)

Ce înseamnă „a porunci cele bune în comun acceptate și a opri cele rele în comun acceptate”?

Coranul a numit binele comun acceptat - *maruf*, iar răul comun acceptat - *munker*. Acest bine și rău comun acceptate au fost astfel considerate de către omenire indiferent de timp și spațiu. Revelația nu le cere drept-credincioșilor să urmeze doar binele comun ci, în același timp, le cere să se străduiască să facă ca acesta să fie dominant în societatea în care trăiesc. De asemenea, nu le cere doar să se îndepărteze de răul comun ci, în același timp, le cere să-i ferească și pe alții de acesta. Unele dintre versetele în care se reflectă acest fapt:

„Însă dacă ei se căiesc și împlinesc Rugăciunea [*As-Salat*] și achită Dania [*Az-Zakat*], atunci ei sunt frații voștri întru religie. Iar Noi facem limpezi semnele pentru un neam care știe”. (Tewbe 9: 11)

„Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni. Voi porunciți ceea ce este drept și opriți ceea ce este nedrept și credeți în Allah. Dacă oamenii Scripturii ar fi crezut ar fi fost bine pentru ei. Printre ei sunt și credincioși, dar cei mai mulți dintre ei sunt nelegiuți”. (Ali Imran 3: 110)

„Ei cred în Allah și în Ziua de Apoi, poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este nedrept și se grăbesc la faptele bune; aceștia sunt printre cei cucernici. Și binele pe care ei îl fac nu poate fi tăgăduit, căci Allah îi știe bine pe cei cuvioși.” (Ali Imran 3: 114-115)

„Bărbații fățarnici și muierile fățarnice sunt ei unul la fel ca altul. Ei poruncesc ceea ce este oprit și opresc de la ceea ce este bun și drept și nu-și mișcă mâinile [pentru bine]. L-au uitat pe Allah și i-a uitat și El pe ei. Fățarnicii sunt ei cei ieșiți din drum.” (Tewbe 9: 67)

„Drept-credincioșii și drept-credincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, plinesc Rugăciunea [*As-Salat*], aduc Dania [*Az-Zakat*] și se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu aceștia Allah

va fi îndurător, căci Allah este Puternic [și] Înțelept [*'Aziz, Hakim*"]". (Tewbe 9: 71)

Există misionarism în Islam așa cum există în Creștinism?

Nu există. Misionarismul reprezintă organizările care au loc sub umbrela bisericii. Pentru că în Islam biserica nu există în mod instituțional, nu există nici misionarismul.

În Islam există chemarea. Între chemare și misionarism există o deosebire de fond. În Islam, oamenii sunt chemați la Allah și la crezul în El: „Și cine spune vorbe mai frumoase decât acela care cheamă la Allah, săvârșește faptă bună și zice: „Eu sunt dintre musulmani”?” (Fussilet 41: 33) Însă misionarismul cheamă la biserică. În acest sens, Pavel a spus că „biserica este salvarea”. Coranul nu consideră apartenența la comunitatea musulmană, de una singură, ca fiind o garanție pentru salvare. Ba din contră, într-un verset se menționează despre musulmanii, evreii, creștinii, cât și despre sabeenii care-l urmează pe profetul Yahya, următoarele:

„Cei care au crezut în [acest mesaj], precum și aceia dintre cei care s-au iudaizat, dintre creștinii și Sabeenii care au crezut în Allah și în Ziua de Apoi și au făcut bine, vor avea răsplata lor de la Domnul lor. Ei nu se vor îngrijora cu privire la viitor și nici

nu se vor mârni din cauza trecutului." (Baqara 2: 62)

Într-un alt verset asemănător se spune:

„Cei care cred (în acest mesaj), cei care s-au iudaizat, Sabeenii și creștinii, aceia dintre ei care vor crede în Allah și în Ziua de Apoi și vor săvârși fapte bune, nu se vor îngrijora cu privire la viitor și nici nu se vor mârni din cauza trecutului.” (Maide 5: 69)

Ce înseamnă chemarea în Islam? La cine și la ce este chemat omul?

„Și cine spune vorbe mai frumoase decât acela care cheamă la Allah, săvârșește faptă bună și zice: Eu sunt dintre musulmani?” (Fussilet 41: 33)

„Și aceia cărora le-am dat Noi deja cartea se bucură pentru ceea ce ți s-a pogorât. Însă unele cete tăgăduiesc o parte din ea. Spune: Mi s-a poruncit să-L ador pe Allah și să nu-I fac Lui asociați. Eu la El chem [oamenii] și la El este întoarcerea mea!” (Rad 13: 36)

„Doamne! Noi am auzit un vestitor chemând la credință: Credeți în Domnul vostru! Și am crezut. Doamne, iartă-ne nouă păcatele noastre, șterge faptele noastre rele și ia-ne sufletele împreună cu cei evlavioși!” (Ali Imran 3: 193)

„Pentru a face să se adeverească Adevărul și să curme neadevărul, cu toate că nelegiuții se împotriveau.” (Enfal 8: 24)

„Și dacă, după aceea, ei întorc spatele, spune: Eu v-am vestit vouă cu toată dreptatea, însă eu nu știu dacă este aproape ori este departe ceea ce vi s-a promis.” (Enbiya 21: 109)

Cum se realizează chemarea la Islam?

„Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos! Domnul tău este mai bine știutor al acelor care s-au abătut de la calea Sa și El este mai bine știutor al celor care sunt bine călăuziți.” (Nahl 16: 125)

„Și cine spune vorbe mai frumoase decât acela care cheamă la Allah, săvârșește faptă bună și zice: „Eu sunt dintre musulmani”? Nu este fapta cea bună deopotrivă cu fapta cea rea. Respinge [fapta cea rea] cu cea care este mai bună și iată-l pe acela care a fost între tine și el dușmănie ca și cum ar fi un prieten apropiat.” (Fussilet 41: 33-34)

„Și nu vă cer pentru aceasta nici o răsplată, căci răsplata mea Îi revine Domnului lumilor.” (Șuara 26: 109)

„Și nu poți tu să fii călăuzitorul celor orbi, [scoțându-i] din rătăcirea lor. Tu nu-i vei putea face

să audă decât pe aceia care cred în versetele Noastre și care sunt supuși lui Allah [musulmani].” (Neml 27: 81)

Care este statutul Evreilor și Creștinilor conform Coranului?

Coranul le dă evreilor și creștinilor un statut aparte. Acesta este un statut special pe care Coranul l-a recunoscut pentru urmașii revelațiilor anterioare pe care i-a denumit „Oamenii Cărții”.

Coranul le-a dat evreilor și creștinilor ceea ce nu le-a dat politeiștilor arabi din acele timpuri. De asemenea, Coranul afirmă că mâncarea lor (în special animalele sacrificate cu excepția porcului) și căsătoria cu femeile lor este permisă. (Maide 5: 5) Aceste privilegii arată că acest Coran a ridicat statutul de „Oameni ai Cărții” pe care l-a conferit evreilor și creștinilor, la dimensiunea juridică.

Coranul face o chemare specială pentru Evrei și Creștini?

Da. Coranul face o chemare specială evreilor și creștinilor. Această chemare nu semnifică părăsirea unei convingeri și îmbrățișarea alteia, ba din contră, Coranul le cere evreilor să urmeze învățăturile lui Moise și creștinilor să urmeze

învățăturile lui Iisus. Căci conform Coranului, atât Moise cât și Iisus sunt profeții Islamului care au chemat la monoteism și au oprit de la politeism. Chemarea Coranului reprezintă monoteismul, care de fapt este „chemarea comună” a tuturor profeților:

„Spune: O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși!”. (Ali Imran 3: 64)

Ce este *Şirk-ul* (politeismul) în Islam?

Politeismul - *şirk-ul* - este atribuirea unui aspect al divinității altui lucru sau altcuiva decât lui Allah. Din această perspectivă, politeismul înseamnă a-I face parteneri lui Allah. Bineînțeles că în Islam acest aspect contravine conceptului de bază a monoteismului și este considerat ca fiind cel mai mare păcat. Allah poate ierta orice păcat făcut de om, chiar și dacă el nu se căiește, în afară de politeism, pe care nu-l iartă decât după o căință sinceră. (Zumer 39: 53 și Nisaa 4: 48) Și asta deoarece politeismul este văzut ca fiind o trădare a dragostei lui Allah pentru omenire.

Opusul politeismului este monoteismul (*tewhid*). *Tewhid* înseamnă „atribuirea tuturor însușirilor divine lui Allah și nefacerea de parteneri Lui.” Evident, acești termeni sunt opuși și dacă unul dintre ei este prezent, celălalt nu poate fi prezent.

Islamul ne învață că adorarea unui lucru sau a unei persoane în afară de Allah este un act de politeism, chiar dacă este vorba de îngeri, un duh sfânt, un profet, un sfânt, o persoană remarcabilă, o stea sau Pământul etc. Singurul care trebuie adorat,

este Allah. Adorarea altcuiva în locul Lui este egală cu atribuirea de însușiri divine acelei persoane. În regulamentul muncii este clar menționat faptul că atât angajatorul, cât și funcția lui sunt imuabile, iar atât cel care este angajat, cât și funcția lui sunt schimbătoare, inferioare. Contrar acestui regulament, cel care-și desemnează propria divinitate înseamnă că este patronul acelei divinități. Iar cel care-și desemnează de unul singur divinitatea semnifică de fapt adorarea propriului ego. Mai simplu spus, cei care fac astfel, își divinizează propriile plăceri și dorințe (Yusuf 10: 66). De aceea, orice formă sau fel de politeism este cauzată de necunoașterea propriilor limite.

Imaginați-vă că un om, după ce-și desemnează propria divinitate, începe să o adore. Fără îndoială că acest lucru este un paradox care inevitabil va conduce către distrugerea umană și spirituală.

Așa cum este menționat mai sus, asocierea Calităților Divine ale lui Allah, altcuiva în afara Lui este un act de politeism. Ca urmare, atribuirea perfecțiunii și desăvârșirii altcuiva în afară de Allah este un act de politeism, căci numai Allah este Cel Perfect și Desăvârșit. De aceea, Coranul îi avertizează pe cei care spun despre Iisus că este fiul lui Allah:

„Voi spuneți un lucru cumplit! Aproape că cerurile se crapă de aceste [vorbe], pământul se despică și munții se prăbușesc în fărâme.” (Maryam 19: 89-90)

Politeismul (*şirk*-ul) reprezintă cătușele cu care Satana leagă libertatea spirituală a omului. Orice fel de politeism reprezintă o tentativă de a arăta zadarnică, speranța pe care Allah o are în om. Orice fel de politeism îl face pe om să devină ori sclavul altui om, ori al unui lucru, ori chiar al propriului ego.

Ce cuprinde de fapt termenul *şirk*?

Susținerea că un om sau un grup, o organizație sau o instituție este capabilă să exercite puteri divine, care sunt posedate numai de Allah Unicul, constituie un act de politeism. Coranul definește clar orice „autoritate” reală sau ireală care stabilește legi divine și/sau porunci ca fiind *Taghut*, adică „autoritate politeistă”. Pentru că Singurul Dumnezeu este Allah. Adorarea este dreptul Lui, iar obligația celorlalți este de a I se supune Lui. Tentativa de a fura această calitate a lui Allah, nu-i poate aduce hoțului ceva din condiția divină. Ba din contră, prin acest lucru își pierde de fapt umanitatea, pentru că proclamându-și caracterul divin cauzează prejudicii propriei condiții, umane.

Singurul care este apărat de astfel de prejudecii este cu siguranță Allah:

„Mărire lui Allah! El este mai presus de ceea ce ei Îi asociază.” (Hașr 59: 23)

Atribuirea de defecte și imperfecțiuni lui Allah este de asemenea politeism. Din acest tip de politeism face parte și atribuirea unor calități umane lui Allah. Iluzia că Allah are defecte arată deficiența celui care privește și nu a celui privit. Până ce acesta nu-și corectează deficiența vederii, nu va fi în stare să vadă corect. Fiecare nume magnific a lui Allah – *Esma-ul husna* – menționat în Coran reprezintă câte o pecete a Perfecțiunii Lui. Unul dintre scopurile Numelor Divine este de a le atrage oamenilor atenția asupra calităților și acțiunilor desăvârșite ale lui Allah, iar celălalt este de a-i atenționa că ei nu vor putea atinge niciodată perfecțiunea calităților și acțiunilor Lui.

Actele de adorare nu sunt luate în considerare decât atunci când sunt împlinite de dragul lui Allah. Iar când sunt împlinite de dragul altcuiva în afara Lui sunt considerate un act de politeism.

De ce este politeismul interzis în Islam?

Politeismul reprezintă ingratitudea omului față de Allah (Quraiș 106: 1-4), pentru că este o

încălcarea a drepturilor Lui de a fi Singurul demn de adorare. Toate formele de politeism au luat naștere din conceptul „divinitatea este departe de noi”. Atunci când omul crede că nu poate să ajungă la Allah decât printr-un intermediar, politeismul are câștig de cauză! Ba din contră, Allah este mai aproape de om decât propria lui venă jugulară.

Politeismul este o calomnie adusă la adresa lui Allah: „Și cine este mai nelegiuit decât acela care născocește minciună despre Allah, atunci când este chemat la Islam?” (Saff 61: 7).

Politeismul face ca faptele bune ale omului să fie în zadar: „Vi s-a revelat ție și aceluia de dinaintea ta: „De vei face asociați lui Allah, vor fi în zadar faptele tale și vei fi tu printre aceia care pierd.” (Zumar 39: 65)

Politeismul îl privează pe om de ajutorul lui Allah: „Nu pune lângă Allah un alt zeu, ca să nu rămâi condamnat fiind, de unul singur într-un colț aruncat!” (Isra 17: 22)

Politeismul înseamnă divizarea întregului și facerea lui în bucăți. Politeismul înseamnă distrugerea integrității interne a omului. Politeismul suprimă dinamismul spiritual și distruge energia internă. Evident că politeismul nu-i poate aduce Stăpânului Lumilor vreo daună în vreun fel. Dimpotrivă, politeismul îl distruge numai pe omul care comite această crimă răutăcioasă. Prin urmare,

şirk-ul este o boală schizofrenică morală, care distruge abilitatea umană de înţelegere și de menținere a echilibrului între sentimente și gânduri, suflet și corp, realitate și irealitate, inimă și minte.

Politeismul îl slăbește pe om față de cele cărora acesta le atribuie trăsături divine. De exemplu, dacă cineva crede în augurul rău al numărului 13, atunci el/ ea este posibil să aibă coșmaruri în camera 13 a unui hotel. Acesta este impactul negativ pe care politeismul poate să-l aibă asupra oamenilor. Coranul clasifică politeismul ca fiind „cea mai mare nedreptate.” (Luqman 31: 13)

Ce este nedreptatea (*Zulm*) în Islam?

În învățăturile islamice, cuvântul *zulm* (nedreptate) este folosit ca fiind antonimul cuvântului dreptate/justiție. Dreptatea este dăruirea a ceea ce merită aceluia care o merită și atât cât merită, în timp de nedreptatea este privarea omului de drepturile lui.

Nedreptatea este interzisă totalmente în Islam, sub orice formă, oricât de mică sau mare. Coranul poruncește fiecărui credincios să fie drept față de celălalt și față de societate (Nahl 16: 90). Allah mai spune în Coran: „... Nu este posibil ca Eu să fiu nedrept cu robii Mei!” (Qaf 50: 29).

În Islam, nu există niciun fel de justificare a nedreptății. Nimănui nu i se permite să nedreptățească pe altcineva, nici pentru beneficiul religiei, nici pentru beneficiul statului, nici pentru beneficiul individului, nici pentru beneficiul întregii societăți. În Coran, Allah spune: „Și Noi nu am făcut să piară cetățile decât dacă locuitorii lor au fost nedrepti.” (Qasas 28: 59). De aceea, învățații musulmani au spus: „Statul nu decade din cauza necredinței, ci a nedreptății.”

Ce este necredința în Islam? Cine este considerat ca fiind necredincios?

Termenul *kufr* (necredință) înseamnă „ascundere”, iar termenul *kafîr* înseamnă „cel care ascunde”. Cu alte cuvinte, orice formă de necredință, blasfemie sau ateism semnifică ascunderea binecuvântărilor lui Allah sub veșmântul ignoranței.

Kufr reprezintă ascunderea propriei conștiințe, deoarece aceasta insistă mereu spre facerea de fapte bune și menținerea de gânduri pozitive. Iar pentru a se face că nu aude vocea conștiinței, necredinciosul o acoperă cu un veșmânt invizibil. Aceasta este definiția *kufr*-ului (necredinței).

În textele divine, necredința este definită ca „respingerea adevărilor din Coran în care este absolut necesar să se creadă.” Pentru ca aceasta să aibă loc, este nevoie de două condiții:

1. Acest adevăr să-i fi fost transmis omului într-o manieră explicită, exactă și inteligibilă.

2. Omul trebuie să respingă și să refuze într-un mod clar crezul în ceea ce i-a fost explicat, după ce l-a auzit și l-a înțeles.

Când aceste două condiții se întâlnesc, această persoană este considerată necredincioasă și acțiunile ei/lui sunt *kufir*. Ca urmare, nu fiecare nemusulman este necredincios, însă fiecare necredincios este nemusulman.

Ce este ipocrizia și cine sunt ipocriții?

Islamul privește ipocrizia ca fiind mai degrabă o problemă a moralității credinței decât o problemă a credinței. Ipocriții sunt aceia care aparent pretind că sunt credincioși, dar în realitate ascund necredința. Pe scurt, ipocriții sunt lipsiți de moralitatea credinței; nu sunt sinceri nici în credință și nici în necredință. De obicei ipocriții invidiază credința și sinceritatea. Motivul pentru care a fost interzisă ipocrizia este de a-i încurajarea pe oameni să fie ceea ce par și să pară ceea ce sunt. Potrivit

Coranului, în Ziua de Apoi, ipocriții vor fi într-o poziție mai joasă decât necredincioșii (Nisa 4: 145).

Care este sentința în Islam pentru omucidere și crimă?

Potrivit revelației, uciderea intenționată a unui om nevinovat este egală cu uciderea întregii omeniri (Maida 5: 32). De aceea, dacă cineva ucide un om, el/ea:

1. Ucide o operă de artă a lui Allah și își va proclama divinitatea prin luarea unei vieți.

2. Violează drepturile omului prin uciderea unei părți a omenirii.

3. Prin uciderea intenționată a unui suflet nevinovat dintre semenii săi, va fi văzut ca un individ periculos pentru ceilalți oameni și ca urmare își va face o mare nedreptate.

Pe lângă faptul că Islamul acordă vieții umane valoarea cea mai însemnată, de asemenea, nu-l lasă pe om fără protecție în fața celor care atacă aceste valori. Astfel, Islamul permite ca omul să se apere atunci când viața îi este în pericol. Însă trebuie ca omul să-și cunoască limitele acestor drepturi. Chiar dacă versetul le permite musulmanilor să se lupte cu scopul de a se apăra, le cere să nu comită agresioni, căci Allah nu-i iubește pe agresori! (Baqara 2: 190) Allah nu le interzice musulmanilor

să se poarte frumos cu cei care nu au pornit o luptă împotriva credinței lor sau care nu i-au alungat de pe pământurile lor. (Mumtahana 60: 8) Din aceste motive, Islamul interzice omuciderea, cu excepția situației în care omul este nevoit să se apere și a situației de executare a pedepsei cu moartea cauzată de uciderea unui alt suflet nevinovat.

Care este pedeapsa pentru omucidere în Islam?

Există două tipuri de pedeapsă pentru uciderea oamenilor nevinovați (cu sau fără intenție):

1. Pedeapsa din Ziua de Apoi pentru încălcarea unui drept al lui Allah (Nisaa 4: 93).

2. Pedeapsa din această lume pentru încălcarea unui drept al omului.

Pedeapsa din această viață este echivalentă cu acea crimă - moartea. (Baqara 2: 178) Totuși ruda cea mai apropiată a victimei este îndemnată să-l ierte pe ucigaș (Baqara 2: 178). Dar dacă ține să fie pedepsit, nu trebuie să acționeze cu sentimentul răzbunării și să aplice o pedeapsă mai mare decât echivalentul crimei (Isra 17: 33). Căci dacă face acest lucru se consideră că a întrecut măsura stabilită de Allah.

În drepturile penale care trasează hotarele Coranului sunt implementate trei conștiințe:

1. Conștiința victimei
2. Conștiința societății
3. Conștiința vinovatului.

În timp ce alte sisteme legale iau în considerație primele două tipuri de conștiințe, Islamul este singurul sistem care include și cea de-a treia conștiință. Dar, cu siguranță, înainte ca inculpatul să aibă conștiința împăcată cu gândul că va avea de îndurat o pedeapsă bine meritată, va trebui activată conștiința acestuia.

Pedeapsa capitală reprezintă cea mai grea pedeapsă lumească dată de Islam; aceasta a fost dată pentru cel care ucide un om nevinovat. Dar pentru că pedeapsa cu moartea este un lucru ireversibil, Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a sfătuit ca aceasta să nu fie aplicată în cazurile incerte.

De ce este interzisă consumul cărnii de porc în Islam?

În Islam, consumarea cărnii de porc, este interzisă de către Coran. Un musulman nu ar trebui să consume porc în afara situației în care viața acestuia este amenințată (Maida 5: 3, Baqara: 2: 173, An'am 6: 145 și Nahl 16: 115). În timp ce motivele interzicerii majorității lucrurilor au fost explicate, versetul care interzice consumarea cărnii de porc nu

vine cu nicio explicație. Dar, înainte de toate, nu trebuie să uităm că religia noastră este o religie care înseamnă supunere totală față de poruncile lui Allah. De aceea, scopul din spatele unor lucruri interzise poate fi un test pentru a vedea supunerea noastră față de poruncile Lui. Totuși, acest lucru nu ne oprește să chibzuim asupra motivului acestei interziceri.

Islamul interzice consumarea cărnii de porc, dar nu face nimic pentru eradicarea acestei specii de pe suprafața pământului. Dimpotrivă, porcul este unul dintre animale care au fost create cu un scop anume. Primul răspuns care vine în minte la întrebarea „Care este scopul existenței porcului?” este că ei sunt niște măturători excelenți și ca atare au slujba de a curăța pământul de gunoaie.

Problemele de sănătate cu privire la acest animal au fost văzute ca motive ale interzicerii consumului acestui animal. Acest fapt, potrivit părerii unanime a oamenilor de știință musulmani și nemusulmani, reprezintă un aspect care nu trebuie ignorat. De asemenea, poate fi vorba și de o necesitate morală care constă în „transformarea omului într-o persoană precum porcul”. Așa cum bine se știe, porcii sunt considerați ca fiind animalele care n-au limite.

a) N-au limite în mâncat. Porcii sunt omnivori și mâncăcioși prin natura lor. Nu sunt

selectivi în ceea ce mănâncă. Porcii mănâncă aproape orice le trece prin cale, inclusiv fecale, alte animale și toate formele de gunoi.

b) N-au limite în reproducere. Porcii sunt printre cele mai fertile mamifere. Scroafele mature pot produce până la paisprezece purcei și pot ajunge la vârsta pubertății numai în șase luni.

c) N-au limite în împerechere. Porcii nu sunt geloși sau protectivi cu partenerele lor și ca atare se pot împerechea într-o manieră lipsită de bariere.

Așadar, mesajul moral transmis drept-credincioșilor prin interzicerea cărnii de porc este: „Cunoaște-ți limitele.”

- Să nu fii în stare să alegi vorbe înțelepte este o porcire a limbii.

- A pierde controlul asupra ta și a te lăsa condus de emoții și sentimente este o faptă grosolană (porcărie) a sentimentelor.

- Să acționezi impulsiv și să faci tot ceea ce-ți vine în minte este o porcărie a acțiunilor.

- Lipsa abilității de control asupra comportamentului este un alt tip de porcărie ce conduce la depravarea valorilor morale.

Ca urmare, un alt mesaj ar fi: „O, oameni! Nu vă pierdeți limitele morale decât dacă doriți să vă asemănați cu un porc!”

De ce interzice Islamul consumarea alcoolului și a altor substanțe care provoacă dependență?

Islamul interzice toate substanțele care provoacă beție. Coranul denumește substanțele alcoolice că sunt „... numai murdării din lucrătura lui Satanei.” (Maida 5: 90). Toate poruncile și interzicerile în Islam au ca obiectiv garantarea celor cinci necesități de bază:

1. Protejarea vieții: a fost interzisă și pedepsită vărsarea de sânge uman. (Maida 5: 32)

2. Protejarea rațiunii: au fost interzise alcoolul și toate felurile de droguri. (Maida 5: 90).

3. Protejarea religiei: au fost interzise necredința și politeismul și pedepsite în Ziua Judecării.

4. Protejarea arborelui genealogic a omului: adulterul a fost interzis și pedepsit (Nur 24: 2).

5. Protejarea averii: furtul a fost interzis și pedepsit (Maida 5: 38).

Alcoolul, narcoticele și toate derivatele lor violează stabilitatea rațiunii omului. Având în vedere că rațiunea reprezintă de asemenea și temelia crezului s-a spus că acela care este lipsit de rațiune, este lipsit de credință.

Interzicerea alcoolului și a narcoticelor este percepută, de asemenea, ca o metodă de protecție a

demnității omului. Drumul care conduce către alcoolism trece prin dependență, iar drumul care conduce către dependență trece prin utilizare. Fiecare substanță care dă dependență, inclusiv alcoolul, conduce la slăbirea voinței și a rațiunii omului. Iar ca rezultat, îl face pe om să facă lucruri nedemne de el. Nu poate fi vorba de măsuri - mici sau mari - când este vorba de cele interzise. Pentru a înțelege acest principiu islamic, este suficient să amintim următoarea regulă: totalitatea drumurilor care se sfârșesc în alcoolemie și dependența de narcotice încep cu prima picătură de alcool sau prima doză de narcotice. Ca atare, Islamul interzice consumarea acelei prime picături sau acelei prime doze.

Există de asemenea și o dimensiune morală a interzicerii alcoolului și a narcoticelor.

Omul este sclavul lucrurilor de care este dependent. Această dependență îi distruge onoarea și demnitatea. Însă el nu a fost creat să fie dependent de plăceri și vicii, ci a fost creat să-L slujească pe Creatorul său! Adevărata libertate este să poată să-și controleze dorințele și pasiunile vicioase.

O, omule! Ferește-te de alcool și narcotice și de acea dependență pe care o creează. Nici nu te îmbătata cu averea, banii sau cu reputația și poziția socială!

Care sunt criteriile pe care Islamul le are în vedere în interzicerea consumului anumitor alimente?

În Islam există două criterii cu privire la alimente:

1. Permise și interzise (*halal* și *haram*)
2. Curat și murdar (*tayyib* și *habis*)

Chestiunile legate de *halal* și *haram* sunt subiectul studiilor religioase, în timp ce *tayyib* și *habis* sunt subiectul studiilor științelor naturale, precum medicina și chimia.

Oamenii de știință musulmani nu caută să justifice aspectele permise, ci încearcă să le argumenteze pe cele interzise. Dacă nu există vreo dovadă că acel lucru este interzis, atunci este considerat ca fiind permis. Coranul este foarte strict când vine vorba de adăugirea unui lucru nou pe lista celor interzise din partea unei autorități în afară de Allah: „Cine a oprit podoaba orânduită de Allah, pe care El a făcut-o pentru robii Săi și bunătățile cele trebuincioase pentru viețuire?” (Araf 7: 32). Chestiunile interzise (*haram*) sunt certe și evidente, de aceea Coranul este de zece ori mai sensibil când este vorba de considerarea a ceea ce este permis ca fiind interzis. (An'am: 140). Coranul spune despre cei care afirmă că un lucru este interzis, în timp ce el

este permis: „Însă cei care nu cred au născocit minciuni împotriva lui Allah și cei mai mulți dintre ei nu au judecată.” (Maida 5: 103).

Așa cum am discutat mai sus, numai Allah poate declara ceea ce este permis și ceea ce este interzis (Yunus 10: 59-60). Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu toate calitățile și virtuțile sale, nu a putut să interzică ceea ce este permis nici pentru el însuși, darămite pentru ceilalți. Este cunoscută o situație în care Allah l-a muștrat pe Profet pentru că și-a interzis consumul unor alimente permise (Tahrim 66: 1).

Dacă tot Coranul insistă asupra alimentelor interzise doar o singură dată, insistă de zece ori mai mult când vine vorba de cele care inițial au fost permise, însă mai apoi au fost interzise. Acest fapt semnifică următorul lucru: dacă interzicerea unui lucru permis este importantă, modificarea unui lucru din permis în interzis este de zece ori mai importantă. Aceasta este regula de bază din Coran, căci:

„Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea” (Baqara 2: 185).

În Islam nu există practica denumită „binecuvântarea hranei”, așa cum este întâlnită în iudaism, pentru că, în Islam nu există reprezentanți ai divinității care să binecuvânteze hrana „în

numele Lui". Oricum hrana reprezintă generozitatea lui Allah asupra omenirii.

Sistemul coranic de valori consideră prioritar aspectele morale față de cele materiale. De exemplu, revelația atribuie o valoare mai mare Vieții de Apoi decât vieții lumești, spiritului mai mult decât trupului, credinței mai mult decât faptelor și intenției mai mult decât ritualurilor de adorare. Cu alte cuvinte, hranei „morale”, a sufletului i s-a dat o importanță mai mare decât hranei materiale, a trupului. Coranul consideră mai gravă hrănirea minții cu informații negative, comparativ cu nutriția corpului cu o hrană toxică și o abordează ca fiind o problemă deosebită. Numărul de versete care vorbesc despre purificarea sufletului este mult mai mare decât numărul versetelor care vorbesc despre purificarea corpului.

De ce este Coranul așa de meticulos când vine vorba de mâncare?

Energia corpului uman câștigată prin consumul de mâncăruri haram caută porțițe de ieșire tot haram. Cu alte cuvinte, energia acumulată datorită unor mâncăruri prihănite murdăresc voința, rațiunea și conștiința omului. Coeficientul de transformare a hranei permise în fapte bune nu poate fi nicidecum egal cu acela de transformare a

hranei permise în fapte bune. Dacă uneori cineva comite păcate neintenționat ar trebui să vadă dacă nu cumva mâncarea consumată de el este prihănită sau interzisă.

Hrana contribuie la formarea atitudinii și caracterului mai mult decât ne dăm seama. Cei care se hrănesc organizat vor gândi organizat. Căci organele, atunci când își îndeplinesc funcțiile, își iau energia din alimente. Ca urmare, hrana neprihănită contribuie la generarea de comportamente bune și morale. Și așa cum poluanții strică mediul, la fel și hrana prihănită duce la alterarea acțiunilor omului.

De asemenea, este posibil să fie alterat și câștigul curat (*halal*). De exemplu, strugurii sunt buni și sunt permisi, însă dacă sunt transformați în vin, ceea ce era curat devine murdar, respectiv permisul devine interzis. Următorul verset avertizează să nu se prihănească ceea ce este curat:

„Iar din roadele curmalilor și ale viței de vie luați băutura îmbătătoare și venit bun, iar întru aceasta este un semn pentru un neam [de oameni] care pricep.” (Nahl 16: 67).

Consumul de hrană curată și permisă îl face pe consumatorul ei să fie deasupra celorlalți. Așa cum învățăm din Coran, unul dintre factorii care au contribuit la ridicarea Fiilor lui Israel deasupra celorlalte națiuni din acele timpuri se datorează

consumului de hrană permisă și neprihănită (Jathiyah 45: 16).

Ce este sacrificarea în numele lui Allah în Islam?

Potrivit Coranului, orice animal care nu este sacrificat de dragul lui Allah, ci este sacrificat de dragul unor ființe sau obiecte idolatrizate de oameni, este *haram* (interzis) și ca atare carnea lui nu trebuie consumată (Baqara 2: 173). Însă dacă nu au fost sacrificate în numele idolilor, atunci carnea acestor animale se poate consuma.

Coranul recomandă invocarea Numelui lui Allah asupra animalului care urmează să fie sacrificat (Hajj 22: 36). Această instruire divină ar putea fi interpretată ca „Respectă viața, chiar și a unui animal.” Numai Allah este Cel care dă viața și numai El o poate lua. De aceea, oamenii pot lua viața numai în Numele și cu permisiunea lui Allah, căci El a fost Cel care a dăruit viața. Expresia „*bismelle*” - „În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător” - rostită asupra animalului care urmează să fie sacrificat poate fi înțeleasă ca fiind o cerere a permisiunii lui Allah pentru sacrificarea uneia dintre creaturile Sale.

În același timp, *bismelle* stabilește o conexiune între Creatorul Suprem și creație, pentru că

mâncarea este o creație, iar Creatorul este Allah. Aceia care stabilesc o relație între hrană și Sursa ei nu au nicio dificultate în a mulțumi pentru aceasta. Însă aceia care întrerup acea conexiune, uită să mulțumească pentru hrană. În același timp, rostirea acestei expresii reprezintă o mulțumire adusă lui Allah pentru hrana necesară subzistenței (Hajj 28: 34). Ca urmare, aceasta este esența sacrificării animalelor cu și în numele lui Allah.

Ce este adulterul în Islam?

Islamul definește orice relație extraconjugală ca fiind adulter. Coranul interzice orice fel de adulter și îl consideră o încălcare a limitelor moralității (Isra 17: 32). Coranul nu numai că interzice adulterul, dar îl și condamnă conform versetului: „Si nu vă apropiați de preacurvie, căci ea este o josnicie!” (Isra: 32), pentru a-i preveni pe musulmani să ajungă la situația care ar putea duce către adulter. Islamul nu numai că interzice vehement adulterul, dar implementează și norme și reguli care să reglementeze relațiile permise dintre femeie și bărbat. Interzicerea, de asemenea, stabilește ca măsură de precauție o distanță între sexele opuse cu scopul de a stopa lezarea sentimentelor.

Care este pedeapsa pentru adulter?

Orice relație extraconjugală este considerată păcat în Islam, pentru că persoana care preacurvește săvârșește un lucru pe care Allah l-a interzis, împotrivindu-se astfel poruncilor stabilite de El. Dacă adulterul este comis în public, nu numai că este un păcat, dar este considerat și o vinovăție.

Pentru a fi iertat de păcatul adulterului, omul trebuie să se căiască de acest păcat în timpul vieții (Zumer 39: 53). Însă dacă omul ajunge în fața lui Allah, în Ziua Judecății, fără să se fi căit de păcatul adulterului, rămâne la voința lui Allah; dacă El va dori îl va curăța de păcat, iertându-l, iar dacă nu va dori nu îl va curăța, pedepsindu-l. Potrivit învățăturilor islamice, focul Iadului îl va atinge pe om numai dacă acesta va avea un păcat care trebuie ispășit. Expresia „dacă Allah dorește să ierte” nu este un act ce ține exclusiv de voința lui Allah, ci iertarea divină este în funcție de faptele bune sau rele pe care omul le-a acumulat în viața lumească (Qaria 101: 6-9).

Pedepsirea celui pentru care comiterea adulterului s-a transformat într-un oprobriu public este stabilită de versetul coranic: „Pe cea care preacurvește și pe cel care preacurvește biciuți-i pe fiecare cu câte o sută de lovituri.” (Nur 24: 2)

Însă pentru a se putea aplica această pedeapsă trebuie să se îndeplinească condiția ca patru martori să depună mărturie precum că au văzut acțiunea de comitere a adulterului într-un mod clar și sigur. (Nur 24: 13) Așa cum Coranul stabilește o pedeapsă pentru relațiile sexuale ilegale, stabilește și o pedeapsă pentru calomnierea cu adulterul a unei persoane nevinovate (Nur 24: 4).

Ce spune Coranul despre homosexualitate?

Coranul consideră homosexualitatea „o depășire a limitelor” și „o lipsă de cumpătare” și o categorisește ca fiind un fel de adulter (Neml 27: 54). Limitele încălcate și normele violate sunt naturaletea și firea omului, pentru că obiectivul dorinței sexuale cu care Allah i-a înzestrat pe oameni este de a asigura perpetuarea și continuarea speciei umane. În mod evident, homosexualitatea contravine acestui scop și contravine, de asemenea, naturaletii umane. Contrazicerea naturaletii și firii lucrurilor este considerată o depășire a limitelor (*fahişa*). Ca orice altceva care contrazice naturaletea și scopul creației, relațiile homosexuale sunt considerate ca fiind anormale și prin urmare sunt *haram* (interzise).

Care este punctul de vedere islamic cu privire la calomnie?

Calomnia este să pretinzi că un individ a făcut un rău sau un păcat în timp ce acesta este nevinovat. Calomnia periclitează demnitatea, onoarea și respectul individului. Totuși calomnia nu este doar un atac asupra persoanei în cauză, ba din contră, este și un atac asupra colectivității care conduce la descreșterea coeficientului de siguranță în societate. Coranul consideră acest atac atât un păcat cât și o crimă care trebuie pedepsite (Nur 24: 4). Iar în ceea ce privește pedeapsa celui care calomniază, acesta va fi lipsit de Mila lui Allah în Ziua Judecării (Nur 24: 23).

Care este verdictul pentru bârfă?

Bârfa este să vorbești pe la spate despre o persoană ceea ce nu poți să-i spui în față.

Coranul interzice în mod expres bârfa, poruncind musulmanilor: „Nu vă iscodiți și nu vă ponegriți unii pe alții! Oare voiește vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort?” (Hujurat 49: 12).

Cu alte cuvinte, bârfa este considerată „un canibalism moral”. Mâncarea cărnii unui om mort sau a unui cadavru putrezit îi va face rău numai

consumatorului, nu și celui care este consumat. Prin urmare, bârfa îi aduce daune doar bârfitorului, nu și celui despre care se bârfește. Bârfa afectează negativ două dimensiuni:

1. Deteriorează relația dintre om și om; distruge relațiile dintre oameni și subminează încrederea care constituie temelia relațiilor.

2. Deteriorează relația dintre Allah și om; bârfa are loc numai atunci când cel despre care se bârfește nu este prezent, însă chiar dacă acel om nu poate auzi ceea ce se vorbește despre el, Allah este Cel Care Știe și Aude Totul.

De ce interzice Islamul dobânda (*riba*)?

Dobânda este câștigul obținut din bani fără ca ei să fie munciți. Islamul interzice dobânda și poruncește să fie plătită dania (*zekat*).

Dobânda este luarea fără a da ceva în schimb, în timp ce dania este dăruirea fără a lua ceva în schimb. Dobânda deteriorează situația financiară a creditorului și o consolidează pe cea a celor bogați, în timp ce dania le îmbunătățește situația financiară a săracilor. Dobânda reprezintă exploatarea muncii unui individ, în timp ce dania (*zekatul*) reprezintă împărțirea unei bucăți de pâine cu ceilalți. Dobânda crește cantitatea proprietății, dar îi distruge calitatea. „Răsplata” dobânzii este

pedeapsa din Ziua Judecății, în timp răsplata daniei este recompensa din Ziua de Apoi (Rum 30: 39).

Dobânda a fost interzisă pentru a încuraja creativitatea, munca și producția și pentru a stopa exploatarea muncii și a unor câștiguri nedrepte.

Coranul folosește doar în cazul descrierii interzicerii dobânzii un limbaj atât de sever considerând-o un „război declanșat față de Allah și Profetul Său” (Baqara 2: 279)

De ce definește Coranul dobânda ca fiind „un război împotriva lui Allah”?

În limbajul coranic, tot ceea ce omul posedă, se consideră ca fiind proprietatea lui Allah. De exemplu, Coranul consideră Kaaba, locul binecuvântat încredințat oamenilor, ca fiind „Casa lui Allah” (*beytullah*), pământul încredințat oamenilor ca fiind „Pământul lui Allah” (*ardullah*), cămila care a fost încredințată unui grup de oameni din trecut, ca fiind „Cămila lui Allah” (*naqatallah*).

Același limbaj califică orice violare a drepturilor umane ca fiind o violare a drepturilor lui Allah. De aceea, Coranul consideră dobânda, care este un atac împotriva muncii membrilor societății, ca fiind o declarație de război împotriva lui Allah.

Dobânda pentru banii împrumutați este considerată o violare a drepturilor umanității pentru că orice proces sau operațiune bazată pe interes determină exploatarea și subminează munca. Mai mult, dobânda devalorizează munca onestă a oamenilor în ochii celorlalți și mărește statutul banilor. Ca urmare, preocuparea de a dobândi câștig va trece în fața milei și a compasiunii. Într-o astfel de situație, dorința de a strânge cât mai multă avere trece în fața muncii și a producției, ceea ce constituie o pierdere colectivă a umanității.

Interzicerea dobânzii are ca scop stoparea dorințelor oamenilor „de a colecta cât mai mult”. Coranul ne prezintă în ce loc crunt din Iad va fi condus omul din cauza dorinței de înmulțire a averii, prin următoarele versete atât de relevante:

„Vă abate goana după înmulțire. Până când veți vizita mormintele. Nu! Voi veți ști curând! Și încă o dată: Nu! Voi veți ști curând! Nu! Dacă ați ști cu siguranță! Voi veți vedea Iadul! Încă o dată: Îl veți vedea, cu siguranță! Apoi veți fi întrebați, în Ziua aceea, despre plăceri!” (Tekkasur 102: 1-8).

De ce interzice Islamul jocurile de noroc și pariurile?

Jocul de noroc este unul dintre viciile interzise în mod categoric de Islam (Baqara 2: 219). Termenul arab pentru pariuri - *meysir* - înseamnă „un câștig ușor”.

Jocurile de noroc au fost interzise din aceleași motive pentru care a fost interzisă și dobânda. Jocurile de noroc reprezintă lipsă de respect față de munca omului. Asemenea dobânzii, și jocurile de noroc sunt considerate un atac la adresa societății din partea unor membri ai ei, pentru că aceștia cauzează decăderea morală și corupția acesteia. Jocurile de noroc constituie sursa numeroaselor probleme din societate, precum: destrămarea familiilor, sclavia nevăzută, dependența și chiar crima. Orice fel de joc de noroc reprezintă o insultă la adresa muncii și a celor care muncesc. Din acest motiv, jocul de noroc poate fi considerat o amenințare morală la adresa celor care muncesc și apreciază munca.

Se practică spovedania în Islam?

Conceptul de spovedanie practicat în Creștinism nu există în Islam. În Islam, nu există nici preoți și nici biserici care să supravegheze sau să administreze aceste procedee. În consecință, nu există procedura de „confesiune” în fața altei persoane, pentru că în Islam nu există vreun mijloc

sau mijlocitor care să intermedieze între om și Creatorul său. Nicio biserică, niciun preot și niciun cleric nu este calificat să ierte păcatele oamenilor, căci numai Allah, Creatorul lor, are dreptul să facă acest lucru.

Singurul mod prin care cineva poate fi iertat în Islam, este căința sinceră adresată direct lui Allah.

Ce este căința (*teube*) și ce este cererea iertării (*istigfar*) și cum se îndeplinesc?

Căința (*teube*) înseamnă „întoarcere” și semnifică întoarcerea conștiinței umane pe drumul cel drept după devierea acestuia. *Istigfar* poate fi tradus ca fiind „cererea de iertare de la Allah în așa fel încât păcatul să nu mai fie considerat.”

Teube și *istigfar* reprezintă o apropiere de Allah formată din două nivele. *Teube* - „renunțarea la greșeli” - reprezintă primul nivel, în timp ce *istigfar* - „găsirea binelui” - reprezintă al doilea nivel.

Pe scurt, învățămintele islamice cu privire la păcate sunt următoarele: niciun păcat nu poate fi prea mare pentru a nu obține Iertarea lui Allah. Ca atare, nimeni nu trebuie să se gândească că a comis un păcat care nu poate fi cuprins de Îndurarea lui Allah. Există două lucruri, care sunt mult mai mari decât păcatul propriu-zis:

1. Să fie inconștient și nepăsător în ceea ce privește păcatele.

2. Să creadă că acel păcat este de neiertat.

Să fii inconștient și nepăsător de păcate este cel mai mare păcat. Să crezi că un păcat anume nu poate fi iertat de Allah este egal cu pierderea speranței în Allah. Potrivit spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Îndurarea și Mila lui Allah asupra oamenilor este mult mai mare decât îndurarea și mila unei mame pentru copilul ei nou-născut.

Versetul coranic prezintă foarte frumos îndurarea lui Allah: „Spune: «O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința îndurării lui Allah!» Allah iartă toate păcatele. El este Iertător, Îndurător [Al-Ghafur, Ar-Rahim].” (Zumer 39: 53)

Condiția iertării păcatului este sinceritatea. Intenția și hotărârea de a nu se mai întoarce la săvârșirea aceluia păcat constituie temelia iertării aceluia păcat.

Cine iartă păcatele conform Islamului?

În Islam nu există nicio autoritate sau cler care ar putea să ierte păcatele oamenilor. Islamul ne

învață că numai Allah Cel Iertător iartă păcatele. Niciun musulman, inclusiv Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu este autorizat să-l ispășească de păcate pe un alt musulman. Coranul îi poruncește Profetului direct și, prin urmare, celorlalți musulmani: „... cere iertare pentru păcatele tale și pentru drept-credincioși și drept-credincioase!” (Muhammed 47: 19).

Profetul Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a putut să ierte păcatele acelor care i-au urmat drumul, însă el a putut să se roage la Allah pentru iertarea păcatelor lor (Ali Imran 31: 159). În cazul în care persoana pentru care Profetul s-a rugat, nu merită iertarea, acesta nu va fi iertat (Tawba 9: 84).

De aceea, Islamul ne învață că numai Allah ne poate ierta păcatele. În consecință, fiecare musulman și musulmană trebuie să-și recunoască propriile greșeli în fața lui Allah și să știe că numai El este Cel care le poate ierta păcatele. Căci Allah este Singurul Care nu profită de păcatele supușilor Lui; orice altă autoritate ar putea să exploateze și să profite de pe urma acestor confesiuni ale oamenilor.

Sunt păcatele omului iertate dacă acesta crede în profeția lui Muhammed?

Nu. Acest crez îl întâlnim în creștinism, nu și în Islam. Crezul în profeția lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este doar unul din principiile credinței islamice. Mai mult, să fii musulman nu înseamnă doar să crezi, deoarece crezul reprezintă doar o jumătate a religiei, ci și să îndeplinești fapte bune, care sunt cealaltă jumătate a ei. Coranul susține în zeci de versete că acela care „crede și îndeplinește fapte bune” este pe drumul salvării.

Este adevărat că toată lumea, inclusiv profeții, vor fi trași la răspundere pentru faptele lor?

Da, este adevărat. În Ziua Judecății, toată lumea va fi trasă la răspundere și considerată responsabilă pentru faptele comise, vorbele spuse și intențiile din această viață. Acest fapt este evident într-un verset din Coran:

„Îi vom întreba Noi pe cei cărora li s-a trimis, dar îi vom întreba Noi și pe cei trimiși!” (Araf 7: 6).

FAMILIA ȘI VIAȚA SOCIALĂ

Care este statutul femeii în Islam?

Percepția coranică nu este centrată pe sexul omului, ci este centrată pe calitatea lui umană. Atât bărbatul cât și femeia sunt considerați ca fiind elemente esențiale ale existenței ființei umane, așa cum se menționează și în versetul:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o muiere și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Atoateștiutor [și] Bineștiutor [‘Alim, Khabir].” (Hurujaat 49: 13).

A fi femeie sau bărbat nu constituie un privilegiu sau o supremație a unuia asupra celuilalt. Coranul subliniază că atât unul cât și celălalt au aceleași oportunități pe drumul salvării eterne:

„Musulmanilor și musulmancelor, drept-credincioșilor și drept-credincioaselor, celor supuși și celor supuse, celor iubitori de adevăr și celor iubitoare de adevăr, celor statornici și celor statornice, celor smeriți și celor smerite, celor ce dau milostenii și acelora [dintre femei] care dau milostenii, celor care postesc și acelora [dintre

femei] care postesc, celor care își păzesc castitatea lor și acelora [dintre femei] care și-o păzesc, celor care-L pomenesc pe Allah mereu și acelora [dintre femei] care-L pomenesc, Allah le-a pregătit iertare și răsplată mare.” (Ahzab 33: 35)

„Domnul lor le-a răspuns: «Eu nu las să se piardă nici o faptă plinită de vreunul dintre voi, bărbat sau muiere, deopotrivă unul cu altul!»” (Ali Imran: 3: 195)

Mai mult, în Coran, femeia și bărbatul nu au fost abordați bazându-se pe conceptul de „egalitate între sexe”, ci aceștia au fost considerați perechi (soți). Ambii, în mod reciproc, au atât responsabilități cât și drepturi.

„Ele au drepturi egale cu obligațiile lor, după cuviință.” (Baqara 2: 228)

Permite Islamul lovirea soției?

Acest aspect, destul de răspândit cu privire la Islam, este înțeles greșit. Singurul verset care tratează acest aspect este versul 34 al Surei An-Nisaa:

„Bărbații sunt ocrotitori ai muiierilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor. Iar cele evlavioase [dintre femei] sunt ascultătoare și păzitoare [ale celor care trebuiesc păzite] în absența

[soților lor], pe care și Allah le păzește. Pe acelea de a căror neascultare vă temeți, povățuiți-le, părăsiți-le în paturi și loviți-le. Dar dacă ele [revin și] ascultă de voi, atunci nu mai căutați pricină împotriva lor. Allah este Cel mai Înalt, Măreț [‘Aliyy, Kabir].” (Nisaa 4: 34)

Fedribu-hunne, tradus mai sus cu „loviți-le”, derivă din rădăcina verbului *darabe*. Verbul *daraba* înseamnă „a se îndepărta, a se feri, a separa sau a evita pe cineva” dar se folosește și cu înțelesul de „a lovi”. În Coran acest termen s-a folosit cu șase înțelesuri: a da exemplu, a călători (*daraba fil-ard*), a lovi stâncă, a sigila, a împinge, a condamna. Verbul *darabe* se poate folosi și pentru a separa două lucruri unul de celălalt, așa cum apare în exemplul *darabed-dehru beynena*.

Coranul descrie mai multe situații de lovire sau bătaie a unei ființe, dar nu folosește verbul *darabe*. De exemplu, pentru „lovirea feței” (Dhariyat 51: 29) verbul folosit este *sakket*, „lovirea cu pumnul” (Qasas 28: 15) - *wekezehu*, „scuturarea crengilor” (Ta-ha 20: 18) - *we ehuşşu* sau „a lua capul cuiva” (Haqqa 69: 46) - se folosește verbul *qataa*. Verbul *darabe* (lovește!) la imperativ este folosit pentru a denota acțiunile îngerilor în versetele din surele Anfal: 50 și Muhammed: 27 și nu acțiunile unor ființe umane. Este important de menționat faptul că înțelesul versetului de mai sus

(Nisaa: 34) nu se referă la statul dintre femeie și bărbat, ci se referă exclusiv la relațiile dintre soț și soție ce au fost uniți prin căsnicie.

Potrivit lui At-Tabari, acest verset a fost revelat în urma unui incident în care Habibah, fiica lui Zaid, a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), după ce soțul acesteia a pălmuit-o. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut Habibei să-l pălmuiască și ea la rândul ei pe soț, cu aceeași severitate cu care a fost lovită. Dar în acel moment a fost revelat versetul menționat, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Eu am dorit un lucru, dar Allah voiește altceva - și ceea ce dorește Allah este mai bine.” Ne atrage aici atenția, faptul că Profetul a apreciat ca soția să-și lovească soțul cu aceeași forță cu care a fost lovită, dar Allah nu a aprobat acest lucru.

Dacă totuși cineva dorește să interpreteze verbul *darabe*, care are o multitudine de înțelesuri cu „a lovi”, acesta trebuie să ia în considerare următoarele aspecte. Acțiunea de lovire are loc în cadrul familiei, între soț și soție și nu între o femeie și un bărbat oarecare. Coranul ghidează cele două părți menționate în verset către un comportament mai uman, diferit față de cel oferit de societatea timpului în care a fost pogorâtă revelația divină.

Se poate înțelege și din circumstanțele care au condus la revelarea versetului, că acesta se adresează și le recomandă soluții mai umane acelor soți care consideră lovirea soției ca fiind primul lucru care trebuie făcut atunci când apar unele neînțelegeri în căsnicie. Una dintre soluțiile recomandate este de „părăsire a soției în paturile lor”. Totuși, această soluție este considerată ca fiind o pedeapsă numai în cazul poligamiei, în caz contrar va fi o pedeapsă și pentru soț. Ca urmare, scopul recomandărilor din verset este de a preveni lovirea soției, în special în triburile arabe din acea perioadă, în care răspunsul inițial oferit unei soții neascultătoare era lovirea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu a aprobat niciodată acest lucru și nici nu a recurs vreodată la această măsură. În acest sens, el a spus: „Cum vă este rușine ca ziua să vă loviți soția precum loviți un sclav și apoi când vine noaptea, să fiți împreună?” (Al-Bukhari, Nikah: 93). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a detestat și a interzis total lovirea femeii (Abu Davut, Nisai, Ibn Majah, Ahmed ibn Hanbal).

Se știe faptul că Profetul era foarte aproape de a divorța, dar el nici măcar nu s-a gândit să-și lovească vreodată vreo soție. În această situație, Allah l-a sfătuit să divorțeze de ele într-o manieră

dreaptă (Ahzab 33: 28-32), dar nu i-a spus să le lovească vreodată.

Dacă punem versetul din sura Nisaa: 34 în lumina conduitei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), atunci trebuie să interpretăm înțelesul versului *darabe* ca fiind „a separa” și nu „a lovi”. În concluzie, Coranul îi sfătuiește pe soți să se distanțeze de soțiile lor în cazul în care acestea sunt neloiale, au o conduită imorală sau se manifestă cu un comportament intolerabil.

Care este natura relațiilor dintre bărbat și femeie?

Potrivit Coranului, relațiile dintre femei și bărbați nu sunt centrate pe gen și sex, ci pe personalitate și umanitate. Coranul consideră rudele de gradul întâi ca fiind membri ai aceleiași familii și interzice căsătoria dintre ele:

„Vă sunt oprite [pentru căsătorie] mamele voastre, fiicele voastre, surorile voastre, mătușile voastre după tată, mătușile voastre după mamă, fiicele fratelui, fiicele surorii, doicile voastre care v-au alăptat, surorile voastre după doică, mamele nevestelor voastre, fiicele vitrege de la muierile voastre, la care ați intrat- dar dacă nu ați intrat încă la ele, atunci nu este păcat pentru voi - nevestele

fiilor voștri din mădularele voastre, precum și două surori deodată...” (Nisaa 4: 23).

Islamul nu interzice căsătoria dintre o femeie și un bărbat care sunt potriviți și disponibili unul pentru celălalt. De asemenea, Islamul ia unele măsuri de precauție pentru a preveni otrăvirea dorințelor și a pasiunilor seducătoare. În acest sens, impune o distanță rezonabilă între cele două sexe pentru a menține respectul reciproc. Măsurile cele mai importante care au fost luate pentru a preveni depășirea limitelor permise a relațiile dintre cele două sexe, sunt:

1. Porunca de a nu se apropia de adulter (Isra 17: 32). Astfel se creează o zonă tampon între om, ca individ, și adulter.

2. Porunca de a-și apleca privirile (Nur 24: 30-31). Astfel se interzice atât femeilor cât și bărbaților să privească cu dorință unul la celălalt, pentru că ieșirea de sub control aprivirilor ar putea conduce la ieșirea de sub control a relațiilor dintre cei doi.

3. Porunca acoperirii femeii (*hijab*) – veșmântul prin care femeia musulmană este acoperită din cap până în picioare, cu excepția feței și a mâinilor. Această poruncă implică ambele genuri, însă se adresează femeii în mod special (Nur 24: 31, Ahzab 33: 59).

De ce femeile musulmane își acoperă întreg trupul?

Versetul coranic care abordează *hijab*-ul este următorul:

„Și spune drept-credincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoaarea lor, să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor, sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a muierilor lor, sau a acelorora pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căiți-vă cu toții, o, voi drept-credincioșilor, față de Allah, pentru ca voi să izbândiți!” (Nur 24: 31)

Părțile corpului care ar putea să se vadă conform versetului sunt fața, mâinile și picioarele. În ceea ce privește femeile care-și acoperă și aceste părți, ele nu o fac datorită poruncii versetului, ci datorită tradițiilor și normelor lor culturale.

Frumusețea feminină este privită în Islam ca fiind personală și ca atare trebuie să rămână privată,

neexpusă în public. Cele două motive principale pentru acest lucru sunt:

1. Prevenirea abuzării femeilor, prin punerea personalității ei înaintea feminității.

2. Implicarea femeilor excluse din viața publică din cauza presiunilor tradiționale și culturale predominante în societate.

Practica contradictorie (aceea de încurajare a expunerii frumuseților femeiești) va transforma o relație bazată pe personalitate, într-o relație bazată pe atracție. Scopul *hijab-ului* este de a proteja moralitatea femeii, a bărbatului și a societății:

1. Femeia. Nu-și va expune părțile private ale feminității ei (menționate mai sus) în public.

2. Bărbatul. Nu va interacționa cu sexul opus într-o manieră cu orientare sexuală și exploatare.

3. Societatea. Relațiile dintre femei și bărbați se vor baza pe respect și fundament sănătos.

Substantivul *khimar* (pl. *khumur*) semnifică vălul. Din rădăcina acestui substantiv se formează, de asemenea, și alte cuvinte cum ar fi *khamr*, care este folosit pentru a descrie ceva care intoxică și are înțelesul de „a ascunde, a acoperi și aceluși ceva care tulbură intelectul.” Înțelesul comun dintre *khimar* și *khamr* este acela că ambele indică spre cap. Și *kufr* înseamnă de asemenea „a acoperi, a ascunde ceva”, dar pentru că derivă din rădăcini diferite, acest cuvânt nu indică spre cap, ci spre inimă.

Khimarul (vălul care acoperă capul) este un port tradițional folosit de femeile libere din triburile arabe atât înainte, cât și după convertirea lor la Islam. În timpurile preislamice, acesta era un accesoriu cu niște broderii, care era lăsat liber din cap și peste partea din spate a femeii. Numai că acest accesoriu nu acoperea partea pieptului sau a decolteului. Ca urmare prin expresia „...și să-și coboare vălurile peste piepturile lor!” din verset, li s-a cerut femeilor să-și prelungească acoperirea cu vălul, astfel încât acesta să acopere atât gâtul cât și pieptul.

Care este statul familiei în Islam?

Islamul consideră următoarele trei elemente ca fiind esențiale în vederea stabilirii bunăstării în întreaga societate:

1. Edificarea personalității
2. Edificarea familiei
3. Edificarea societății

Etimologia cuvântului „familie” este aceea a unui element format din mai multe fragmente care nu poate rămâne în picioare dacă una dintre piese este îndepărtată. Conform revelației, geometria cuvântului „familie” nu constă în alinierea a două linii paralele (I I), ci a două linii care se sprijină una pe cealaltă (I_I). Familia este precum un uter în

care personalitatea se hrănește și formează blocurile necesare structurii societății.

Potrivit Coranului, femeia și bărbatul sunt două jumătăți care sunt incomplete una în lipsa celeilalte. Aceste două părți constituie un întreg numai atunci când sunt împreună. Cele două părți nu se pot substitui una pe cealaltă. Coranul folosește termenul *zewj* (pereche sau soț) atât pentru femeie cât și pentru bărbat, care constituie elementele fundamentale ale unei familii. Asemenea unei perechi de pantofi, ei sunt pereche, dar nu sunt egali. Purtarea pantofilor invers este dăunătoare atât pentru picior, cât și pentru pantof.

Coranul le cere bărbaților și femeilor să fie responsabili cu privire la atitudinile lor:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este Veghetor peste voi [Raqib]!” (Nisaa 4: 1)

În versetul în care se subliniază faptul că o femeie și un bărbat nu sunt opuși unul altuia (*azdad*), ci sunt o pereche (*azwaj*), se răspunde la întrebarea „de ce oamenii au fost creați în două sexe diferite prin „...pentru ca voi să trăiți în liniște

împreună cu ele”. Acest scop nu poate fi realizat decât prin „iubire și îndurare”: „Și printre semnele Lui [este acela] că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam [de oameni] care chibzuiesc.” (Rum 30: 21).

Coranul îl însărcinează pe liderul familiei cu responsabilitatea de a depune mereu eforturi în vederea prevenirii membrilor acesteia de a intra pe un drum al cărui sfârșit este Iadul:

„O, voi cei care credeți! Păziți-vă pe voi înșivă și familiile voastre de un Foc ale cărui vreascuri sunt oamenii și pietrele ...” (Tahrim 66: 6).

Două familii sunt menționate în Coran ca fiind exemple pentru omenire – familia lui Ibrahim și familia lui Imran: „Allah i-a ales pe Adam, pe Noe, familia lui Avraam și familia lui Imran peste toate lumile [din vremea lor].” (Ali Imran 3: 33).

1. Familia lui Ibrahim: Familia este formată din Ibrahim, soțiile lui – Hager și Sarah, copiii lui – Isaac, Ismail și nepotul lui – Lut. Toți acești oameni sunt considerați niște exemple a căror credință a fost testată și care au trecut cu succes de acest test (Saffat 37: 83-115; 100-105).

2. A doua familie este cea a lui Imran, formată din el, soția lui – Hannah, fiica lor – Meryem (Maria) și fiul ei – Isa (Iisus). De asemenea,

în acest exemplu sunt incluși și Zekeriya, soția acestuia – Elizabet și fiul lor – Yahya (Ali Imran 3: 35-55).

Coranul îi consideră pe toți credincioșii ca făcând parte dintr-o familie mare. Ba mai mult, consideră întreaga omenire ca fiind o familie mare și li se adresează prin „O, fiii lui Adam!” Prin acest fapt se urmărește prevenirea oamenilor de a deveni sclavii altor oameni și de asemenea se urmărește să-i înfrățească pe oameni pe terenul comun al slujirii numai lui Allah.

Care este părerea islamică cu privire la poligamie?

În situații normale, revelația divină recomandă monogamia: „...dar dacă vă temeți că nu veți fi drepti [cu ele], atunci [luați] una singură.” (Nisaa 4: 3). Totuși, poligamia este permisă în situații excepționale, precum cea a războaielor, sau când numărul de văduve și/sau fete orfane crește foarte mult.

În societatea preislamică nu există nicio limită cu privire la numărul de femei cu care un bărbat se putea căsători. Bărbații se puteau căsători cu câte femei doreau, având grijă numai de cele care le erau pe plac și abandonându-le pe celelalte. Ei inventau căi ilegale și inumane pentru a le putea

folosi așa cum își doreau. Una dintre aceste căi era „*zihar-ul*” care însemna divorțarea soțului de soție în urma unui jurământ. Coranul a luat atitudine și a reglementat pentru cel care recurgea la o astfel de măsură greșită, o pedeapsă și o răscumpărare severă. (Mujadila 58: 1-5)

Care este punctul de vedere islamic asupra altor religii?

Pentru a putea înțelege punctul de vedere islamic asupra altor religii, trebuie mai întâi să înțelegem punctul de vedere al acestei religii asupra diversității. Multe pasaje din Coran subliniază diversitatea omenirii și o consideră o bogăție. Islamul consideră diversitatea cerurilor și a pământului, limbajele și rasele umane drept semne ale lui Allah. (Rum 30: 22). Coranul ne învață că Allah a voit să creeze o lume a diversității și a făcut ca fiecare dintre noi să fie o parte a familiei umane, fără ca cineva să moștenească superioritatea față de celălalt. Un alt exemplu este sura Fatir (35) care abordează existența unei armonii magnifice a creării ființelor în ciuda diversității lor. Potrivit acestui capitol din Coran, diversitatea reprezintă bogăție. Potrivit întregului Coran, atacul oricărei rase, culori sau limbaj al rasei umane înseamnă atacul asupra voinței divine.

În Coran, importanța care este acordată Unicității Creatorului și crezului monoteist este acordată și diversității și pluralismului. Astfel, Coranul transmite următoarele două mesaje:

1. Orice contrazicere sau contrapunere cu principiile Unicității Divine conduce către comiterea celui mai mare păcat, care este *șirk*-ul (politeismul).

2. Orice contrazicere sau contrapunere cu principiile diversității și pluralismului creaturilor conduce către cel mai mare păcat comis asupra umanității, care este *zulm* (nedreptate).

Islamul vede diversitatea religioasă ca făcând parte din Voința Divină. Allah nu dorește ca musulmanii să forțeze pe cineva să devină musulman. Versetul coranic spune clar: „Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” (Yunus 10: 99).

Ca urmare, potrivit Coranului, să visezi la o lume fără religii diferite ar fi echivalent cu opunerea față de Voința lui Allah. Allah protejează diferențele lăcașuri de cult ale celorlalte religii de pornirile răuvoitorilor: „Și de nu i-ar opri Allah pe oameni, pe unii prin alții, ar fi dărâmate chiliile, biserici, temple și moschei în care numele lui Allah este pomenit atât de mult. Allah îi ajută neîndoielnic aceluia care-L ajută pe El.” (Hajj 22: 40).

Care este punctul de vedere islamic cu privire la conviețuirea cu reprezentanții altor religii?

Haideți să găsim răspunsul la această întrebare recurgând la mărturia istorică și geografică a lumii musulmane.

1. Istoria nu a fost martora asupra exterminării sau a altor forme de degradare a religiilor minoritare din regiunile care fuseseră cucerite de musulmani. Acest comportament binevoitor este valabil și în cazul sectelor care au deviat de la Islam și care și-au arătat opoziția vehementă față de Islam, precum yazidii din Anadol (Turcia de astăzi), druzii din Liban, sikhii din India și bahaii din Iran. În mod contrar, numărul musulmanilor a fost redus la maximum în Spania, în perioada care a urmat celor 800 de ani de existență pe acele meleaguri. În Sicilia a avut loc același lucru. Mai mult, odată ce cruciații au cucerit Ierusalimul în 15 iulie 1092, în două zile nu mai exista niciun musulman. Trebuie menționat că atunci trăiau în acel ținut sub guvernarea musulmanilor un număr însemnat de evrei și creștini, până la intrarea acestora din urmă în Ierusalim.

2. Nu există nicio dovadă, nici în istorie, nici în timpurile noastre asupra faptului că nemusulmanilor li s-a interzis accesul în lăcașurile lor de adorare din țările guvernate de musulmani. De-a lungul istoriei, au existat opt fortărețe construite, precum cea din Basra, Kufa, Cairo și din Kairuan. Musulmanii au ridicat aceste orașe pe câmpuri drepte unde nu existau fundații anterioare. Este un fapt dovedit istoric că minoritățile religioase puteau să-și manifeste practicile proprii în lăcașurile de cult din cadrul acestor orașe. Următoarele cuvinte aparținând lui Amin Maalouf, creștin din Liban, specialist în literatură, confirmă acest lucru: „Dacă strămoșii mei nu ar fi fost creștini într-o țară guvernată de musulmani, ci musulmani într-o țară guvernată de creștini, nu cred că își mai puteau continua traiul în orașe și sate în liniște și pace timp de 14 secole, fiind protejați atât ei, cât și credința lor de către guvernatori”.

3. Coranul garantează nemusulmanilor exercitarea propriilor lor drepturi, chiar și în țări conduse de musulmani. (Maida 5: 43, 47). Coranul vorbește despre iudei, creștini și musulmani astfel:

„Fiecăruia dintre voi Noi i-am dat o lege și o rânduială. Dacă ar fi voit Allah, v-ar fi făcut o singură comunitate, dar El voiește să vă încerce în ceea ce v-a dat. Deci întreceți-vă în plinirea de fapte bune, căci la Allah este întoarcerea voastră, a

tuturor, și El vă va înștiința despre cele asupra cărora ați avut păreri deosebite!” (Maida 5: 48).

Acest verset nu numai că aprobă trăirea în același loc a enoriașilor diferitelor religii, ci garantează punerea în practică a drepturilor și a libertăților lor.

ÎN LOC DE EPILOG

„Dacă am fi trimis Noi acest Coran unui munte, l-ai fi văzut tu umilindu-se smerit și despicându-se de frica lui Allah.” (Haşr 59: 21).

„Și de s-ar schimba în calemuri toți copacii de pe pământ și de s-ar vărsa în mare șapte mări [de cerneală], cuvintele lui Allah tot nu s-ar termina. Allah este Puternic [și] Înțelept [‘Aziz, Hakim]. Crearea voastră și învierea voastră nu sunt [pentru Allah] decât [la fel de ușoare] ca pentru un singur suflet! Allah este Cel care Aude Totul [și] Cel care Vede [Samih, Basir]!” (Luqman 31: 27-28).